

IAGAN AMEIH
Loli

IAGAN AMEIH
Odele Maramureşului

IAGAN AMEIH
Batalionul de pedeapsă

IAGAN AMEIH
Tăcerea umbrelor

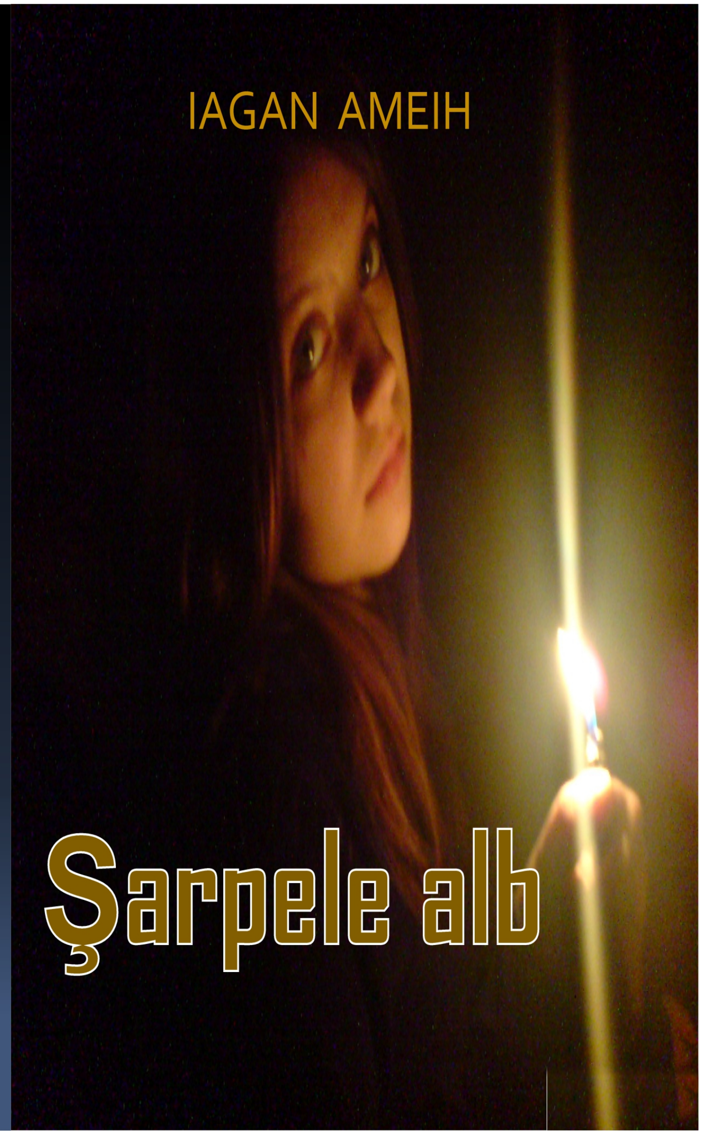
"Prima lectură a cărţii te lasă buimac. Ai parcurs-o în câteva ceasuri bune deoarece are format de buzunar cu doar vreo 200 de pagini. Adultul din tine, fostul adolescent de altădată, osificat în rigori structurale şi ideologii sociopedagogice provinciale, rămâne mut de uimire şi clocotind de revoltă, îngrijorare, nelinişte parentală, durere fizică şi întelectuală cu butoanele date la maximum".

RADU VLADIMIR

ISBN 978-606-8423-26-5

Iagan Ameih

Şarpele alb

IAGAN AMEIH

Şarpele alb

IAGAN AMEIH

Şarpele alb

roman

Coperta colecţiei : Mihai Ganea
Redactor : Mihai Ganea
Tehnoredactor : Alin Oltyan
Note: Radu Vladimir

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
IAGAN AMEIH
Şarpele alb / Iagan Ameih. - Baia Mare : Editura Transilvania, 2015
ISBN 978-606-8423-26-5
821.135.1-31

CARTEA ÎNTÂIA
Şarpele alb

Pentru sora mea Maria

Cuvânt înainte

„Şarpele alb sau Jurnalul unei adolescente” - este titlul sub care a primit aceste interesante pagini bunul meu prieten şi coleg doctorul Marius Tomescu, distins chirurg din T. Autoarea lor a murit la 14 octombrie 2008 de septicemie într-un spital din Istambul. Urmând indicaţiile defunctei cineva din anturajul ei a predat manuscrisul doctorului care, la rândul său mi l-a încredinţat spre editare şi publicare sub rezerva discreţiei şi anonimatului cuvenit.

Nu mi-a fost deloc uşor să urmez recomandările verbale primite odată cu manuscrisul respectiv. Cititorii mei vor deveni curioşi şi, pe bună dreptate, vor dori să afle mai multe despre viaţa şi destinul eroinei. Demersul meu editorial, şi nu numai, s-a lovit de încăpăţânarea şi refuzul unora de a da detalii privitoare la originea şi parcursul ei ciudat prin lume şi alteritate. În afară de un nume, dar şi acela mai mult anagramat, Nira, *nimeni nu a dorit să mai adauge vreun amănunt biografic semnificativ. Puţinele persoane*

cere îşi mai aminteau de ea, considerau acesta o poreclă bizară, masca sub care se ascundea adevărata ei identitate a cărei origine se pierdea în negura uitării, profundă şi greu de iscodit. Câteva rude sărace care trăiesc la Sf. Gheorghe mi-au întărit, prin aspectul lor şi comportament, convingerea că cel puţin jumătatea parentală maternă provenea dintr-o ramură ţignească de obârşie maghiară. Restul rămâne necunoscut. Necunoscut până la Dumnezeu. Unii oameni dispun de un talent fantastic de a se ascunde de lume printr-o secretomanie de-a dreptul morbidă în vreme ce alţii se răzbună pe micimea situaţiei lor privind-o de la o cât mai exagerată înălţime. Şi unii şi alţii aparţin aceleiaşi categorii de frustraţi şi marginalizaţi de soartă, victime ale sitemului concentraţionar experimentat de români aproape o jumătate de secol.

Am hotărât să las manuscrisul aşa cum l-am primit. Afară de corectarea unor greşeli de exprimare şi excuderea descrierilor patetice de acompaniament textual, care nu ar fi făcut deloc cinste intenţiei mele redacţionale, totul a fost reprodus în conformitate cu originalul.

Am lăsat cititorului şansa de a aprecia sau comenta în consecinţă cartea. Sarcina lui nu va fi uşoară, Nu-l invidiez deloc. Am schimbat deasemenea şi numele personajelor din motive uşor de intuit. Majoritatea trăiesc şi şi-au păstrat intact identitatea onomastică. Divulgarea acesteia nu ar fi fost de bun gust şi ar fi afectat, conjunctural, bunele moravuri practicate în arealul descrierilor din cuprinsul cărţii. După căutări îndelungate şi pline de peripeţii, uneori picante, am găsit în arhiva unui cotidian din F un exemplar de pagină care prezenta sub titlul viu colorat în ghilimele „Vândută pentru un leu", poza unei copile având ochii acoperiţi de un bandou protector, sub care o jurnalistă de la departamentul cultural descria succint viaţa şi activitatea unei şcolăriţe de la un liceu din localitate aflată la prima sa expoziţie personală de pictură. Urmând puţinele informaţii strecurate în articolul respectiv, am putut da de urma eroinei mele care între timp fusese remarcată de către un oarecare poet din capitală, preşedinte de uniune teritorială scriitoricească şi dusă la Paris. Era în ultimul an de liceu. Nu l-a mai terminat

niciodată. Fiind de acelaş sânge şi factură întelectuală comună, cei doi s-au *înţeles de minune devenit amanţi de oaczie*

Pentru cititorii extrem de curioşi dornici de amănunte „veriste" pot să dau câteva detalii pe care le-am primit de la *confraţii de breaslă a preşedintelui* unionist care, mi-au confirmat aventura *pariziană a celor doi îndrăgostiţi limitată la mai puţin de două săptămâni şi consumată în apartamentul unei mărunte actriţe plecată din România cu mulţi ani în urmă sub girul serviciilor* speciale de securitate. Marile iubiri sunt scurte. *Despărţirea a fost rapidă şi fără consecinţe evidente*. Unionistul a revenit *la Bucureşti iar fata a dispărut în* Germania. De acolo a luat calea orientului Islamic.

Şarpele alb, tratează situaţii, trăiri şi emoţii la obiect, cum s-ar zice. *Fără perdea sau estetizări inutile care pot altera miezul problemei vlăguind textul şi deturnându*-i mesajul. Am *experimentat chestiunea pe câteva eşantioane de cititori avizaţi oferindu*-le *spre lectură mostre de text sau copii ale manuscrisului încercând să aflu impactul*

moral şi buna judecată a lectorilor, elemente esenţiale în aprecierea demersului meu scriitoricesc şi editorial. Concluzile sunt reflectate în nota distinsului meu prieten, eminent filolog şi profesor de de Limbă Română, Radu Vladimir de la un Colegiul Naţional din *T, intitulată sugestiv: "Adolescenţa într-un roman document" pe care o anexez la sfârşitul cărţii. Prezentă mai mult în prima parte a lucrării ca personaj narator şi şi de substituţie morbidă, Nira îşi diluiază progresiv dimensiunile într-un alt spaţiu, devenit atemporal şi domestic, "special" pentru ca în cele din urmă să rămână doar o fărâmă de ceaţă ca o pată albă proiectată peste imaginea unei toamne triste şi reci, care bântuie cu ciudă destinul unui bătrân ostenit şi înfrânt. Aceasta e cartea mea plină de controverse şi trăiri patetice,* uneori.

Dacă unii vor considera lucrarea ofensatoare am să le amintesc faptul că orice lucru care iese din tiparele statorniciilor bine structurate odinioară pare neobişnuit şi nepotrivit cu realitatea modernă. Lumea a fost, este şi va fi aceiaşi. Noi suntem cei care ne schimbăm. Uneori ciclic, alteori

conjunctural. Dar lumea rămâne aşa cum a fost creată de Dumnezeu. Esenţa lucrurilor rămâne marea problemă. Cine intueşte şi explorează filonul esenţei poate judeca cu dreptate lumea. A lua realitatea drept ofensă nu mi se pare ceva înţelept. De la Boccaccio şi până azi au trecut mai bine de o jumătate de mileniu. Nu s-a schimbat nimic. Esenţa a rămas aceiaşi. S-a schimbat doar forma lucrurilor. Cât despre carte, cartea este ADEVĂRATĂ. Cu scuzele de rigoare din partea autorului, pentru părinţi şi copii, Nira a fost şi rămâne printre noi. Ne însoţeşte pretutindeni ca o umbră în vreme ce majoritatea, nu suntem altceva decât nişte consumatori de timp şi alimente. Cititorii vor decide dacă le place sau nu cartea. Cât despre autor acesta va fi detestat cu siguranţă.

Iagan Ameih

Povestea mea începe într-un apartament de serviciu murdar, insalubru şi neaerisit, alături de fraţii şi surorile mele în număr de şase. Părinţii lucrau la o fermă. Ferma de vaci numărul şapte. Lumea îi spunea locului, « Şapte vaci ». Undeva pe şoseaua, Mărăşeşti - Galaţi. Nu-i vedeam decât seara acasă. Erau, mai tot timpul, beţi

Când m-am născut, tata nu m-a vrut. Aşa că nu ştiu cum am ajuns la Iaşi. Împlinisem vârsta de un an. Primele amintiri le am dintr-o casă ţigănească cu mulţi copii, iar fiinţa cea mai apropiată şi care avea grijă de mine era o ţigancă cu părul lung, negru şi creţ. Ea mă spăla şi îmi ţinea loc de mamă.

Avea un şarpe alb, de casă. Nu ştiu cu ce-l hrănea, dar ţin minte că tot timpul venea dupa mine. Îmi amintesc că atunci cand aveam patru sau cinci ani şi-mi

punea ţiganca să mănânc, el se încolăcea pe piciorul de la scaunul pe care eu stăteam.

Aceea familie mai avea grijă şi de alţi copii. Interesant îmi pare faptul că nu mă puneau niciodată cu ei la masă sau să mă culce în camera lor, sau a copiilor lor. Poate că din cauză că aveau vreo 20 de camere. Ţin minte că dormeam într-o odaie numai eu şi ţiganca, care stătea tot timpul cu mine şi nu mă lăsa aproape deloc din braţe.

Aveam doi ani când ţiganca încerca să mă înveţe să merg. Îmi amintesc şi acum cum ţiganca punea un ursuleţ şi o păpuşă care nu avea păr, la doi sau trei metri distanţă de mine, pentru ca să mă duc să le iau, pentru ca să învăţ să merg. De foarte multe ori evitam să merg şi atunci mă târam sau începeam să plâng.

Ţiganca avea mâinile foarte fine şi tot timpul mă mângâia pe burtică.

Nu aveam haine, aveam doar un scutec alb pe care tot timpul îl spăla pentru că faceam pe mine. Când era ud, mă înfăşura într-o păturică. Îmi plăcea de

ea, mă obişnuisem cu ea. Anii au trecut. De şarpe începuse să-mi placă pentru că tot timpul se ţinea după mine.

Pe la vârsta de cinci ani, a apărut o femeie mai în vârstă, care venea mereu pe acolo. Îi plăcea de mine. Venea zilnic pe la noi. Ne aducea mâncare, biscuiţi, mere şi altele.

După un an m-a luat la ea. Locuia la trei-patru străzi mai departe de casa ţigănească. Şi ţin minte că atunci când m-a luat, alerga cu mine în braţe. Probabil ca să ajungă mai repede acasă. Avea o casă bătrânească. Era foarte curat şi frumos în casa ei. În acea casă locuia împreună cu dânsa soţul său. Mai aveau şi un băiat care era însurat cu o femeie care nu făcea nimic. Stătea toată ziua şi se uita la televizor. Ştiu că bătrâna nu o suporta pe nora sa pentru că nu o ajuta la nimic. Doar fiul ei şi soţul o ajutau, atât în curte, cât şi în casă. Peste tot.

Nici ea nu mă lăsa singură. Tot timpul îmi zicea că-mi este bunică şi că-mi cunoaşte familia. Mai zicea că băiatul ei mai mare este tatăl meu şi că mama

mea, ca să scape de ceartă şi de bătaie, m-a vândut la familia aceea de ţigani pentru «1 leu», spunându-le că sunt bolnavă şi că mai are cinci copii acasă, promiţând că atunci când o să cresc mai mare, va veni soacră-sa să mă ia.

Eu eram mică şi nu înţelegeam asta, aşa că tot timpul ziceam că vreau la mama mea, ţiganca. După un an a apărut şi fiul cel mai mare. Adică «tatăl meu».

Împlinisem 13 ani. Îmi amintesc camera întunecoasă dintr-un apartament sărac, unde dormeam de-a valma câte trei într-un pat.

M-am îndrăgostit de bărbatul cu care sora mea mijlocie era împreună de şase ani.

Era un domn. Ţin minte că la prima noastră întâlnire el era îmbrăcat într-un costum foarte frumos. Avea o maşină albastră. Eu eram mică şi murdară. Era seară. M-a dus undeva în oraş. Mi-a cumpărat nişte haine. Când a vrut să mă dezbrace, în cabina de probă, mi-a fost frică şi i-am spus să mă ducă acasă.

Atunci el m-a lăsat aşa în legea mea şi m-a dus acasă cu hainele noi în braţe. Din aceea clipă am început să mă gândesc mereu la el şi la acea seară. Venea în fiecare weekend cu sora mea, la noi. După un an mi-a zis să mă duc cu ei la o cofetărie. Eram fericită că pot să stau un ceas-două cu ei. După puţin timp, el a plecat. M-a lăsat cu sora mea acolo, iar eu am început să discut cu sora mea despre el. Ea m-a întrebat dacă vreau să mă duc cu el undeva pentru că ar vrea să vorbească ceva cu mine. Am căzut de acord.

A venit, m-a luat şi ne-am dus undeva la un spital. Aici mi-a arătat o cameră mică cu petreţi albaştri şi m-a întrebat daca mi-ar plăcea să stau acolo. Am zis că da. Când m-am întors acasă îmi era frică de ceea ce am făcut. Din acea seară lumea şi viaţa mea s-a schimbat. A doua zi sora mea şi cu el au revenit, dar nu cu o ciocolată cum veneau de obicei, ci cu o bicicletă şi un telefon mobil. Nu ştiam să merg pe bicicletă şi nici cu telefonul să umblu. Lumea a

început să mă bârfească, ca şi pe sora mea.

Mama mi-a zis să nu ascult ce vorbeşte lumea pentru că nu-mi dă nimeni nimic. Mă gândeam mereu la el. Seara mă prefăceam că dorm. Mă puneam în pat la ora şase şi până dimineaţa la cinci mă gândeam la el. La ora cinci trebuia să merg la şcoală. Şcoala era într-un sat din vecinătate, la distanţă de opt kilometri pe şosea. La ora şapte trebuia să fiu la şcoală. Erau mulţi copii care mergeau pe jos cu mine. Când ajungeam, eram frânţi de oboseală după atâta mers pe jos. Nici nu mai aveam chef de învăţătură.

După ce am terminat clasa a cincea, mama şi fratele meu mai mare mi-au zis să-mi fac bagajul ca să mă mut. Urma să locuiesc cu sora mea. M-au luat prin surprindere. Nici nu mi-a venit să cred că mă va da, iarăşi, şi că nu voi putea sta şi eu cu mama, ca să o cunosc mai bine. Cu mama şi familia mea. Dar nu au vrut să mă ţină lângă ei. Am început să plâng, şi din aceea zi mi-am zis că o urăsc pe

mama şi niciodată nu voi spune la nimeni nimic despre copilăria mea şi despre faptul că m-au vândut. Am început să-mi urăsc familia. Deşi ştiam că şi mama a suferit când m-a dat. Chiar dacă nu mi-a spus-o niciodată. De câte ori mă duceam la ea o vedeam că suferă.

M-a iubit mult mama. Şi eu pe ea. Am iubit-o enorm şi am înţeles că ea m-a dat pentru că nu avea cu ce să mă întreţină şi vroia ca eu să ajung departe, să nu duc lipsă de nimic. Era o femeie deşteaptă. Ştia ce vrea de la copiii săi. În aceeaşi zi m-am mutat la sora mea, care locuia la bărbatul cu care trăia de şase ani.

Seara, mi-a făcut sora mea un fel de aşternut pe fotoliu unde să dorm, pentru că ei nu aveau decât un pat în acea cameră. Îmi era frică să dorm singură şi le-am zis că mi-e frică. Atunci, eu cu sora mea, am făcut schimb de locuri şi din acel moment mi-am dat seama că ea nu va suporta mult timp chestia asta. M-au mutat în camera albastră

Eram împreună cu ei. El era doctor. Nu ştiam cum să-l strig. Pe nume nu puteam să-i spun, aşa că i-am zis «Auzi». Şi aşa l-am strigat timp de doi ani. Auzi!

După doi ani, sora mea a început să se prostească şi punea botul la tot felul de indivizi de pe internet care îi promiteau marea cu sarea şi, într-o zi, a plecat de la noi, în capitală, la un ţigan care nu o putea întreţine aşa cum a întreţinut-o el. După o săptămână a revenit din capitală şi s-a angajat la un Motel de curve şi nenorociţi care nu ştiau să facă nimic altceva decât să trăiască din sex. A stat acolo timp de un an. Pe parcurs şi-a găsit un analfabet care profita de ea, deşi era o fată deşteaptă, deşi a absolvit cel mai bun liceu din localitate. Se pare că este adevărat când se spune că sexul ţine casa, iar fetele gândesc, mai mult cu ovarele decât cu creierul.

La şcoala generală m-am împrietenit cu cea mai bună elevă din clasă, Nadia. Era o fată frumoasă, deşteaptă, care a

început să vorbească cu mine chiar din prima zi. Mă ajuta la teme şi la ea stăteam până venea el să mă ia, pentru că noi locuiam la şase kilometrii distanţă de oraş.

Pe parcursul clasei a opta am dat nişte testări la unul din cele mai bune licee de artă din ţară şi le-am luat. El, a vrut să mă transfere la acel Liceu de artă, dar eu nu am vrut, pentru că ţineam foarte mult la Nadia. Eram în stare să fac orice pentru ea, deşi îmi plăcea foarte mult să desenez şi vroiam să ajung o pictoriţă cunoscută. Am făcut multe greşeli din cauza ei şi am pierdut ce era mai important pentru mine: admiterea la Liceul de artă. La Liceul de artă nu ajunge oricine. Eu am putut să ajung, dar asta e, în viaţă greşim foarte mult, ceea ce nu ar trebui să se întâmple; dar este important să reparăm toate greşelile, mici sau mari. Nu contează.

Am terminat clasa a opta. Eu am picat la examenul de capacitate. Nadia l-a

luat. Eu am intrat la Şcoala de Arte şi Meserii, iar ea la liceu. Îmi făcea în ciudă. Ea luase examenul, iar eu nu. Dar am mers mai departe. Nu-i nici o problemă mi-am zis, dacă vrei să înveţi, înveţi şi la cea mai proastă şcoală. Nu asta contează. Contează să te ţii de ea. Iar Nadia nu s-a ţinut. A început-o cu iubirile şi cu băieţii. S-a dus doar o lună de zile la cursuri, pentru ca după o lună, să-şi dea seama că nu-i de ea liceul. Aşa că s-a lăsat de şcoală. Eu m-am dus mai departe. Chiar dacă nu sunt la liceu. De desenat, desenez acasă seara şi nu ştie nimeni de la şcoală. Mi-a părut rău când am terminat gimnaziul. Chiar dacă profesorii erau răi cu mine şi nu mă suportau pentru că eram protejata unui doctor.

Aici nu sunt obişnuită cu profesorii şi elevii. Chiar dacă se poartă mai frumos cu mine şi sunt mai înţelegători. Pentru mine, şcoala generală şi Nadia vor rămâne o amintire frumoasă. Pentru că acolo am învăţat unele lucruri pe care eu nu le ştiam. De exemplu: omul sărac şi

analfabet îl urăşte pe omul cu şcoală, iar prieteniile adevărate sunt acelea din interes.

Eu am avut nevoie de Nadia ca să stau în gazdă la ea, iar ea ca să mă despartă de el. Să rămână ea cu el. Pe ea nu o interesa ziua de mâine. Cred că ţiganii trăiesc numai pentru moment. Aşa că nu poţi avea niciodată o prietenă adevărată care să ţină la tine. Sunt dezamăgită de ea. Niciodată nu am crezut că-i atât de parşivă şi va lăsa şcoala. Era o fată deşteaptă, dar cum s-a văzut la liceu i s-a urcat la cap ideea că este frumoasă şi deşteaptă şi a luat-o razna. Bărbaţii se satură la un moment dat de aceeaşi persoană şi atunci vor să o schimbe.

Eu, dintr-o analfabetă ce eram în clasa a şasea, în clasa a noua am ajuns printre primele în şcoală şi chiar să-mi deschid o expoziţie personală de pictură Prima mea expoziţie personală.

Îmi place să pictez ceea ce simt şi cum văd eu, natura şi lumea. Am început

să citesc Mircea Eliade. Un autor care a scris proză fantastică. Pentru mine, Mircea Eliade este şi va rămâne un scriitor foarte bun. Ceea ce scrie chiar este ceva fantastic şi foarte frumos.

După ce am terminat clasa a noua, în vacanţa de vară, eu şi cu el am plecat în Ardeal. La Satu Mare. La un foarte bun prieten de-al lui. Urma să-şi rezolve nişte probleme. Am stat acolo câteva ceasuri. La un moment dat a sunat telefonul lui. Era sora mea mijlocie. A vorbit cu ea, iar după câteva secunde a închis telefonul şocat de ceea ce a auzit. Eu am simţit că ceva rău s-a întâmplat. Nu a vrut să-mi spună până după ce am plecat de la acea familie şi am ajuns la maşină unde, de data aceasta, suna telefonul meu. Era sora mea mijlocie. Îmi era frică să răspund. Presimţeam că este o veste proastă, iar mie nu-mi plac veştile proaste. Atunci nu i-am răspuns. După un minut am sunat-o eu pe ea. Când a răspuns se auzeau plânsete. Mi-a zis că a murit mama. Am început să plâng. Nu mai eram conştientă

de ceea ce fac. Nu mi-a venit să cred ceea ce am auzit.

Din acea clipă mereu o visez. Mereu mă gândesc la ea. Era un suflet bun. Nu înţeleg de ce Dumnezeu mi-a luat-o. A fost o mamă bună. M-a iubit mult, deşi nu mi-a zis-o niciodată. Dar eu ştiam şi ştiu că tot ceea ce a făcut, a făcut pentru mine pentru ca să fiu fericită. Nu să sufăr ca ea şi să mă chinuiesc toată viaţa. Tot timpul era fericită şi bucuroasă când mă vedea.

Îmi lipseşte foarte mult. Sufăr foarte mult după ea. Nu mai suport atâta durere. Aş vrea măcar o secundă să o mai văd. Numai Dumnezeu şi Mijă mă înţeleg. Câteodată plâng pe ascuns pentru că nu vreau ca să mă vadă Mijă. Nu vreau să vadă cât sufăr şi plâng după mama. Mijă ţine foarte mult la mine şi nu vreau să-i fac şi lui inimă rea văzându-mă că sufăr. Nu mai ştiu să râd. Înainte de a muri mama râdeam mereu, dar acum mă doare când râd. De când nu mai este mama parcă nici eu nu mai sunt ce eram. Numai Dumnezeu ştie cât sufăr după ea. Acum o

iubesc mai mult decât atunci când trăia. Se spune că ochii care nu se văd se uită. Dar au trecut trei luni de când a murit mama, iar eu nu am uitat-o. Deşi mă străduiesc să o uit, mai tare sufăr. Chiar nu mai pot. Când trăia, am jurat că nu am să mă mai duc pe la ea, pentru că de când m-a dat nu a venit o dată la mine sau măcar să mă fi sunat. Dar acum, nu mai am ce face. Sper ca Dumnezeu să mă ierte într-o bună zi dacă am greşit. Şi pe mama să o ierte pentru că ea nu-i de vină. Nu-i de vină, pentru că viaţa asta este rea şi crudă cu noi. Mi-am iertat mama din clipa în care m-a dat. Orice ar zice lumea despre ea că a greşit, nu mă interesează. Eu tot o iubesc. Iar ea, tot mama mea va rămâne. Mă chinuiesc de foarte multe ori să nu mă mai gândesc la ea. Fac orice să nu mă mai gândesc la ea. Pentru că mă doare. De când nu mai este printre noi m-am făcut mai bună la suflet, mai ascultătoare. Foarte mult mi-a deschis ochii această despărţire a mamei de noi.

Mă uit pe geam. Aş vrea o secundă să vină, să mai schimb o vorba cu ea, dar degeaba o aştept, că ea a plecat definitiv şi nu se mai întoarce. Degeaba sper, căci ea nu va veni niciodată.

Oare îţi este bine acolo? Îţi este dor de mine? Îţi mai aminteşti de mine? Mă mai iubeşti? Mă vezi de acolo de unde eşti? Te iubesc foarte mult şi îmi este dor de tine. Sunt întrebări la care nimeni nu-mi răspunde.

Mi-a distrus viaţa acest gând. Gândul că nu am să te mai văd. Te aştept zile întregi, dar tu nu mai apari. Mă doare sufletul că am atâţia ani de trăit fără tine, şi de suferit. Aş face orice ca tu să fii fericită acolo.

Viaţa mea v-am oferit-o vouă. Îi mulţumesc foarte mult lui Mijă că mă apară de lumea asta rea. Dar mai ales lui Dumnezeu, că s-a gândit la mine şi mi l-a scos în cale. Tot timpul mă rugam la Dumnezeu să nu te ia, dar uite că te-a luat. Numai din cauza mea te-a luat. Numai din cauza mea ai suferit. Nu am suferit eu destul? De ce te-a luat? Pentru

ca să mai sufăr? Of! Doamne... Am şi eu un sufleţel mic şi amărât, iar el suferă acum.

Îmi este dor de mama. Îmi este dor de tine, mamă. Îmi este frică când mă gândesc la tine şi la ce ţi s-a întâmplat. Dar eu te iubesc şi nu pot lăsa frica să mă ducă de nas, şi încerc să nu mă mai gândesc la tine. Să nu plângi când te uiţi la mine, ci să te bucuri. Chiar dacă eu nu te văd, promite-mi că de câte ori te uiţi la mine ai să te bucuri şi o să-mi zâmbeşti când mă vezi.

Am să încerc să mă bucur de viaţă şi de fiecare clipă. Nu ştiu dacă tot ce spun eu se va înţelege. Numai atunci când pierzi pe cineva îi simţi lipsa şi descoperi că ai ţinut la acea fiinţă pe care înainte nu prea o băgai în seamă.

Chiar dacă

Chiar dacă Dumnezeu te-a luat de lângă mine

Chiar dacă sufăr enorm după tine

Chiar dacă n-am să te mai văd niciodată

Eu tot la tine mă gândesc şi te voi purta în suflet cât am să exist.

Nici nu am crezut.
Nici nu am crezut că te voi pierde
Nici nu am crezut că mă vei părăsi
Viaţa mea fără tine nu mai are rost
Dar îţi făgăduiesc că nu am să te dezamăgesc niciodată.

Nici acum.
Nici acum nu mă pot obişnui cu ideea că nu am să te mai văd.
Nici acum nu te pot lăsa să te odihneşti în linişte şi pace.
Sper că mă vei ierta, dacă te-am dezamăgit vreodată.

Oare cui am să-i mai spun eu Mamă. Cui, Doamne, cui?

Şarpele, şarpele vine în fiecare seară în visele mele şi de câte ori sunt singură..

Nu mai pot sta singură o clipă, că şarpele blând şi frumos, mă sperie.

Nopţi întregi nu pot dormi din cauza lui.

Oare de ce toată lumea îşi bate joc de sufletul meu? Mijă este totul pentru mine. Cu Mijă mă simt în siguranţă.

Prietena cea mai bună. Am avut cândva o prietenă pe nume Nadia. Totul a fost bine şi frumos timp de trei ani. După trei ani am descoperit că nu-i sunt cea mai bună prietenă. De ce? Nu ştiu, dar eu i-am vrut tot binele din lume. M-a ajutat foarte mult. Şi la şcoală şi mai peste tot. Ea, pentru mine, a fost o prietenă foarte bună. Ea a fost prima şi ultima mea prietenă. Niciodată nu o să mai am o aşa prietenă. Chiar dacă din cauza ei am suferit şi iubit mult, dar degeaba. Însă asta acum nu mai contează. Chiar dacă nu-i plăcea de mine pentru că nu puteam să-i ţin secretele. Asta e. Trebuie să ne obişnuim să mai şi pierdem în viaţă. Când a plecat în Spania, nici măcar rămas bun nu şi-a luat de la mine. Atât de mult m-a urât. Am iubit-o foarte mult. Era o

ființă bună cu mine. Îmi este greu fără ea. Mă obişnuisem cu ea. Îmi plăcea de ea. Aş vrea să dau timpul înapoi să mai fim împreună, să fim cum am fost. Ca două surori foarte bune şi foarte înţelegătoare. Dar şi dacă aş putea să-l dau, nu cred că am mai putea fi ceea ce am fost. Nu o pot uita aşa uşor. Am iubit-o şi am considerat-o sora mea mai mică. Dacă aş putea scrie cum era, aş fi foarte fericită şi cred ca m-aş degaja de ea foarte repede şi uşor, dar ceea ce a fost între noi două nu se poate scrie şi explica. Aşa că nimeni nu va şti ce a fost între noi. Păcat, că a fost ceva frumos şi cred că lumea ar merita să cunoască o aşa prietenie.

Nadia acum nu mai există pentru mine. Ea este acum ca o floare care se stinge încet, încet şi moare. În lumea ei mică şi strâmtă, dominată de lipsuri şi nenoroc, rădăcinile ei se afundă tot mai adânc şi statornic. Eu, în lumea mea, mă simt din ce în ce mai cutezătoare şi neînduplecabilă. Cândva i-am scris nişte versuri: «Nadia, Dacă vrei să fii studentă

şi o fată excelentă, dă băieţii la o parte şi apucă-te de carte». Nu mai vorbesc de Mijă, acesta a iubit-o foarte mult. Când erau împreună, îl auzeam cum o alinta:

- Nadia, Nadia, mo cuishle! Adică, Nadia, Nadia, iubita mea, sângele meu. Apoi, filmul s-a rupt. Când a plecat în Spania, nici măcar rămas bun nu şi-a luat de la el. Ca, de altfel, nici de la mine. A plecat, aşa hoţeşte şi nerecunoscătoare. Ca o curvă.

Nu există educaţie pentru adolescenţii din ziua de azi. Şcolile şi educaţia unui copil nu mai sunt ceea ce au fost cândva. Acum adolescenţii de vârsta mea au, majoritatea, numai sex şi tot felul de prostii în cap. În ziua de azi nu orice copil va termina o facultate sau chiar un liceu. Este greu să trăieşti în România. Nu ştiu ce se va întâmpla mai departe. Sunt dezamăgită de viaţa adolescenţilor ca mine. Nimeni nu mai are disponibilitate pentru adolescenţi şi nici adolescenţii nu mai au răbdare ca să se cultive şi să mai înveţe pentru că

«ori cu şcoală, ori fără şcoală tot aia este». Tot le lipseşte câte ceva important, ceea ce nu ar trebui să lipsească unui adolescent.

A munci în România este o ruşine. Oamenii sunt din ce în ce mai săraci şi nu mai au răbdarea de a se gândi la o lume mai dreaptă şi mai bună, pentru că sunt leneşi, iar cu ei nu poţi face nimic. Sunt leneşi şi asta este. Niciodată România nu va fi bogată dacă lumea este leneşă.

Sunt dezamăgită de lumea care nu ştie să trăiască viaţa şi să o preţuiască. Să privească lucrurile aşa cum sunt. Bune, rele, asta-i viaţa. Nu ştiu unde se va ajunge cu adolescenţii din ziua de azi. Cu foarte multe eforturi poţi ajunge cât de cât într-o lume bună şi civilizată. Dar pentru asta, trebuie să încercăm. Trebuie să încercăm şi să îndrăznim. Noi şi numai noi. Mijă zice că noi suntem viitorul. Temelia acestei ţări. România profundă. O fi oare adevărat ? Care noi ? În niciun caz fetele ca Nadia. În niciun caz ţiganii. Sunt lucruri greu de înţeles pentru

adolescenţi de azi. Încerc să mă detaşez. Voi reuşi oare ?

La 40 de zile după moartea mamei, tata s-a cuplat cu Nana. Nana este femeia care a botezat-o pe sora mea mijlocie. A suferit foarte mult tata atunci când a murit mama? Nu ştiu ce să mai cred, dar dacă a iubit-o, de ce atât de repede s-a cuplat? Şi cu cine? Cu Nana.

Cred că surorile mele au pus totul la cale pentru ca tata să nu fie singur şi să le rămână lor apartamentul mamei, care şi acela a fost cumpărat de Mijă. Aşa că ele i-au zis lui Nana să fie cu tata şi să-l ţină la ea. La casa ei.

Eu şi Mijă ne-am dus să luăm Cartea de Muncă a mamei, ca să-mi facă pensie de urmaş. Dar surorile mele au vrut să ia ele pensia care mi se cuvenea. Eu, fiind minoră şi elevă, pot să iau, dar fraţii şi surorile mele care sunt majori nu pot. M-am certat rău de tot atunci cu ele. Nu am vrut să mă cert, că nu-mi ardea de ceartă, dar dacă ele nu stau liniştite nu am ce să

le fac. Niciodată nu mi-au vrut binele. Tot timpul au vrut să-mi ia ce-i al meu şi ce mi se cuvine. Ele sunt invidioase pe mine pentru că nu duc lipsă de nimic, pentru că sunt la şcoală şi pentru că voi ajunge o intelectuală cu ajutorul lui Dumnezeu care corespunde şi cu Mijă.

Am foarte multă încredere în Dumnezeu şi Mijă. Dumnezeu prin Mijă mă ajută. Mijă are o relaţie foarte interesantă cu Dumnezeu. Ne ajută când suntem disperaţi şi avem nevoie de el. De foarte multe ori ne mirăm de ce poate face Dumnezeu. Sunt unele lucruri pe care le simţi şi ne bucurăm enorm că Dumnezeu ţine cu noi. Chiar dacă eu câteodată îl mai supăr pe Dumnezeu şi pe Mijă, ei mă iartă şi ştiu că dacă fac o faptă rea, trebuie să fac apoi cât se poate de multe fapte bune. Ei mă iubesc aşa cum sunt, şi eu la fel pe ei.

Surorile mele, după ce şi-au văzut sacii în căruţă, ne consideră nişte proşti, pe mine şi pe Mijă.

Tata le-a zis celor de la „protecţia copilului” că nu sunt fiica lui. Sunt sigură că tot surorile mele l-au pus să nu mă recunoască de fiică, pentru ca eu să sufăr şi să nu mai vorbesc cu el. Dar eu vorbesc cu el, orice ar zice ele pentru că nu mă interesează. Pentru că ştiu că el ţine cât de cât la mine, şi pentru că numai ele sunt de vină. Sora mea mijlocie a spus într-o zi la cineva că decât să-i zică lui nana, Nană, mai bine îi spune «mamă». O fi şi asta ceva. Prin asta descoperim noi, oamenii, cât de răi suntem şi cât de proastă şi de optuză poate fi o persoană. De când mi-a zis acea persoana ce a spus tâmpita asta de soră a mea, mi-am dat seama că nu a iubit-o pe mama. Nici sora mea mai mare nu a iubit-o. Tot ce se întâmplă în lumea asta cred că-i o joacă.

M-a durut sufletul când am mai auzit ca tata nu m-a recunoscut ca fiica lui. Dar asta este, nu am ce să fac. Eu ştiu că nu sunt a lui pentru că nu semăn nici un pic cu el. Pe de-o parte, a făcut bine că nu m-a recunoscut, că după aceea îmi făceam

tot felul de probleme. Viaţa este grea, iar dacă nu ştii să lupţi, mori.

Am fost cu Mijă la Bacău, la un vernisaj. A fost foarte frumos. Pictoriţa era fiica unui mare artist plastic din judeţ. Am cunoscut pictori mari din ţară. Pictoriţa era superbă. Mi-a plăcut cum au vorbit despre ea. În timpul vernisajului îmi imaginam cum aş reacţiona eu dacă aş fi fost atunci în locul ei. Avea nişte tablouri interesante.

Sufăr foarte mult. Dar în timp ce scriu sau pictez mă liniştesc. Îmi încarc bateriile. Îmi place să scriu şi să pictez ceea ce simt şi ceea ce văd. Cum văd eu lumea şi viaţa. Mă mai liniştesc când fac ceea ce-mi place.

Instrumentul care-mi place? Naiul! Naiul pentru mine este instrumentul la care mi-ar plăcea să cânt. De multe ori îmi imaginez că sunt pe o scenă, îmbrăcată într-o rochie roşie şi cânt la nai. Mi-ar place să cât la nai. Îmi doresc

foarte mult un nai. Chiar dacă nu am cântat niciodată, dar dacă aş avea unul cred că m-aş descurca cât de cât.

T. Este un oraş mititel. Fostă reşedinţă a unui judeţ demult dispărut de pe hartă şi fără nici o perspectivă de a reveni. Un oraş cândva suficient de prosper, acum o aşezare urbano-rurală ciudată şi plină de ţigani. Odinioară avea câteva fabrici de profil agricol şi alimentar. O fabrică de construcţii metalice industriale, o întreprindere de reparaţii auto, cea mai mare din ţară, o fabrică de ambalaje metalice şi una de utilaje agricole complexe.

Oraşul este înconjurat de comune care deţin suprafeţe mari agricole pe care se cultivă legume şi fructe. În special tomate şi pepeni. Unele sate au devenit bogate. În special satele de foşti răzeşi cu moldoveni harnici şi ambiţioşi. Acum oraşul este ca mort. Mulţi au plecat în Spania şi Italia. În special tineretul, fetele. Au apărut câteva bănci, unde de

dimineaţă se face coadă la ghişeul de plăţi. Lumea aşteaptă cei cincizeci sau o sută de euro, pe care cei plecaţi îi trimit din când în când celor rămaşi acasă. Noroc cu fetele. Proxeneţii mişună peste tot. Recrutează fete pe care le duc în străinătate, unde acestea se prostituează. Ţiganii aşteaptă în maşini luxoase, de mâna a doua sau a treia, la porţile celor patru licee şi câteva gimnazii din localitate. Fetele pun botul pentru că asta este moda. Moda manelelor şi a bairamurilor din discoteci. Oamenii sunt săraci. Sunt săraci pentru că sunt proşti. proşti şi leneşi. Mai puţin ţiganii. Aceştia se agită tot timpul. Cel puţin, fac ceva. Se agită. Umblă cu fecundatul pe la şcoli. La medicul ginecolog era adunată lume multă după Crăciun şi Revelion. Era plină strada. Am crezut că este un accident rutier. M-am înşelat. Erau fetele, elevele care stăteau la coadă pentru întrerupere de sarcină. În România se practică chiuretajul uterin de la vârste fragede. Chiar la 12 ani. Dar nimeni nu recunoaşte acest lucru.

La ferma numărul şapte, de vaci, viaţa era plină de lipsuri şi necazuri. Părinţii lucrau la grajduri. Acasă nu veneau decât seara când terminau serviciul şi atunci erau tot timpul în stare de ebrietate. Ţin minte că într-o seară sora mea a pus să încălzească apă, ca să spele câteva rufe. După ce a fiert apa a vrut să dea oala jos de pe sobă. Clocotită cum era, a vărsat-o toată pe mână. Era murdar peste tot. Curent electric nu aveam. Eram cea mai săracă familie din fermă. Când părinţii erau în stare de ebrietate, erau probleme şi trebuia să suferim foarte mult din cauza asta. Ei nu se înţelegeau când erau în stare de ebrietate.

După un an ne-am mutat la altă fermă, lângă F. Îi zicea «Podul Zamfirei». Acolo ne-am mutat cu gândul la o viaţă mai bună. La acea fermă, mama avea doi fraţi. Unul din ei avea trei fete, verişoarele mele. Pe parcurs, a apărut şi un băiat. Una din verişoare desena foarte frumos. Îi plăcea să deseneze icoane.

Toate trei purtau ochelari. Diferenţa de vârsta între ele era de un an. Cea mică era de o vârstă cu mine. Cu ea mă înţelegeam foarte bine. Pe cea mare o cheamă Mona, pe cea mijlocie, Tina, iar pe cea mică, Lina.

Când ne-am mutat acolo, ne-am mutat într-un bloc mai puţin igienizat. Apartamentul în care ne-am mutat avea două camere, o baie şi o bucătărie. Mai avea şi un hol foarte mare. Mama şi tata dormeau într-o cameră, iar eu cu fraţii şi sora mea, în cealaltă cameră. Aveam trei paturi. Două mai mari şi încă un pat, dar de o persoană, unde dormeam eu, cu sora mea mijlocie. Mai aveam trei mese, două covoare, un dulap şi cam atât. Nu aveam prea multă mobilă. Pe parcurs, au făcut o sobă care, iarna, tot blocul îl umplea de fum. În acel bloc mai locuiau şase familii. Aragaz aveam, dar nu aveam butelie la el aşa că mâncarea o făceam la sobă. Ne chinuiam o zi întreagă să fierbem nişte fasole sau să facem o mămăligă, pentru că seara, când terminau părinţii treaba, în stare de ebrietate cum

erau, tata ne cerea de mâncare. Îi puneam pe masă mâncarea, dar el făcea mofturi că mămăliga nu-i fiartă, iar fasolea este crudă şi o arunca pe jos. Aşa că, săptămâni la rând, stăteam fără mâncare. Noroc că ne mai aduceau verişoarele câte ceva de mâncare, pentru că ele aveau din ce să facă şi unde să gătească. Şi părinţii lor beau, dar nu zilnic.

După ce tata ne arunca mâncarea, noi o strângeam, pentru că ştiam că vor veni zile în care o vom căuta. O dată pe lună luau şi ei un salariu de câţiva lei, şi pe acela îl stricau pe băutură.

Când venea vara eram fericiţi că mai aveam o fructă, ceva de mâncare. La acea fermă erau copaci cu tot felul de fructe. Noi, cum ieşeau un pic cireşile sau prunele, cum le şi strângeam, iar seara, la culcare, când stomacul nu mai suporta, pentru că nu era hrănit, îl mai amăgeam cu câte o cireaşă crudă.

Toată vara, eu, cu fraţi mei mai mici, pentru că sora mea mijlocie şi cu fratele mai mare stăteau acasă să facă treabă, ne duceam să căutăm râme prin tot felul de

gunoaie pentru pescarii din oraş. Aşa, ca să nu caute ei. Căutam noi şi le vindeam pentru ca să cumpăram câte ceva de mâncare. Părinţii plecau dimineaţa, la ora patru, să mulgă vacile. Eu cu cei doi fraţi mergeam după ei. Îi mai ajutam şi pe ei cât puteam. Dimineaţa vorbeam cu ei şi le ziceam să-i ceară şefului nişte bani ca să cumpăram ceva de mâncare şi să umplem butelia cu gaz. De multe ori făceau cum stabileam dimineaţa, dar câteodată băutura le-o lua înainte. După ce terminam cu ei, luam lapte proaspăt ca să avem ce mânca, iar după ce lăsam laptele acasă, ne duceam să căutăm râme şi viermi pentru pescari. Erau zile în care adunam şi câte şapte, până la opt găleţi. Depinde de cât aveau nevoie pescarii. Mai veneau copii care tot aşa o duceau rău cu banii. Aveam foarte mulţi clienţi. Dar şi nevoie de pâine şi ceva dulce, aveam nevoie ca să mâncam seara înainte de culcare. Pentru că numai atunci aveam timp şi de stomac, pentru că ziua aveam de lucru.

Mai veneau maşini cu remorcile pline de mere şi ne dădeau câte un sac-doi cu mere. Toţi ne cunoşteau şi ştiau că suntem săraci. Sau, când treceau ţiganii cu căruţele în care aveau pepeni, noi, şi cu alţi copii de acolo, stăteam şi aşteptam până treceau, ca să le luăm câte un pepene doi, că ţiganii erau al dracului de răi şi nu ne dădeau. Mai erau familii sărace ca noi. Seara ne strângeam toţi în şosea unde ştiam că trebuie să se întoarcă ţiganii de la târg cu pepeni. Iar noi puneam anvelope de la tractoare în mijlocul drumului, ca să intre în ele. În timp ce ţiganii se chinuiau să dea roţile la o parte, noi le luam până şi ultimii pepeni pe care vroiau să-i ducă acasă. De multe ori ţiganii luau roţile mai mici cu ei şi nu ni le mai dădeau înapoi. Noi puneam roţile ca să le luăm pepenii care le mai rămâneau, ca să-i mâncăm cu toţi copiii. Măcar noi ne mai alegeam cu câţiva pepeni pe când ei - cu nişte cauciucuri sparte sau rupte. Când îi vedeam că se enervează îi luam la goană cu pietre. Ei erau doi-trei, iar noi eram vreo zece

copii. Erau foarte răi, dar le era frică de noi.

Când nu aveam nimic de mâncare căutam mămăliga pe care o arunca tata când era beat. Mucegăită cum era, o mâncam cu smântână sau cu lapte. Depinde ce aveam. De multe ori tata ne trimitea după băutură. Îi cumpăram două sau trei sticle de tărie, pe datorie, iar după ce se îmbăta împreună cu mama, se luau la ceartă. De câte ori erau în stare de ebrietate se luau la bătaie. Iarna, tata ne scotea afară în frig şi ger, pe balcon. Balconul, cum era din ciment, îngheţam. Abia când se punea la culcare tata, intram în casă.

Ultima bătaie. Într-o seară de iarnă, tata şi mama erau într-o stare de ebrietate foarte avansată. Atât de băuţi erau încât nu mai ştiau ce-i cu ei. Practic, nu mai gândeau la ceea ce făceau. Seara eram foarte obosiţi toţi, în afară de ei. Au început să se certe de cum au intrat în casă. Tata nu s-a lăsat şi a început să dea în mama atât de tare încât era s-o omoare.

Eu şi cu cei doi frăţiori stăteam în camera noastră, iar fratele mai mare şi sora mijlocie stăteau în cameră cu ei ca să-i mai stăpânească. Tata a început să o bată foarte rău pe mama. Fratele şi sora mea nu au putut să-i despartă. Mama era vânătă de la atâta bătaie. În acea seară a bătut-o cu un par. Un lemn gros şi dureros. Am văzut că fraţii mei nu au putut să-l învingă pe tata. Eu cu cei doi fraţi mai mici stăteam la uşă şi ne uitam cum o bătea pe mama şi cum încercau, fratele mai mare şi sora mijlocie, să-i despartă. Era să-i dea tata mamei cu parul în cap. În timpul acela, fraţii mai mici mă ţineau să nu mă duc şi să intru între ei. Nici acum nu-mi pot explica acea forţă cu care m-am smuls din mâinile fraţilor mei. Mă durea sufletul la fiecare lovitură pe care o dădea mamei. Eram atât de nervoasă încât atunci când m-am smuls din mâinile lor l-am împins pe tata, îndepărtându-l de pe mama. El nu m-a recunoscut şi a început să mă bată pe mine crezând că-i mama. A apucat bine bâta aia în mână şi m-a lovit în tâmplă.

Am început să plâng apoi nu am mai fost conştientă de nimic. Tata, când m-a recunoscut, a rămas şocat. Nu mai ştia ce să zică şi ce să facă. Era să mor atunci. Mi-a curs foarte mult sânge. Mama a văzut când m-a lovit, aşa că a luat o cârpă şi m-a înfăşurat la cap. Plângeam atât de tare, încât am trezit toţi vecinii. Nu mai puteam de durere. Atunci, tata, care nu mai era conştient de nimic, s-a dus după o femeie care ştia cam ce ar trebui să-mi facă ca să-mi mai revin puţin. Eu nu mai eram conştientă de nimic, dar o vedeam pe mama că suferă. Din acea seară tata nu a mai bătut-o pe mama. Dar, în schimb, se certau. Este adevărat că o dată la lună. A doua zi, s-au trezit din acea stare de ebrietate. Tata nu-şi mai amintea nimic din ce a făcut. Mă mai făcea şi mincinoasă. Aşa că el a plecat cu băieţii la lucru, iar mama şi cu sora mea au avut grijă de mine. Pe parcurs făceau şi treabă. Eram fericită că nu au mai pus aşa de des gura pe băutură. Părinţii stăteau mai des cu noi şi aveau grijă să nu ne mai lipsească nimic.

Am stat nemişcată două săptămâni. Cum îmi mişcam un pic capul, ca să mănânc, începeau durerile. Aşa că m-au hrănit toţi. Erau zile când făceau cu rândul. În acele două săptămâni am văzut că se pot înţelege şi fără ceartă sau bătăi şi că putem fi o familie unită şi modestă cum îmi doream de foarte mult timp.

Părinţii Monei lucrau la fermă. La fel ca şi părinţii mei. Într-o zi frumoasă de vară, un inginer, nu ştiu ce fel de inginer era, îl căuta de zor pe tatăl Monei pentru ca să-i dea ceva de lucru. Acel inginer ştia unde locuieşte. S-a dus acolo, dar nu era acasă decât Mona. A întrebat-o unde este tatăl său, iar ea a răspuns că-i la grajd. Dă mâncare la nişte vite. Inginerul a rugat-o frumos să-l cheme. Ea, grăbită, a alergat la grajdul unde era taică-su. Pe drum, şi-a prins glezna la roata utilajului care transporta gunoiul. Până să vină cineva să o ia de acolo, pentru că ea nu mai putea face nimic, maşina i-a retezat glezna dreaptă. A auzit-o un om de acolo cum ţipa şi s-a dus să vadă ce se

întâmplă. Cum a văzut-o, acel bărbat şi-a dat cămaşa de pe el şi i-a înfăşurat piciorul. Au dus-o la spital. Acolo au operat-o. I-au tăiat piciorul până mai sus, sub genunchi. Toată lumea se văita de Mona şi de ce i s-a întâmplat. Mama Monei a aflat abia seară ce i s-a întâmplat şi s-a dus cu mama mea la spital la Mona să vadă ce-i cu ea. Când a auzit, i s-a făcut rău, că era şi însărcinată. Mama a stat tot timpul cu ea la spital. Ţinea foarte mult la Mona pentru că era hărnicuţă. După două săptămâni de chinuri şi de operaţii au adus-o acasă. Au scos-o afară pe o bancă să stea şi să ia un pic de aer. Toţi care o vedeau, îi dădeau bani pentru că trebuia să strângă pentru o proteză.

Dezvirginarea a opt fete. Aveam 11 ani când m-am dezvirginat. Cum? Era vară. Ne jucam cu păpuşi şi altele. Ce-i veni în cap Monei? Eram vreo opt fete care ne jucam mereu împreună. Eram nedespărţite. Ştiam una de cealaltă foarte bine. Nu aveam secrete. La un moment dat ne zice Mona:

– Este seară. Nu vreţi să vă dezvirginaţi? Noi, curioase şi proaste, am întrebat-o cum să ne dezvirginăm? Ea ne-a spus să luăm câte o pietricică şi să o introducem înăuntru. Noi, proaste, ne-am luat după ea până a început să ne usture şi să ne doară. La un moment dat a început să ne curgă sânge. Ne-am speriat şi am început să nu o mai băgăm în seamă pentru că ne învăţa numai prostii. Pe toate fetele Mona le-a dezvirginat ca şi pe noi. Printre ele erau şi surorile ei mai mici.

La Podul Zamfirei era o unitate de militari care stăteau acolo tot timpul şi făceau tot felul de antrenamente. Aveau foarte mult pământ pe care trebuia să planteze tot felul de legume şi să le poarte de grijă. Pentru toate acestea erau plătiţi. După o jumătate de an, noi ne-am mutat în blocul unde locuiau şi verişoarele mele împreună cu mătuşa şi unchiul meu. Era blocul distracţiilor.

Tot în acel bloc, dar mai în spate, locuia familia Ionescu, care avea două

fete şi un băiat. Era o familie de ţigani. În apartamentul unde locuia a început să aducă marfă şi să o vândă. Aducea foarte multă băutură, ţigări şi dulciuri. Militarii, seara, după ce îşi terminau treburile, veneau la băut. Unii mai în vârstă îşi cumpărau ce aveau de cumpărat şi plecau. Alţii, mai tineri, rămâneau acolo până la două, trei noaptea. Îşi cumpărau băutură să aibă pe toată seara şi pentru toţi, mai ales pentru fetele care îi băgau în seamă. Acele două fete puneau tot felul de muzică vulgară la casetofon. Se îmbrăcau în fuste scurte şi stăteau până târziu cu ei, în frunte cu verişoarele mele.

După ce ajungeau într-o stare de ebrietate oribilă, fetele se dădeau la soldaţi şi nu-i lăsau să plece acasă. Aşa că se lăsa cu sex. În fiecare seară era aceeaşi poveste. O fată din familia Ionescu s-a măritat cu un militar. Celelalte doar se regulau cu ei. Aşa că toţi militarii trăgeau la toate cinci. Adică la verişoarele mele şi la cele două fete care îi excitau. Duceau o viaţă oribilă, dar ele o vedeau frumoasă. Aşa se distrează

majoritatea fetelor din ziua de azi. Au ajuns să se reguleze sub nasul părinţilor. Sunt rare fetele care se duc la o piesă de teatru sau care citesc cât de cât o carte sau trăiesc într-o lume civilizată şi cu şcoală.

Când am venit la clinică am găsit-o pe Ioana instalată într-un salon. Era o femeie cam de vreo 34 de ani care avea grijă de Mijă şi de Clinică. Era o femeie frumuşică. Am înţeles că o operase de vreo nouă ori. Nu ştiu ce a fost între ei, dar ştiu că Ioana avea o fată cu vreo doi ani mai mare ca mine. Era o fetiţă frumoasă. Avea ochii mari şi frumoşi, dar era un pic cam prostuţă şi nu prea avea o dicţie corectă. Se zicea că ar fi început să vorbească la vârsta de 5 ani.

Mijă o iubea foarte mult. Ţinea enorm de mult ca ea să termine liceul şi apoi o facultate. Ioana era o femeie foarte parşivă. Iulia, fata ei, nu era un copil deştept. Mijă, cu suflet bun şi cald, a ţinut la ea. Nu ştiu dacă ea l-a iubit, dar se vedea că ţine la el cât de cât. Mi-a plăcut

de ea de cum am cunoscut-o. Sora mea mi-a zis să o ajut să-i despartă. Dar eu nu am luat-o în seamă, pentru că dacă el era fericit cu ea, eu de ce să mă bag peste ei? Tot timpul îi aminteam lui Mijă de ea, pentru că ştiam că o iubeşte şi ţine la ea. Eram şi eu fericită când el era cu ea şi era fericit. Iulia, era o fată atrăgătoare în felul ei, numai că ea nu a ştiut să-l preţuiască pe Mijă. Nu am putut suporta niciodată o persoană care făcea pe cineva să sufere. Mijă este un om foarte bun şi are un suflet foarte mare. A făcut foarte multe pentru Iulia şi nu numai. Tot timpul îl întrebam când se mai întâlneşte cu ea. Nu eram geloasă deşi îl iubeam foarte mult. Dar dacă el era fericit cu ea, trebuia să-mi impun că sunt bucuroasă de fericirea lui şi să-l mai înveselesc cât de cât. Când Ioana o mai chema pe Iulia la clinică, Mijă era foarte fericit.

După ce Iulia a terminat şcoala generală, Mijă a dat-o la un Liceu în Galaţi. Nu avea unde să stea, aşa că a dat-o la internat. Dar ea era o fire foarte

zburdalnică şi bătăuşă, aşa că o dădeau mereu afară de la internat. La nu ştiu câte internate a dat-o, dar ea nu ştia să se poarte frumos cu colegele de cameră. Nu-i plăcea să înveţe şi să se acomodeze cu lumea intelectuală. Mijă îi făcea mereu pe plac, numai să se ţină de şcoală.

Iarna, Mijă se trezea la ora patru dimineaţa să o ducă la şcoală, pentru că la ora şapte ea trebuia să fie în faţa şcolii. O iarnă întreagă s-a chinuit pentru ca ea să nu se ducă cu trenul şi să nu îngheţe de frig. Făcea câte 200 de km dus şi întors ca să fie sigur că Iulia se duce la şcoală şi nu în altă parte. Dimineaţa, când pornea de acasă, lua cu el 2-3 pături ca să o învelească. Parcurgea 30 km până la Lieşti. De acolo, o lua din faţa bisericii şi plecau mai departe la Galaţi. În faţa liceului, la coborâre, îi dădea două-trei sute de lei ca să aibă de mâncare şi diverse cheltuieli. Iulia, cum dispărea Mijă în zare, se întorcea cu microbuzul la Tecuci unde îşi aştepta prietenul, unul mai mic decât ea cu un an care învăţa la o şcoală complementară şi împreună cu el,

la ora 16, când se termina programul lui, se întorceau acasă, la Lieşti.

Mijă nu ştia nimic. Sorinel, prietenul Iuliei, o mai şi bătea dacă comenta ceva sau dacă nu făcea cum zicea el.

În fiecare sâmbătă dimineaţa Iulia mergea cu Mijă pentru ca el să-i cumpere de îmbrăcat sau să-i dea bani să aibă seara la discotecă. Discoteca lui Tăbă, unde ea trebuia să-i plătească consumaţia lui Sorinel, pentru că nu avea bani. El avea nişte părinţi bogaţi. Aveau o firmă de fabricat bolţari din beton. El nu avea bani pentru Iulia. Nu avea, pentru că îi cheltuia pe jocuri de noroc. Asta era boala lui O boală incurabilă. O boală mai ceva decât orice drog. Sorinel profita de ea că era proastă şi nu ştia să-l ţină la respect.

În fiecare sâmbăta, Mijă mă lua la teatru la Brăila. La Teatrul «Maria Filotti». Iulia nu venea cu noi pentru că acolo nu putea să vină cu Sorinel şi să o vadă Mijă. Noi mergeam mereu la Brăila. Acolo era un teatru bun, cu nişte actori minunaţi. Dar degeaba, Iulia prefera

discoteca lui Tăbă. Discoteca lui Tăbă, unde îngheţa de frig. Dar o încălzea Sorinel. Sorinel cu care făcea sex pe zăpadă, în spatele discotecii, prin tot felul de gunoaie. La discoteca lui Tăbă se făcea sex până dimineaţa, când toţi erau morţi de oboseală şi de alcoolul pe care îl beau toată noaptea, ca «să se încălzească». A doua zi, sătulă cum era, îi dădea întâlnire lui Mijă ca să nu se spună că nu-l iubeşte sau că l-a uitat.

Ioana o învăţa pe Iulia numai să-şi bată joc de Mijă şi să-l facă să sufere. Atât ştia să facă pentru el. Era o femeie parşivă şi obişnuia să-şi bată joc de cei care o respectau şi o ajutau. Îmi este milă de Mijă. Îmi este milă, pentru că a suferit şi suferă şi acum din cauza lor. De fapt, el a vrut să facă ceva din Iulia. O elevă şi o studentă, cât de cât. Dar degeaba.

Iulia a luat de multe ori pastile ca să se omoare din cauză că Sorinel nu o mai băga în seamă. A avut şi o operaţie, la 17 ani, pe un ovar. Cât priveşte liceul, cu

chiu cu vai a terminat prima clasă. Apoi a abandonat şcoala. A facut absenţe la greu şi n-a avut deloc interes pentru învăţătură. Era mereu cu gândul la Sorinel şi la distracţii. Ioana este plecată de doi ani în Italia. În Italia are grijă de un bătrân şi şi-a găsit un italian prost care îi spune că o iubeşte şi că vrea să se însoare cu ea. I-a promis că-i cumpără o casă în Şerbăneşti, lângă Galaţi.

În octombrie Iulia dă examen pentru obţinerea permisului de conducere auto. Ea, acum, face şcoala de şoferi cu Sorinel. Ioana plăteşte şcoala la amândoi şi visează să pună mâna pe averea familiei băiatului, măritând-o pe fată cu acesta. Amantul său italian, Orlando, promite că o să le cumpere o maşină ca să aibă o ocupaţie. Asta în ideea, că Ioana nu va reuşi să o cupleze pe Iulia cu italianul. Dar va reuşi. E diabolică. Aşa a făcut şi cu Mijă. I-a pus-o în pat, apoi l-a şantajat o viaţă. Mijă, păcălit şi fraierit de ele, nici acum nu-şi poate explica cum a putut iubi două ţărănci din Şerbăneşti, atât de desfrânate şi parşive. Pe Iulia nu o

poate uita atât de uşor. A iubit-o enorm. Suferă şi acum după ea. Au un an de când nu s-au mai întâlnit. Îl simt că-i este dor de ea. Cred că şi acum mai ţine la ea. Dar iubirile mari sunt scurte, iar ochii care nu se văd se uită. Mijă nici acum nu-şi poate explica cum a putut să fie atât de nebun. Pe Iulia nu o poate uita aşa uşor. A iubit-o enorm.

Prin clasa a opta m-am certat cu Nadia foarte rău. La un spectacol, o colega de clasă, Dana, mi-a făcut cunoştinţă cu o puştoaică pe nume Andreea. Am făcut schimb de numere de telefon şi am sunat-o. A doua zi m-a chemat la ea acasă.

M-am dus cu Mijă. Am făcut cunoştinţă cu părinţii săi, iar Mijă a vorbit cu ei să mă ţină în gazdă atunci când el este plecat şi nu poate să mă ia de la şcoală când termin orele. Au căzut de acord. Andreea a pus ochii pe Mijă, iar după ceva timp am aflat că este verişoara lui Mirel. Mirel era un băiat de vârsta mea care învăţa la şcoala unde învăţam şi

eu. Vorbeam cu el şi îl cunoşteam. Nadia şi cu băieţii din clasă mi-au făcut cunoştinţă cu el. Cu el şi cu toţi băieţii din clasa a opta A. Noi învăţam la B. Mie nu-mi plăcea să stau în pauză cu fetele, pentru că ele toată ziua bârfeau pe cineva, iar mie nu-mi place să bârfesc pe nimeni. Băieţii din clasa unde învăţam şi eu, vorbeau cu băieţii de la A, iar în pauze mă duceam cu ei şi jucam baschet. Îmi plăcea foarte mult baschetul. Eram cea mai bună din şcoala. Chiar dacă nu eram înaltă. Aveam precizie la coş. Aruncam de la mijlocul terenului, iar mingea intra în coş. Se certau toţi pentru mine. Fiecare dorea să fiu în echipa lui. Pe parcurs am făcut cunoştinţă şi cu Mirel. El venea tot timpul pe la bunică-sa. În aceeaşi curte locuia cu Andreea. Vorbeau ei ce aveau de vorbit şi pleca. Niciodată nu stătea prea mult pe acolo. După câteva zile m-am împăcat cu Nadia fără să ştie nimeni. Nadia a văzut că vorbesc cu băieţii de la A, aşa că se băgă şi ea în seamă cu ei. Dar ei nu o suportau, pentru că era o fire tare enervantă şi o tot lăuda directorul

şcolii. Băieţii îmi spuneau că directorul are o relaţie cu Nadia, dar adevărul nu-l ştia nimeni. Băieţii bănuiau ceva, pentru că tot timpul directorul era cu ea. Dar nu erau siguri. Nadia, văzându-mă mereu cu Mirel şi cu băieţii, a crezut că este ceva între noi. Dar între mine şi el nu era nimic. Nici măcar amici nu puteai spune că suntem, pentru că nu eram. Că lui îi plăcea de mine, asta era adevărat, dar mie nu-mi plăcea de el. Aşa că nu putea fi niciodată nimic între noi. El mă simpatiza mai mult, deoarece eu nu lăsam băieţii să se apropie de mine. Nu lăsam pe nimeni să mă atingă. Eram total diferită de celelalte colege, care puneau botul imediat dacă le băga vreun băiat în seamă. Iar ei puteau să-mi spună orice. Uneori chiar îi sfătuiam cum să procedeze cu o fată, că ei, naivii, habar nu aveau ce înseamnă pentru o fată o floare, de exemplu.

Îmi plăcea să vorbesc mai multe cu Mirel pentru că el era un pic mai igienizat şi nu vorbea urât cu fetele, aşa cum vorbeau ceilalţi băieţi. Învăţa tot timpul şi

îl lăudau profesorii. Avea o ciudă pe Nadia în sensul că-i era foarte antipatică. Nici acum nu ştiu de ce.

Mijă s-a împrietenit cu Andreea. Ei îi plăcea foarte mult de el. Am dormit într-o seară la ea şi mi-a spus ce simţea pentru el. Andreea avea un prieten, Şony. Şony era un bărbat de vreo 30 de ani, care se ocupa cu maşinile. Aducea maşini rulate din străinătate şi le vindea la Tecuci.

Tot în aceea seară Andreea mi-a spus că are o relaţie intimă cu el de vreo doi-trei ani. Eu, când am cunoscut-o pe Andreea, avea paisprazece ani. El, ca orice golan şi analfabet, îşi bătea joc de ea. După-amiază îmi spune Andreea să se ducă Mijă după ea şi să o aducă la clinică. Dar îl ia şi pe Mirel cu ea. Au venit şi au vorbit, el cu ea, nu ştiu ce. Eu am stat cu Mirel şi nu am zis nimic. După ce au terminat de vorbit a apărut Ioana. Ioana l-a sunat să se ducă în oraş după ea, şi să o aducă la Clinică. Noi i-am aşteptat. Când a venit Ioana, a făcut cunoştinţă cu ei. Ioana credea că Mirel

este prietenul meu. Eu am lăsat-o să creadă ce vrea.

După o săptămână iar au venit. Eu nici atunci nu am zis nimic. Am lăsat lucrurile aşa cum vroiau ei, pentru ca după câteva zile să-mi spună Mijă că Ioana îi tot spune că sunt cu Mirel de nu ştiu cât timp şi că eu nu mai ţin la Mijă, că ţin la Mirel. Aşa că Mijă s-a distanţat de mine şi a început să se ia după Ioana, cu tot felul de prostii ce-i băga ea în cap, şi în serios. După ce am auzit toate astea, i-am spus Andreei să nu-l mai aducă pe Mirel la clinică, pentru că eu nu am nimic cu el şi nu vreau din cauza lui să mă cert cu Mijă. M-am certat atunci şi cu Andreea şi cu Mirel. Nu mai vorbeam cu nici un băiat, iar la şcoală stăteam singură şi nu băgam pe nimeni în seamă. Nadia, văzându-mă supărată pe băieţi, a început să se dea la ei serios. Aşa că a doua zi am văzut-o sărutându-se cu Mirel. Când am văzut-o, mi-am dat seama că nu-mi este prietenă, şi că eu, niciodată, nu voi avea o prietenă. Am constatat că ea este foarte duşmănoasă. A crezut că mă face geloasă

şi că o să sufăr dacă o văd cu el. Dar eu nu aveam nici o treabă cu ei. I-am lăsat în pace. Nu am zis nimic. A mai zis că ea este cu el de vreo doi-trei ani, iar eu nu am să reuşesc să-i despart niciodată. I-am explicat şi i-am spus că eu nu am nici o treabă cu acest Mirel. Că este o simplă prietenie, între colegi dar acum nu mai este nici aceea. Că lumea, dacă te vede vorbind cu cineva, se gândeşte prea departe. Eu i-am lăsat pe toţi cu impresiile lor greşite despre mine şi el. După două zile îmi trimite Mirel un mesaj prin telefon. În mesaj scria că Nadia este la el la poartă şi vrea să facă sex. Nu i-am luat în seamă mesajul. Nu mă interesa. Când am ajuns la şcoală, Dana, bârfitoarea şcolii, mi-a confirmat ce mi-a scris Mirel în mesaj. După ce s-a împrăştiat bârfa prin şcoală, toţi râdeau de Nadia că-i proastă.

Mijă vorbea zi de zi cu Andreea. O învăţa cum să se poarte, cum să se protejeze. După o lună, a venit Andreea la clinică să-i spună că a rămas însărcinată. Mijă a întrebat-o cu cine a

rămas, iar ea ia spus că a rămas cu Şony. Mijă i-a spus ca urgent să vină cu Şony la clinică şi cu 500 de EU ca să o ducă la un doctor specialist să-i facă întrerupere. Ea i-a răspuns că nu vrea să afle nimeni, mai ales Şony. A mai spus că o omoară, iar dacă află părinţii ei, nu o vor mai primi acasă. Mijă a înţeles-o şi i-a făcut el întreruperea. După câteva ore, spre seară, Andreea i-a trimis un mesaj scurt. «Sunt fericită, mi-a venit menstruaţia».

După o săptămână a venit taică-su la clinică şi tot ţipa pe la poartă că-l omoară că i-a dezvirginat fata. A ieşit Boby, băiatul lui Mijă, împreună cu o altă persoană şi l-au bătut de nu i-a mai trebuit nimic. Concluzia. Când faci bine, aşteaptă-te la rău. Toţi au crezut că sunt iubita lui Mirel. Nadia, ca să mă facă să sufăr, s-a dus la el la poarta să-l roage să se culce cu ea. Iar Andreea, în loc să le spună părinţilor săi că Mijă i-a făcut întrerupere, a spus că el a dezvirginat-o. Asta când ea s-a dezvirginat la 11-12 ani. La 14 ani era sătulă de sex. Aşa sunt ţiganii. Îşi încep viaţa sexuală de mici.

Fetele, când trebuie să se mărite, vin la doctor să le facă cum au fost. Eu tot prietenă am rămas cu Nadia, chiar dacă am luat plasă. Mijă şi cei din jurul meu şi acum cred şi sunt sută la sută convinşi că între mine şi Mirel a fost ceva. Am fost supărată foarte mult timp pe Mijă, că nu m-a înţeles şi nu a vrut să-i explic care a fost situaţia. Nu am avut şi nu am nimic cu el. El îşi vede de treaba lui, iar eu de a mea. Andreea îşi vede de viaţa ei sexuală, iar Mijă de viaţa lui de om intelectual.

Într-o zi l-am rugat pe Mijă să-mi scrie o scrisoare, pentru că eu niciodată nu am primit o scrisoare de la cineva. Iar el mi-a scris :

„Acum că vremurile sunt foarte grele, pentru mine, şi pentru toată lumea, doresc să-ţi comunic câteva idei fundamentale. Fii binecuvântată. Te-am căutat şi te-am găsit, aşa cum mi-am dorit micul meu înger. Nimeni nu mi-a impus acest lucru, deci este alegerea mea. Din tot ce am trăit pe lume, tu reprezinţi cel mai frumos lucru. Eşti, într-adevăr, o

mică rază de soare în viaţa mea, pe care o străbaţi luminos şi curat. Te iubesc din ce în ce mai mult, iar într-o zi voi muri din cauza acestei iubiri. Voi plânge mult, voi râde mult cu tine. Probabil vom trăi fericiţi mult timp într-o lume plină de ciudăţenii, dacă nu cumva vei dori să schimbi totul pentru o clipă de nimic, alegând o altă experienţă, o altă soartă. Adu-ţi aminte mereu de mine, atunci când nu voi mai fi, pentru ca amintirea clipelor frumoase petrecute împreună să-ţi îndrume paşii cu folos. Sfaturile mele să-ţi fie călăuză în viaţă, iar iubirea mea să-ţi încălzească sufletul până la moarte. Eu voi fi mereu cu tine. Când nu voi putea, umbra mea va fi mereu lângă umbra ta, iar Dumnezeu te va ocroti mereu, până la întâlnirea noastră de dincolo, unde te voi aştepta cu dragoste şi recunoştinţă. Să ai mereu încredere în mine, lipsa de încredere înseamnă moarte. Această încredere îţi va fi cu folos tot timpul. Să nu te îndoieşti de mine niciodată, orice ar fi, eu nu voi face nimic împotriva ta şi a intenţiilor tale,

niciodată, orice ar fi. Nu ştii cât de recunoscător îţi sunt pentru că eşti cu mine şi parcurgem împreună nişte necazuri şi bucurii date de Dumnezeu nouă, pentru întărirea sufletelor noastre întru slava Sa şi mulţumire. Nimeni nu este ca noi, suntem copiii răsfăţaţi ai Domnului nostru, într-o zi vei vedea că aceste zile au fost cele mai frumoase din viaţa ta. Dacă într-o zi voi pleca, să nu suferi. Gândeşte-te că sunt alături cu tine sau în sufletul tău. Voi lăsa din iubirea mea o floare albă pe care s-o ţii lângă tine şi să o priveşti din când în când. Eu voi avea grijă să fiu acolo, lângă floare, ca un abur. Iar dacă o să-mi vorbeşti, te voi asculta şi-ţi voi simţi buzele sărutând petalele. Asta, uneori, până la întâlnirea noastră în spaţiu, dincolo de ultima frontieră. De ziua mea şi de fiecare dată cu această ocazie, voi sta numai cu tine. Nimeni nu va mai fi cu noi în această zi. O dată pe an. Noi doi. Orice ar fi. Într-o zi vei înţelege iubirea mea şi te vei cutremura, să nu te sperii. Aşa a fost, să fii cea mai iubită din toate, pentru că tu ai

dat viaţă din viaţa ta, bucurie din bucuria ta, copilăria şi primăvara vieţii tale unui nebun îndrăgostit de soare şi lumina sa. Undeva, cândva, vom fi zăpadă şi nori, încălziţi de o iubire nemuritoare. Când oamenii vor înţelege acest lucru, vom fi fericiţi. Învaţă să-ţi identifici duşmanii de prieteni, să fugi mereu, dincolo de noi nu există decât ură şi suferinţă. Învaţă să nu fii niciodată plictisită. Să fii mereu înconjurată de griji, frustrată des, şi întotdeauna cu probleme de rezolvat. Să ai responsabilităţi mari, dar şi autoritate. Să ai multe de făcut şi timp foarte puţin pentru toate. Eu vreau ca dragostea mea să te poarte într-o lume unde se trăieşte la cote înalte şi cât mai aproape de Dumnezeu. Vreau să înveţi multe pentru ca să poţi intra în vieţile oamenilor şi să le marchezi existenţa. Vreau să te obişnuieşti cu ideea că în lume, unii te blesteamă în timp ce alţii te binecuvântează. Vreau să înţelegi că în viaţă, poţi experimenta victorii triumfătoare, dar şi eşecuri devastatoare. Vreau să ştii să fii om şi să fii uman. Această

scrisoare a mea, către tine, prima, de altfel, dar poate nu şi ultima, vreau să te găsească fericită şi mulţumită că eşti cu mine şi suntem împreună. Nimeni nu ne poate tulbura iubirea, iar timpul este al nostru. Vreau să mergem la mare, numai noi doi, măcar pentru două zile. Acolo, sub soarele arzător, din care te-ai rupt, ca să-mi încălzeşti sufletul, o să trăim pe nisip ciudatul nostru gând, ca în visul unei nopţi albastre, dintr-o fărâmă de vară, pe faleza înaltă de la Eforie Nord."

I-am răspuns şi eu :

„Dragă Mijă, Ţi-am citit scrisoarea pe care mi-ai dat-o. Am înţeles foarte multe lucruri din ea. Mi-ai deschis ochii spre lumină pentru că eu trăiam în întuneric şi, de aceea, îţi sunt recunoscătoare toată viaţa pentru că m-ai ajutat şi iubit cel mai mult şi sunt sigură că ai nevoie de mine şi de iubirea mea, pe care ţi-o dăruiesc şi ţi-o port în suflet toată viaţa. Niciodată nu am să regret că te-am iubit enorm de mult, pentru că meriţi. Dacă mă vei părăsi vreodată, am

să te urăsc foarte mult pentru că tu m-ai învăţat să mă lupt cu lumea asta rea şi nemernică. Tu m-ai învăţat să iubesc, şi să fiu bună cu toţi. Îţi promit că nu am să te părăsesc niciodată. Voi veni cu tine oriunde te duci. Dacă Dumnezeu nu ne va lua la el pe amândoi odată, eu am să fac împotriva lui şi voi veni cu tine. Eu nu sunt învăţată să lupt cu lumea. Eu sunt o fiinţă prea bună pentru lumea asta. Nimeni nu mă vrea. Nici măcar acest pământ pe care stau şi mă chinuiesc cu tine. Pentru că noi suntem făcuţi să trăim în altă parte, lângă Dumnezeu. Te iubesc foarte mult, nu pot trăi fără tine şi iubirea ta. Nici o clipă. Am nevoie de tine toată viaţa. Vreau să fiu cu tine până la infinit. Sunt fericită şi în siguranţă cu tine. Eu nu te voi părăsi niciodată şi vreau ca nici tu să nu mă părăseşti.

Cât despre recuperarea mea, din clasa a şasea şi până în clasa a noua, mi-a trebuit timp pentru a mă pune, cât de cât, pe picioare şi să ştiu ce înseamnă să fii om şi să te bucuri de viaţă. Asta datorită ţie, căruia îţi mulţumesc şi te iubesc.

Dacă tu nu erai şi dacă nu aveam încredere în Dumnezeu, eu eram acum ca şi verişoarele mele. În aceşti cinci ani de când sunt la tine am învăţat multe lucruri folositoare şi în primul rând să iubesc. Tu mi-ai deschis ochii. Îmi pare rău că nu ştiu să pictez aşa cum aş dori. Pentru mine a face un tablou, nu înseamnă a citi sau a asculta muzică, etc. Pentru mine a face un tablou înseamnă timp şi imaginaţie foarte multă. În toate tablourile mele nu vei găsi roşu sau găseşti prea puţin. Curios, nu? Pentru mine roşu înseamnă sânge, durere, suferinţă, nefericire etc. În schimb, negru vei găsi foarte mult. Asta deoarece copilăria mea a fost întunecoasă şi tristă. Poate nu înţelegi unele lucruri şi amintiri din copilăria mea. Vreau să zic că acei şapte ani petrecuţi alături de familia mea, pentru mine nu au fost frumoşi şi fericiţi. Par o fată tristă, dar nu sunt. Par a fi închisă, dar nu sunt. Eu par ceea ce nu sunt şi nu am putut fi niciodată altfel, deşi m-am străduit foarte mult şi de multe ori. De la tine am învăţat să am încredere

în mine şi în ceea ce fac, încredere pe care eu nu am avut-o niciodată. De multe ori îmi spuneai că sunt cea mai frumoasă fată pe care ai cunoscut-o vreodată. Poate ai dreptate, poate nu. Îmi doresc foarte mult ca numai pe tine şi pe Dumnezeu să vă am pe lumea asta. Am să-ţi spun foarte multe lucruri, dar acum nu-mi vin în minte sau îmi vin, dar sunt prea multe şi nu ştiu cu ce să încep, aşa că am să-ţi mai scriu şi altădată, când voi şti ce vreau să-ţi spun sau ce mă doare şi vreau să ştii şi tu. Nu arăta la nimeni ce-ţi scriu. Dumnezeu mi-a spus odată să-ţi scriu şi să-ţi spun că într-o zi ne vom căsători şi vom fi foarte fericiţi. Voi încerca să mă apropii mai mult de tine ca să mă ai la sufletul tău mereu. Nu voi permite nimanui să-şi mai bata joc de sufletul tau. Te iubesc şi nu glumesc când îţi spun. Poate ţi-o spun de prea multe ori şi nu mă crezi, dar să ştii că eu te iubesc şi nu te pot minţi pentru că mă vede Dumnezeu când mint şi se supără pe mine. Iar eu nu vreau să-L supăr niciodată. Vreau ca

atunci când se uită la noi să se bucure şi să nu-i pară rău că ne-a dat viaţă”.

Sunt atât de proastă încât nici eu nu ştiu ce-i cu mine. Mijă de multe ori îmi spune şi îmi atrage atenţia că nu am dreptate, dar eu îl contrazic mereu. De multe ori văd că nu sunt în stare de nimic. Îmi vine să mă dau cu capul de pereţi. Tot ce fac nu fac bine, dacă nu fac ceva, iar nu-i bine. Nici eu nu ştiu cum şi ce să mai fac. O să vină ziua în care nu am să mă mai suport deloc.

Nadia avea la Brăila două verişoare. Pe una o chema Gabi, iar pe cealaltă, mai mică, Mirela. Amândouă aveau câte un prieten. Mirela avea un ţigan pe nume Balaban, iar Gabi un prieten turc, pe nume Kemal. La cei patrusprezece ani ai ei Nadia îmi spunea că-i place să aibă mai mulţi prieteni cu care să facă dragoste. Ii placea să fie mereu în centrul atenţiei. Probabil de la sângele de ţigancă i se trăgea faptul că o chinuia sexul mereu încât obişnuia să aibă relaţii

sexuale şi în familie. Adică şi cu soţul mătuşii, sau cu prietenii prietenelor sale, sau cu rudele, etc. Aşa că Nadia s-a îndrăgostit şi de prietenul verişoarei sale, adică de Kemal. Kemal era un ţigan turc care a pus botul la ea. Ea s-a îndrăgostit de el foarte tare şi repede. Pe ea tot timpul, dacă o căutai, o găseai la Brăila. Se spovedea mereu mie şi îmi spunea ce face ea la Brăila. Pe mine nu prea mă interesa şi de multe ori schimbam subiectul. Dar într-o zi mi-a spus că vrea să-mi vorbească ceva foarte serios şi să-i dau un sfat. Şi a început să-mi povestească. Mi-a mărturisit că la Brăila, ea nu dormea la mătuşă-sa. Ea dormea la Kemal şi Gabi. Ea îl iubeşte foarte mult pe Kemal. Kemal îi dă aripi. Kemal pentru ea este totul. Aşa că, mai în glumă mai în serios, a început să aibă o relaţie intimă cu el. Îmi spunea că ea, când dormea la ei, dormea pe jos. Îi făcea Gabi un fel de culcuş, iar Kemal cu verişoară-sa dormeau în pat. Aşa că ei nu puteau fi împreună. Kemal, ce i-a spus într-o zi ei:

– Măi, Nadia! Mi-a venit o idee. Mă duc la farmacie să iau câteva tablete de somnifer şi îi dăm lui Gabi să bea. Punem câte o pastilă de somnifer în bere sau suc, dar fără să ne vadă, vrei? Iar ea i-a spus:

– Normal că vreau. Şi au început să-i tot pună pastile, de câte ori îi dădea să bea câte ceva. Până a început să-i fie somn. Au văzut peste puţin timp că doarme buştean, aşa că a început Adina să facă dragoste toată noaptea cu Kemal. A început să-i cam ia locul lui Gabi. Îmi povestea cum i-o trăgea pe la spate, cum o muşca de gât, cum stăteau toată noaptea şi se uitau la filme porno pe DVD şi cum îi imitau pe ăia. Dimineaţa, Gabi nu mai era conştientă de nimic. Dormea zi şi noapte.

Lui Kemal îi plăcea să se ducă la jocuri de noroc. Când venea la Tecuci, se duceau amândoi la jocuri de noroc şi stăteau acolo până se întuneca, iar după ce era beznă afară, mergeau într-un parc, lângă un restaurant pe nume «Ocaua lui Cuza». Acolo, în boscheţi, undeva, i-o trăgea. Îmi spunea că, fiind tot felul de

gândaci in boscheti, îi cam deranjau şi se murdăreau, dar nu conta. Conta ca el să se simtă bine şi să o mai dorească şi mai târziu. Când ajungeau acasă, fiind toată familia şi toată lumea prezentă, erau reci unul faţă de celălalt. Când jucau „popa prostu" cu pedepse, îşi dădeau pedepse unul la celălalt, dar pedepse mai intime, cum ar fi: să facă striptease sau să o sărute de nu ştiu câte ori etc. Ea nu părea o fată atât de vulgară precum îmi spunea că o face cu Kemal. Eu o credeam, pentru că îmi povestea cu atâta convingere şi cu atâtea amănunte, încât oricine o auzea o credea pe cuvânt. Altora, cum ar fi Mijă, le spunea că-i virgină, iar mamă-sa băga şi mâna în foc pentru ea susţinând că este virgină, în timp ce mie îmi povestea ce face ea cu Kemal şi cum i-o trăgea. Îmi era lehamite să o mai ascult, dar să-i mai dau şi sfaturi. Într-o zi i-am spus să nu-i mai pună somnifere în pahar verişoarei sale, că poate să moară sau să înnebunească. Când m-a auzit i-a venit să-mi dea cu ceva în cap, nu alminteri. Mi-a reproşat că de ce vorbesc aşa, în loc

să ţin cu ea, eu ţin cu verişoară-sa? Şi, uite aşa, am suportat-o şi ascultat-o un an s-au doi de mi s-a făcut lehamite. Îmi era greaţă să o mai ascult s-au să o mai sfătuiesc, aşa că mă certam cu ea de foarte multe ori pe chestia cu Kemal.

Îi spuneam că nu-i de ea Kemal, şi să se mai gândească, că-i strică casa verişoarei, dar ea nimic. Nu vroia să mă asculte deloc. Cum îi spuneam un cuvânt de rău, cum începea să ţipe ca o isterică la mine. Aşa că mi-am luat inima în dinţi şi i-am spus lui Mijă totul despre relaţia ei cu Kemal. Mijă, nervos, i-a spus lui mamaie-sa. Mamaie-sa îi ţinea partea, că nu-i adevărat, că Nadia este virgină şi aşa am intrat într-un bucluc mai mare decât mine. Vorba lui Mijă : «Cât timp ţii cuvântul în tine, eşti stăpânul lui, iar după ce l-ai rostit, devii sclavul lui». Nadia şi-a cumpărat într-o zi o agendă cu lăcăţel. După câteva zile i-am spus să-mi arate ce scrie în ea. M-am rugat de ea două luni ca să-mi arate, şi după două luni mi-a arătat. Era scrisă de mânuţa ei toată relaţia sa cu Kemal. Sfârşitul. Gabi a aflat de relaţia

lor. Mătuşa Andreea şi ea. Mamaie-sa, de asemenea, ştia. Toată lumea ştia, dar nu recunoşteau. Şi nu recunoşteau că Nadia ar avea sau are o relaţie intimă cu Kemal şi este îndrăgostită de el până peste cap. De altfel, Nadia nu era la prima ei iubire.

Prima ei relaţie fizică a fost la vârsta de 12 ani, cu vărul soţului mătuşii sale, Piciu. Piciu era văr cu prietenul mătuşii ei, Andreea. Andreea era mai mare decât Nadia cu doi ani. Prietenul Andreei locuia cu ele şi îşi aducea uneori verişorul la ele. Piciu, ca să poată sta cu Nadia o noapte, îi îmbăta pe mamaie-sa şi pe tataie-său, care erau nişte beţivi. Oricine care vroia să stea cu Nadia o noapte le ducea bătrânilor de băut, iar ei, atunci, îl lăsau să stea cu ele cât dorea, dar cu o condiţie, să fie «tânăr şi ţigan». Lui Mijă niciodată nu i-a spus să rămână cu Nadia, măcar o noapte. De ce? Pentru că nu era ţigan. Nadia mi-a spus că Piciu a dezvirginat-o. Cum? Unde? Când?

Era revelionul. Andreea a pus totul la cale pentru că a observat că lui Piciu îi plăcea de Nadia şi ei de el. În noaptea de revelion, Nadia a rugat-o frumos pe Andreea să-l cheme pe Piciu la ele şi să aducă un bax de bere la «al' de Mamaia şi Tataia». Să stea cu ei până când ea pregăteşte tot ce trebuie în casă. Îmi povestea că Andreea a făcut aşa cum a spus ea, iar după ce i-a îmbătat, l-a dus pe Piciu în camera Nadiei. Andreea cu prietenul său s-au dus în camera lor. Nadia a pregătit în acelaşi timp masa şi a luat în cameră două sticle de bere, pentru Piciu şi ea. A pus muzică etc.

Când a intrat Piciu în camera ei, Nadia l-a invitat să ia loc la masă. Ea era goală complet, doar ce avea un halt pe deasupra. Au mâncat, iar după aceea Nadia îi tot dădea lui Piciu să bea bere. A băut o sticlă, a băut-o şi pe a doua, era mort de beat. Ea, când l-a văzut în ce stare era, l-a trântit în pat, a stins lumina, a închis uşa şi i-a spus Andreei şi prietenului ei că ea şi cu Piciu sunt obosiţi şi îi roagă frumos să nu lase pe

nimeni să intre în camera ei. Piciu, care era beat, nu mai ştia ce face şi nu mai era conştient de ce-i în jurul său.

Nadia s-a dus în cameră, a închis bine uşa cu cheia şi s-a aşezat lângă Piciu în pat. Şi-a scos halatul. El a început să o sărute. Ea a început să-l dezbrace. După ce l-a dezbrăcat, ea s-a urcat pe el şi a început să-l excite. S-a penetrat singură. După puţin timp a început să o usture apoi i-a curs un pic de sânge. După aceea, a început să facă cu el dragoste. Mi-a spus că la început i-a fost frica, dar apoi i-a trecut, pentru că ştia că mai rău de atât nu poate să-i fie. După ce au terminat de făcut dragoste, s-au culcat vreo două ore. După ce s-a trezit, Piciu s-a speriat. Nu ştia ce-i cu el şi de ce-i dezbrăcat, atât el cât şi ea. A trezit-o şi pe ea. Dar ea iar la provocat l-a o altă partidă de sex şi tot aşa până dimineaţă

Dimineaţă s-au trezit, iar ea a început să-i vorbească. I-a spus că s-a îndrăgostit de el şi-l roagă să stea la ele cât timp vrea şi să-i mai spună şi el, din când în când, Andreei şi prietenului său să-i lase cât

mai mult timp împreună. Ei au căzut de acord. Aşa că el a stat cu ea un an. După un an el a plecat la Bucureşti, pentru că el acolo locuia. Nadia i-a spus să nu plece, că dacă pleacă «mai devreme s-au mai târziu, va regreta că a părăsit-o». El nu a ascultat-o, aşa că a plecat şi nu a mai venit la Tecuci doi ani. După doi ani, tot de revelion, a venit. Surpriză, cu cine credeţi? Cu soţia şi copilul. Avea un copilaş de aproape un an. Pe Nadia, nu o mai interesa persoana lui, cand la vazut dupa doi ani. Nu-l mai iubea, ba dimpotrivă, îl ura de moarte, pentru că a părăsit-o atunci când ea a început să-l iubească foarte mult. El a văzut că ea este cu Kemal. Căci ea i-a chemat pe Gabi şi pe Kemal să stea cu ea de revelion şi să-l sărbătorească împreună.

Piciu i-a povestit lui Kemal de relaţia lui cu Nadia, dar pe Kemal nu-l interesa. I-a spus că el nu are nicio treabă cu Nadia. Că el este cu Gabi. A văzut că-i prost şi l-a lăsat în pace. Piciu s-a îndrăgostit foarte tare de Nadia. Nadia, între timp, a mai crescut, s-a mai

maturizat şi nu mai era un copil. Ea, şmecheră şi bandită cum era, a făcut în aşa fel încât să plece Gabi şi cu Kemal înapoi la Brăila. Seara, mamaie-sa a trimis-o la magazin să ia de băut şi pâine. Nadia, când a auzit, a început să se certe cu ea. Spunea că ea nu se duce singură că-i este frică. Piciu, când a auzit, s-a oferit să se ducă cu ea, motivând că şi el vrea să cumpere ceva. Au plecat, iar pe drum el se tot dădea la ea. I-a spus că vrea să facă dragoste cu ea. Nadia i-a răspuns că are ea un loc în parc unde poate cât de cât să facă dragoste. S-au dus şi au făcut dragoste chinuindu-se groaznic, pentru că era frig, zăpadă, umezeală şi iarnă. Dar au făcut ei ceva, ceva, cât de cât, ca să le mai treacă pofta. Când s-au întors acasă, au pus la cale ca după ce se culcă toata lumea pe hol, unde era un pat şi nu dormea nimeni pentru că era frig, să o aştepte el acolo că vine şi ea. După ce au adormit toţi, ei amândoi au ieşit pe hol, cum s-au înţeles, şi au făcut dragoste vreo două ore. După două ore, el a plecat la soţia lui să vadă ce face.

Nadia i-a spus că-l mai aşteaptă şi mai târziu. El s-a dus şi mai târziu. Iar au făcut dragoste. În fiecare seară timp de două săptămâni, la aceeaşi oră, în acelaşi pat, au făcut dragoste. După două săptămâni, ea tot în acelaşi pat îl aştepta să vorbească cu el.

Într-o seară, Nadia i-a spus lui Piciu că nu mai vrea să facă cu el dragoste pentru că nu mai vrea să-l mai înşele pe Kemal. Avea mustrări de conştiinţă pentru că l-a înşelat de atâtea ori şi în fiecare noapte. Pentru că nici cu Kemal nu a făcut de atâtea ori dragoste cât a făcut cu el. Piciu, când a auzit-o, s-a enervat şi a plecat la soţia lui. Nu s-a mai dus la ea două seri. Nadia l-a aşteptat, dar din a treia seară nu l-a mai aşteptat. A treia seară a luat-o prin surprindere. Ea dormea, el a intrat la ea în cameră şi s-a aşezat lângă ea, în pat. Ea îl tot respingea. El a lăsat-o să-l respingă o oră. După o oră, a început să o dezbrace cu forţa. Până la urmă a făcut dragoste cu el. Piciu, dacă ea îl tot respingea, după o săptămână, i-a spus că trebuie să plece la

Bucureşti. Trebuie să plece şi nu ştie dacă se mai întoarce vreodată. Vrea ca ultima noapte pe care o va dormi la ei, să o petreacă cu ea. A făcut Nadia ce a făcut şi a stat cu el şi ultima noapte. După ce s-au trezit, el a plecat cu soţia şi copilul la Bucureşti, iar ea a rămas singură şi nici până azi nu a mai căutat-o şi nu mai ştie nimic unul de celălalt. Păcat de ea. A iubit toată viaţa pe cine nu trebuia şi pe cine nu merita. Acum totul s-a dus de râpă şi niciodată nu o va mai iubi cineva, cum am iubit-o eu şi cu Mijă.

Nadia nu realiza că este proastă şi că toţi analfabeţii şi ţiganii îşi bat joc de ea. Ca orice ţigancă, Nadia avea păreri foarte bune despre ea, mai ales în relaţiile cu bărbaţii. Era convinsă că toţi bărbaţii o doresc în ciuda faptului că la şcoală băieţii nu-i dădeau nicio atenţie şi o bârfeau sălbatic. Dar nu numai băieţii, ci şi fetele.

Toată lumea bănuia că Nadia are o relaţie cu directorul şcolii. Asta deoarece el tot timpul îi ţinea parte şi spunea că-i

cea mai deşteaptă elevă. Avea un stil al ei de a se descurca în clasă. Îi obliga pe toţi să-i şoptească atunci când profesorii o ascultau, iar când dădeam lucrări scrise sau teze, ea se punea în bancă cu una Elena şi copia toată lucrarea sau teza de la ea. Nadia nu avea timp să înveţe deoarece avea tot felul de probleme. Probleme sexuale. Umbla cu tot felul de ţigani. Ţigani care îi cereau să se culce cu ei, iar ea punea botul şi se credea foarte frumoasă. Niciodată nu învăţa. Când o ridicau în picioare profesorii să o asculte, punea pe elevul din faţa sa să deschidă caietul pentru ca ea să poată să citească din caiet şi să le arate profesorilor că ea a învăţat lecţia respectivă. Era frumuşică, dar degeaba. Avea un defect, foarte serios. Stătea prost cu dantura. În faţă toţi dinţii îi erau tociţi în aşa hal încât aveai impresia că nu avea dinţi deloc. Nu am văzut o fată frumoasă fără dinţi. Băieţii râdeau de ea. Spuneau că avea dinţii tociţi de la supt. Profesorii o credeau deşteaptă şi cea mai cuminte elevă din

şcoală. Era foarte invidioasă pe mine. Nici acum nu ştiu de ce.

După ce a plecat sora mea mijlocie de la Mijă, cam după un an de zile, a dat de numărul meu de telefon şi îmi tot trimitea mesaje. Îmi spunea să plec şi eu de la el. Îmi spunea că o să aibă ea grijă de mine. Sora cea mai mare vorbea mereu cu Ioana. Ioana ştia că ele vor să mă ia de la Mijă. Din câte îmi spunea verişorul meu, Ioana i-a spus sorei mele mai mari să mă ia, pentru că ea vrea să se mărite cu Mijă, iar eu le stau în cale. Aşa că, atunci când Mijă a trebuit să consulte la Tulcea nişte muncitori şi a plecat cu Ioana, aceasta i-a trimis un mesaj sorei mele, să vină să mă ia pentru că ei sunt pe drum, pentru că ei au plecat la Tulcea, iar eu sunt singură acasă. Sora mijlocie şi cu cea mare mi-au trimis mesaj, să-mi strâng hainele că vin şi ele să mă ajute să le car la ele acasă, pentru că aşa a spus Mijă. A spus Mijă că nu vrea să mai audă de mine. A spus că el vrea să se însoare cu Ioana şi să o aducă pe Iulia la clinică.

Eu când am auzit ce-au spus ele, am început să plâng şi eram supărată. Eram supărată pentru că nu mi-a spus-o el. De ce trebuia să-mi spună tocmai ele? Eu îl înţelegeam şi plecam cu ştirea lui. Am vrut să-l sun şi să-i spun, dar ele nu m-au lăsat, aşa că mi-am făcut bagajul şi am plecat. Am început să plâng. Nu eram conştientă de ceea ce fac. Două săptămâni nu am vrut să mai aud de el. Sufeream foarte mult. Îmi era dor de el. Vorbeam cu surorile mele şi le spuneam tot ce simţeam pentru el. Nu l-am urât şi nici duşmănit. Eram bucuroasă. Credeam că-i fericit, că-i cu Iulia. Până la urmă ele mi-au spus că el nu ştie de ce am plecat şi au făcut toate astea că aşa le-a spus Ioana. Când am auzit, nu ştiam ce să mai fac. Ele îmi spuneau să nu-i spun nimic lui Mijă. Să-i spun că am vrut eu să plec pentru ca să văd dacă mă pot descurca şi fără el. Aşa am şi rămas şi aşa i-am şi spus. În schimb, am rugat-o pe sora mea să vorbească cu el şi să-i spună că vreau să discut cu el. Am suferit foarte mult din cauza lor. Plângeam mereu. Nu ştiam ce

să fac şi ce să-i spun. Mă dezobişnuisem de lumea rea. Surorile mele tot timpul vorbeau cu Mijă şi îi spuneau să mă ia înapoi, că ele nu pot avea grijă de mine. Două săptămâni am stat la ele. Îmi spunea sora mea Mona că Mihă suferă foarte mult după mine, că mă iubeşte enorm de mult. Avea foarte mare încredere în mine, iar eu l-am dezamăgit total.

După două săptămâni mi-a spus Mona că Mijă vrea să stea de vorba cu mine. Să mă duc până la el că mă aşteaptă. M-am dus. Eram foarte fericită că mă cheamă. Când am intrat în camera noastră el era foarte necăjit. Când m-a văzut a început să plângă. Aşa, în el. Eu l-am simţit. Niciodată nu l-am văzut aşa de necăjit.

Eram fericită că m-a iertat şi că urma să o luăm de la început. Mi-am dat seama că numai el mă iubeşte cu adevărat şi el îmi este familia mea. Îl iubesc foarte mult şi îl iubeam. Din aceea zi am început să mă răcesc faţă de familia mea şi să-l iubesc numai pe Mijă. Am stat puţin de

vorbă, după care mi-a spus să rămân la el şi să uităm totul. Toate hainele mele au rămas la surorile mele. El a vorbit cu ele să mi le aducă, dar ele nu au vrut. De fapt ele asta au şi vrut. Tot timpul au râvnit la lucrurile mele. Aşa că m-au lăsat fără nici o haină. A doua zi nu ştiam cu ce să mă îmbrac ca să mă duc la şcoală. Nu aveam nicio haină. Aşa că m-am dus Mijă în oraş şi mi-a cumpărat haine şi ce-mi mai trebuia. Pentru că am acceptat să plec de la el şi l-am făcut să sufere şi să plângă din cauza mea, Dumnezeu s-a supărat pe mine foarte tare. Simţeam acest lucru mereu şi ca să sufăr şi eu, măcar cât a suferit Mijă în acele două săptămâni, nu m-a ajutat să iau examenul de capacitate să pot intra la Liceul de Artă, ca să ajung o intelectuală şi să mă ridic. Aşa că Dumnezeu a vrut ca eu să nu iau «capacitatea», ci să mă chinuiesc la SAM (Şcoala de Arte şi Meserii), Mi-a închis atunci orice posibilitate de a intra la liceu. Şi azi plătesc că am plecat de la el. Dar sper ca Dumnezeu să mă ierte.

După plecarea mea, Nadia a profitat de ocazie şi de câte ori o căutai, o găseai cu Mijă. Stătea cu el uneori chiar şi până la ora unu noaptea. O lua de la şcoală, o ducea în restaurante, o îmbrăca ca pe o regină şi avea foarte mare grijă de ea. Eu, când m-am întors la el, am observat că ceva-ceva este între ei. Erau mereu împreună, ea mereu venea la noi. Doi ani am tot întrebat-o dacă ar vrea să aibă o relaţie intimă cu Mijă, iar într-o zi i-am spus, ca sa-i fac in ciudă.

- Ştii, fată! El nu este unchiul meu. Este iubitul meu.

Ea a zâmbit şi a dat din cap:

– Ştiam !

Nadia, într-o zi, i-a spus lui Mijă să o ducă şi pe ea la Galaţi. Când au ajuns i-a spus să o ducă la un Motel pentru că vrea să facă dragoste cu el. Mijă, când a auzit, s-a şi dus. Au făcut ei ce au făcut, iar când s-au întors acasă parcă nu mai era Nadia pe care o cunoşteam atât de bine. Era alta. A făcut-o. A făcut-o când a

crezut ea că-i momentul. Niciodată nu m-a ascultat şi nu a făcut nimic din ce-i spuneam eu. După câteva zile mi-a spus că a început o relaţie intimă cu el.

Ea îl suna în fiecare dimineaţă. Îl suna să se ducă după ea şi să o ducă la şcoală pentru că era iarnă şi nu putea să meargă câţiva paşi până la şcoală. Când el dădea să o ia spre şcoală, Nadia îl ruga să întoarcă maşina. Spunea să o ducă la clinică, că nu are chef de şcoală. Când ajungeau la clinică, venea la mine în cameră. Se dezbrăca şi se punea lângă mine. Mă trezea şi-mi spunea să mă duc la baie că vine şi ea peste o jumătate de oră. Dar să facă mai întâi dragoste cu Mijă. Erau săptămâni în care zi de zi repeta aceeaşi figură.

Era foarte parşivă. Niciodată nu făcea dragoste cu Mijă când îi spuneam eu. De când a început să aibă o relaţie intimă cu el, a început să se depărteze de mine. Nu mai era persoana pe care o ştiam. Tot timpul era cu el. Cu mine nu mai vorbea, în schimb vorbea cu el. Mijă a început să ţină la ea şi să o iubească. Îşi

dorea foarte mult ca Nadia să ajungă o intelectuală. Dar degeaba, dacă ea nu-şi dorea acest lucru. Era toată numai sex. Avea numai sex în cap. Se gândea numai la sex. Era obsedată după sex, pentru ea era ceva foarte important acest lucru, sexul. Pentru ea sexul însemna foarte mult. Îi plăcea mai mult să facă sex decât să înveţe sau să se cultive. Tot timpul pe ea o preocupa sexul. Tot timpul vorbea despre băieţi şi sex. Se îndrăgostea de toţi băieţii cu care făcea sex. Cred că şi de Mijă s-a îndrăgostit, nu ştiu sigur, dar bănuiesc. Aşa sunt ţigăncile. Sexul este preocuparea lor ce-a mai importantă. Avea numai sex în cap. Era toată numai sex.

Nadia, fiind ţigancă, se ducea ca toţi ţigani la bairamuri ţigăneşti. Avea un stil al ei, de ţigancă. Dansa foarte interesant şi provocator. Când se ducea la bairamuri cu mătuşă-sa, făcea sex cu toţi ţiganii care puneau botul la ea, până dimineaţa. Ea, când îmi spunea că are bairam la nu ştiu ce ţigan, eu îmi dădeam seama că are

o noapte la dispoziţie în care poate face sex cu orice ţigan dorea şi care îi pica, pentru că ţiganii nu prea fac sex cu ţigănci de-ale lor.

Ţiganii. Pe ţigani când îi vezi toată ziua stau şi dau târcoale pe la licee. Doar, doar, le-o pica o româncă în plasă. O româncă care să pună botul la ei. Iar la românce le cam plac ţiganii pentru că sunt vulgari şi nespălaţi. Una, două, le pică în plasă şi pun botul. De aceea şi pe noi, românii, cei din afară, ne consideră ţigani. Pentru că nu-i ţinem la periferie pe ţigani, ba dimpotrivă, îi scoatem pe la TV. etc.

Nadia făcea mereu baie cu Mijă. Ea îl spăla pe spate, el îi spăla sânii, coapsele, umerii. Îi spăla «ursuleţul» cu săpun intim. Îi săruta sânii în timp ce apa curgea din duş peste ei. El îi împrumuta aparatul de ras pentru ca să-şi radă excesul de păr. După un timp, am simţit că el era total dezamăgit. Altfel îşi imaginase relaţia cu ea. Ulterior mi-a

povestit că se aştepta la o relaţie deosebită, cu o puştoaică, dar a dat în schimb de o curvă vulgară şi parşivă. Mijă era foarte dezamăgit. A suferit mult din cauza asta. După experienţa cu Iulia şi Andreea, numai Nadia mai lipsea. Îmi era milă de el. Într-o zi, mi-a spus că în toate fetele astea m-a căutat pe mine, iar experienţele acestea au marcat diferenţa dintre mine şi ele. Mi-ar fi plăcut să fie aşa. Întotdeauna mi-a făcut plăcere când mă lăuda sau mă prefera celorlalte. În ciuda aparenţelor, relaţia cu o ţigancă nu este stimulativă, nu generează emoţii deosebite, motiv pentru care bărbaţii care au avut o relaţie cu o ţigancă, nu-şi mai doresc alta. Ele parcă ar cunoaşte acest lucru şi evită, pe cât posibil, o relaţie în afara rasei. Ele se răzbună pe micimea situaţiei lor prin înălţimea şi dispreţul cu care privesc pe cei care nu sunt din turma lor. Până şi bărbaţii lor le evită atunci când vor să se simtă cu adevărat bine. Pentru ţigani sexul este foarte important şi reprezintă dominanta lor numărul unu.

Raţiunea lor de a trăi. Majoritatea ţiganilor nu au decât viaţă sexuală.

Viaţa este foarte grea. Sunt momente când nu mai avem niciun ban în casă. Azi trebuia să ne ducem la teatru la Brăila pentru că joacă un actor din capitală. Dar Mijă nu are bani de benzină. De benzină şi bilet. Un bilet costă jumătate de milion. Îmi pare rău că nu putem să ne ducem. Evit să-i spun că azi este acea piesă de teatru, pentru că nu vreau să se simtă prost. De la o vreme a început să-mi fie foarte rău. De multe ori evit să-i spun lui Mijă, pentru că nu vreau să-i fac inimă rea sau să sufere şi el odată cu mine. Ieri nu am mai suportat acea durere. Îmi era foarte rău şi nu ştiam ce să fac. I-am spus până la urmă că îmi era frică să nu păţesc ceva şi el să nu ştie nimic. După ce i-am spus, mi-a părut rău pentru că am văzut că i-a pierit tot cheful de viaţă şi de a mai face vreo treabă. Mijă mă iubeşte foarte mult. Dacă el nu ar fi, nu ştiu ce aş fi face. Nu-mi place când îl văd că suferă. Îmi este milă de el, dar asta-i viaţa,

trebuie să fim puternici. Înainte mâncam foarte mult. Acum evit să mai mănânc la fel de mult. Erau zile când mâncam exagerat şi-mi era rău apoi. Acum evit să mai mănânc aşa de mult, pentru că trebuie să mă obişnuiesc să trăiesc şi fără a mânca exagerat de mult. Mănânc, dar cât mai puţin. Mâncarea este foarte scumpă în România. Tot timpul îl încarc pe Mijă cu tot felul de probleme şi responsabilităţi. De multe ori vreau să-l protejez dar nu pot. Nu o fac intenţionat dar sunt o fată foarte dificilă. De multe ori mă întreb cum mai poate Mijă rezista cu atâtea responsabilităţi. Nu-mi place să-l văd supărat. De foarte multe ori îl întreb de ce este supărat şi nu-mi răspunde. Când îl văd deprimat, mă deprimă şi pe mine mai tare. Viaţa este foarte frumoasă şi tot ce ne înconjoară este frumos. Chiar dacă ne izbim de tot felul de lucruri foarte grele. Mă bucur, dar în acelaşi timp şi plâng când Mijă îmi spune că trăieşte numai pentru mine, şi tot ce face, face pentru mine, ca să nu duc lipsă de nimic. Îmi spune unele cuvinte care mă

fac să plâng. Suntem amândoi foarte sensibili. În foarte multe lucruri mă asemăn cu Mijă. Ne place să facem amândoi aceleaşi lucruri, mai puţin când ne punem seara în pat. Mie îmi place să mă uit la desene animate, iar lui Mijă să se uite pe programele educative. Şi mie îmi plac, dar mai puţin. De multe ori îmi spune:

– Ce înveţi tu când te uiţi atâtea ore la desenele animate?

Eu nu ştiu ce să-i răspund atunci pe loc, dar mă uit mai departe. Niciodată nu mi-a plăcut să fac ceva împotriva lui, dar când este vorba de desene animate, mă cam pun împotriva lui. Nu o fac intenţionat, dar mie îmi plac desenele animate. Eu pe Mijă îl iubesc foarte mult, simt acest lucru. Dumnezeu vrea ca noi să trecem prin necazuri dar în acelaşi timp şi prin bucurii. Noi îl iubim foarte mult pe Dumnezeu. Câteodată, simt că nu mai rezist. Am de făcut atâtea şi atâtea. Să mă duc la şcoală, să învăţ, să-mi fac temele, să pictez, să scriu, să fiu gospodină, să am grijă ca Mijă să fie

fericit etc. Dar mă străduiesc şi le duc până la capăt, cât pot şi cum pot şi eu să fac faţă. Chiar dacă Mijă nu prea este mulţumit de mine, dar încerc să-l mulţumesc în ceea ce fac. Eu sunt o fire mai firavă şi nu prea am spor la treabă. Mai mereu sunt fără chef. Deşi ar trebui să fiu plină de responsabilităţi.

Sunt elevă în clasa a X-a. Nu ştiu cum am să rezist să termin acest an şcolar. Am câteva săptămâni de când am început acest an şcolar. Vreau să spun că m-am certat cu toate colegele din clasă. Am nişte profesori suplinitori. Foarte tineri. Unii dintre ei abia acum au terminat facultatea. Nu ştiu cum să se poarte cu noi. Sunt foarte ruşinoşi şi needucaţi. Nu ştiu cum au terminat o facultate. Am o profesoară de limba română foarte afurisită. Ne predă mult şi prost. Nici ei nu ştiu ce vor de la noi. La lucrări ne dau tot felul de exerciţii de care nici nu am auzit. Ne pun tot felul de întrebări. Cu profesoarele de limba română eu tot timpul am avut probleme.

Nu mă înţeleg cu ele. Nu-mi place cum predau o lecţie, iar când te ascultă nu ştiu ce întrebări să-ţi mai pună ca să nu-ţi dea o notă mai bună. Când văd că ai învăţat şi ştii lecţia se fac că nu te văd, iar când nu ai învăţat şi te ascunzi cât poţi de tare în bancă, îţi pun notă rea şi te mai fac şi în tot felul că nu ai învăţat. Îmi este greu să fac faţă. Nu ştiu ce să învăţ, că nu ştiu ce vor de la noi. Colegele de clasă, colegele mele de clasă sunt foarte ticăloase. Provocator îmbrăcate, obraznice, agramate, nu ştiu să vorbească corect. Majoritatea, vorbesc mult şi prost. Câteodată, ca să înţeleg ce vor să spună, trebuie să refac propoziţia. Tot timpul vorbesc de băieţi. Nu se pot abţine o secundă măcar cât timp sunt la şcoală. Sunt preocupate de acest lucru şi profită de fiecare moment sau de câte ori au ocazia şi timpul de bârfă. Îmi este milă de ele. De foarte multe ori mă enervez pe toate că numai preocuparea asta o au. Cu cine, unde şi cum să mai facă sex. Dar nu ele sunt de vină. De vină sunt părinţii

care le susţin şi cred ca, ele sunt virgine şi credincioase până la Dumnezeu.

Cunoscându-i slăbiciunea pentru puştoaice, Ioana a început să o scoată la înaintare pe Iulia. Iulia avea 14 ani. Cu sexul, o avea de la vârsta de 4 ani, când într-o seara i-a spus Ioanei plângând:

– Ştii, mămică, azi m-au futat toţi copiii. Şi Gică !. Gică fiind fratele ei mai mare.

Fireşte, toată lumea a râs, dar în căpşorul ei de copil s-a petrecut ceva. Cum de altfel şi între picioruşele sale.

Iulia alerga prin curtea clinicii. La un moment dat el a dat să iasă din laborator. Chiar în uşă s-a izbit de Iulia. Aceasta l-a prins de mijloc şi ridicând privirea spre ochii lui Mijă, l-a sărutat prelung pe gura. Lung, apăsat şi cu limba. Lui i-a plăcut şi din acel moment mica nimfetă a devenit marea lui pasiune.

În anul acela el a organizat o caravană care a evaluat starea de sănătate a muncitorilor din sistemul hidroenergetic al ţării. Bilanţul s-a încheiat cu

o consfătuire pe subiect ştiinţific la Vaţa de Jos. Aici au fost cazaţi într-un apartament luxos. El, Ioana şi, fireşte, Iulia care îi însoţea pretutindeni. Aici au dansat pentru prima dată amândoi la restaurant şi au dormit împreună toată noaptea. El, Ioana şi Iulia într-un singur pat. La întoarcere, trecând prin, Târgu Jiu au fost cazaţi într-o vilă singuri, numai ei trei. El şi-a ales o cameră la etaj în care avea un televizor. Ioana şi Iulia s-au culcat în altă cameră. Dar aproape de miezul nopţii Ioana a trimis-o pe Iulia la el în cameră. După ce şi-a dat pijamaua de pe ea, s-a strecurat sub el desfăcându-şi picioruşele. L-a rugat să stea aşa şi să nu se mişte. El i-a explicat că acest lucru nu este posibil, dar ar putea să cadă la o înţelegere în sensul ca ea să fie de acord ca el să se mişte de zece ori. Ea a fost de acord, dar l-a ameninţat că va număra cu siguranţă. Iar Iulia, a început să numere : Unu, doi, trei, patru…, 65, 66,…,121,122. După ce au obosit, au dormit până dimineaţă. Când Iulia a plecat, a venit Ioana. I-a pus şi ei un

număr ca să nu zică că nu s-a ales şi ea cu ceva.

Altădată veneau de la Oradea unde el examinase, împreună cu o caravană de medici şi asistente, muncitorii de la hidrocentralele de pe râul Someş. S-au cazat la un Hotel luxos în Cluj. Observând că el se cuplase cu o studentă de la medicină, pe nume Diana, Ioana, a trimis-o pe Iulia la el în cameră ca să-i strice noua relaţie. Adevăratul motiv era că Ioana urmărea avantajul financiar, el fiind foarte generos cu Iulia la fiecare întâlnire. De multe ori Ioana îl anunţa pe Mijă că are întâlnire cu Iulia. La despărţire, Iulia îi spunea:

– A zis mama să-mi dai nişte bani.

Chiar dacă era ger şi zăpada de un metru, ei se duceau pe malul Siretului la Lungoci, lângă «copacul pervers». Aşa-i spunea el unul copac uriaş şi singur ce sta înfipt pe malul drept al râului, martor al atâtor întâlniri amoroase ale lor. De fiecare dată reuşeau să revină de pe câmp la şosea. Când Ioana avea nevoie de bani îl telefona şi îi spunea:

– Ai uitat că ai întâlnire cu Iulia?

Iar el alerga fericit la Şerbăneşti.

Când erau numai ele două acasă, Ioana îi închidea pe amândoi într-o cameră şi stătea de pază. Dar locul lor de întâlnire a rămas, vreme îndelungată, pe malul Siretului, la Lungoci, la copacul pervers, când pe o parte când pe alta a podului îngust de oţel sub care începea o potecă care se pierdea undeva la un kilometru distanţă, la marginea unor câmpuri, dominate de acel copac uriaş. Multă vreme el îşi va aminti şi va scrie chiar în însemnările sale despre copacul pervers de la Lungoci. Copacul mergător. Aici o învăţa pe Iulia să conducă maşina sau să tragă cu arma de vânătoare. Aici au finalizat aproape trei ani atâtea şi atâtea întâlniri, la care unul iubea şi celălalt se lăsa iubit, iar când Ioana sau Iulia aveau nevoie de bani, el se făcea că are nevoie de dragoste. Amor ciudat. Amândoi dădeau pe de-alături. Ioana a plecat de acasă îndrăgostindu-se de un tip de la Baia Mare. Iulia a plecat de la taică-său, încurcându-se cu un băiat mai

mare ca vârstă, Buziţă. Mijă a ajutat-o să termine gimnaziul şi să ia «capacitatea», ba chiar să intre la liceu.

Într-o zi el mi-a spus: am 25 de ani de chirurgie în care am făcut peste 15.000 de operaţii. Una singură nu am putut să o fac, niciodată şi nu cred că vreun chirurg din lume poate să o facă. Aceea de a extrage din capul unei puştoaice un penis. Este ca o tumoare, odată dezvoltată, nu o mai poate nimeni scoate de acolo.

Pe toate fetele care au făcut cunoştinţă cu Mijă şi care au avut o relaţie cu el, le-a învăţat atâtea şi atâtea lucruri. Cum să trăiască şi cu cine să trăiască, cum să-şi facă un rost în viaţă, etc. Dar degeaba, că nimic nu au învăţat. Tot nişte ţărănci analfabete şi proaste au rămas. L-au dezamăgit toate. Niciuna nu a ajuns departe sau într-o lume mai civilizată şi mai bună. Îmi doresc foarte mult ca eu să ajung cineva, iar el să se bucure de mine şi de faptul că m-a ajutat. Că nu şi-a petrecut viaţa alături de mine

şi cu mine degeaba. Îl iubesc foarte mult pe Mijă şi nu vreau să-l dezamăgesc. Îmi doresc ca într-o zi să mă vadă într-o lume civilizată şi mai aproape de Dumnezeu. Îmi doresc foarte mult să ajung cineva. Să nu fiu o pasăre de rând.

Viaţa este foarte grea şi trebuie să ne aşteptăm la orice. Să fim pregătiţi de luptă în fiecare secundă. Dacă nu ne izbim de greutăţi acum, mai devreme sau mai târziu o să ne izbim de ele şi ne va fi foarte greu dacă nu suntem pregătiţi şi puternici. Tare ciudată-i viaţa. Este foarte frumoasă şi grea. Mijă are dreptate când spune. Dumnezeu nu ne dă viaţa ca să ne chinuim. El ne dă viaţa ca să o trăim. Nu Dumnezeu este de vină că noi ne chinuim, ci noi, oamenii, şi «cel rău», care tot timpul se bagă între noi. Din cauza lui oamenii se mănâncă între ei, pentru că noi îi facem jocul. Şi nu-i bine. Trebuie să-l evităm cât mai mult posibil şi să-l ignorăm.

Azi m-am trezit devreme. Mijă mi-a spus să mă îmbrac elegant pentru că vom pleca la Iaşi. Ştiam că dumineca a doua din luna octombrie este ziua Iaşului. Aniversarea Sfintei Paraschiva, când la catedrala Mitropoliei vin mii de oameni din toată ţara ca să atingă moaştele sfintei în speranţa că se vor tămădui de diferite boli.

S-a îmbrăcat şi el într-un costum elegant şi am pornit spre Iaşi. De la Tecuci până la Iaşi drumul a fost plăcut. Puţin rece, dar senin afară. Am trecut pe lângă statuia lui Ştefan cel Mare care aminteşte de bătălia cu turcii de la Podul Înalt. Am străbătut oraşul Vaslui. Când am ajuns la Iaşi am văzut foarte mulţi ţigani şi oameni pe străzi. Erau pline drumurile de ei. Nu puteai merge cu maşina de atâta aglomeraţie. Era muzică şi tot felul de manifestări peste tot. Lumea asta este numai teatru şi ipocrizie. S-au adunat din toate părţile ţării ca să se distreze, nu ca să se tămăduiască sufleteşte sau ca să se ducă la biserică. Când am ajuns în centrul oraşului,

aproape de catedrală, am coborât. Ne-am dus într-o piaţă. Acolo erau foarte mulţi porumbei rătăciţi printre picioarele oamenilor. Un domn elegant, puţin înalt, având o pipă în mână, s-a apropiat de noi. Mijă l-a îmbrăţişat. S-au salutat şi m-a prezentat:

– Ea este nepoata mea.

Am întins mâna. S-a prezentat şi el. Când am auzit cine este am început să tremur toată.

Era domnul C. Cel mai mare critic de artă plastică din România. Locuia într-un bloc frumos. Ne-a invitat în casă. Când am intrat, am făcut cunoştinţă cu soţia dânsului. Şi ea era îmbrăcată elegant. Apartamentul în care locuiau era grozav. Ne-a primit într-o cameră spaţioasă. Avea pereţii plini de tablouri. Tablouri ale unor pictori foarte mari şi cunoscuţi, atât din ţară, cât şi din afară. Şi nu numai. Erau foarte frumoase. Mijă a început să vorbească foarte frumos la adresa mea. I-a dat un album în care erau tablourile mele. Domnul C. şi soţia dânsului s-au uitat la fotograme şi au spus că tablourile

mele sunt frumoase, că am talent. Au mai adăugat faptul că, fiind mică, nu am acel exerciţiu în pictură şi nu sunt total pregătită. Dar ce mi-a plăcut cel mai mult a fost faptul că a spus despre tablourile mele că nu reprezintă deloc o «pictură naivă». M-a dezamăgit un pic, în sensul că nu ne-a dat nici un răspuns la propunerea noastră, dacă ar vrea sau nu să mă prezinte el, personal, la expoziţia care se va desfăşura peste o lună la Tecuci. În schimb, a zis că o să mai vorbească cu Mijă şi se mai gândeşte.

Să câştig prima mea victorie şi cea mai importantă, durează. Trebuie foarte mult efort şi multă muncă. Poate nu am muncit cât trebuia şi cum trebuia. «Niciodată nu-i de ajuns, categoric se putea şi mai bine». Sunt dezamăgită de mine. Îmi vine să mă dau cu capul de pereţi pentru că nu am făcut acele tablouri cum trebuia. Dar poate se mai gândeşte şi o să mă prezinte. Acum nu ştiu ce va fi mai departe, dar ştiu că timpul le rezolvă pe toate. Este adevărat

că merge greu şi va dura până voi câştiga acea victorie pe care o aştept de trei ani.

Azi, când am ajuns la şcoală, toţi îmi păreau ciudaţi. Nu am stare de spirit. La ora de educaţie fizică am rămas în clasă. Eram şapte fete. Era trist şi neplăcut. Fetele vorbeau la telefon cu băieţii. Nu mă băga nimeni în seamă. Pentru prima oară am simţit că nu sunt de ele. Nu sunt compatibilă cu ele.

La geografie am luat un opt. Asta pentru că nu am făcut un exerciţiu. Aş vrea să fiu prima în clasă, dar nu voi fi niciodată. Pentru că nu sunt ţigancă. Trebuie să învăţ zi şi noapte. Dar tot nu voi fi prima. Aş vrea să iau numai note de zece. Aş vrea să-l fac fericit pe Mijă, dar se pare că nu pot, iar acest lucru este foarte greu de realizat. Îmi pare rău că nu am această putere. Poate sunt prea sătulă de această lume şi de această ţară. La şcoală nu am cu cine schimba o vorbă, nu am o prietenă adevărată cu care să învăţ, să-i placă de ceea ce fac. Câteodată mă simt singură şi tristă. Vreau să fiu măcar

o secundă liniştită şi să nu mă mai gândesc la nimic. Sunt dezamăgită de această lume. S-a schimbat foarte mult în rău. Vreau să termin acest caiet de scris. Mă chinui la el de doi ani, cum dellatfel şi cu tablourile. Vreau să arăt lumii că nu sunt cum mă crede şi cum mă văd unii. Vreau să ajung în acel loc pe care îl visez şi-mi doresc de când am împlinit vârsta de şase ani. Mai aproape de Dumnezeu. Vreau ca Mijă să fie mândru de mine şi să nu regrete că a avut grijă de mine atâta timp. Ce-mi doresc la ora actuală? Este să-mi termin de scris însemnările, de pictat tablourile şi să-mi cumpăr un nai. Aş vrea ca Mijă, măcar o zi, să fie mulţumit de viaţă. Am început să fiu mai optimistă şi mă bucur de acest lucru.

Azi am vorbi cu o profesoară de limba română, foarte drăguţă şi foarte cumsecade. Dânsa este prima, sper că nu şi ultima, care are încredere în mine şi în ceea ce fac. Vrea să mă ajute, iar eu vreau să-i arăt că pot face ce alţii ca mine nu fac. Voi face tot posibilul să nu o

dezamăgesc şi să fie mulţumită de mine. Se poartă foarte frumos cu mine. Are foarte multă răbdare cu mine. «Prima impresie contează». Sper că nu am să o dezamăgesc. Este prea bună cu mine şi are destulă răbdare. Mi-ar fi plăcut şi mai mult dacă îmi era dirigintă. Am început să ţin la ea. «Oamenii buni îi descoperim pe parcurs». Am început să o iubesc. Când nu îmi dă nici un semn de viaţă, sufăr. Aş vrea ca toţi oamenii din jurul meu să fie ca ea şi ca Mijă. Să se poarte cu mine cum se poartă ei doi. Oare cer prea mult? Încep să îmi pierd încrederea în ea. Aş fi vrut de la ea mai mult. Aş fi vrut să ceară un loc pentru mine la liceu şi să mă transfere în clasa ei. Ceea ce-mi doresc acum cel mai mult este să fiu la liceu. Şcoala de Arte şi Meserii nu mă reprezintă. Mai am un tablou de făcut ca să am 24. Să-mi poată deschide Mijă o expoziţie personală. Dar nu ştiu ce să fac. De la o vreme nu prea ştiu ce să fac. Îmi este dor de mama şi nu mă pot împăca nici acum cu gândul că ea nu mai există. Asta e. Aş aduce-o şi acum dacă aş putea

înapoi. Îmi lipseşte foarte mult. Abia acum îi simt lipsa.

Iată şi câteva concluzii la care am ajuns în ultima vreme. Inima nu face bune alegeri. Puştoaicele confundă sexul cu iubirea. Viaţa oferă şanse, nu garanţii. Banii şi sexul domină interesul.

Şase decembrie. Este cea mai iubită zi de către mine şi alţii copii. Este ziua când vine Moş Nicolae. Cu foarte multe dulciuri la copiii cuminţi. Azi fiind ziua mea, Nadia mi-a trimis pe «net» tot felul de mesaje cu urări. M-am bucurat că nu m-a uitat aşa de repede. I-am trimis apoi şi eu un mesaj şi i-am spus să-mi trimită o poză cu ea pentru că nu mai ştiu cum arată. A doua zi, mai spre amiază, am primit o poză cu ea. Era schimbată. Am ţinut foarte mult la ea şi am iubit-o enorm de mult. O consideram sora mea. Îmi plăcea de ea, pentru că era mereu agitată. Învăţa foarte mult când era cu mine. Îmi spunea că de câte ori stau cu ea îi place să înveţe. Că este linişte. Nu cred că voi mai

avea o prietenă, vreodată, ca ea. Nadia, pentru mine, a fost şi este o prietenă de neschimbat. Făcea tot ce-i spuneam, chiar dacă, uneori, nu prea vroia. De când a plecat în Spania, am încercat să-mi caut o prietenă, dar nu am reuşit să găsesc. Nadia pentru mine este de neînlocuit. Mă simt singură, într-un fel, fără ea. Dacă nu ar fi Mijă, chiar că aş fi singură. Nu-mi place singurătatea. Aş vrea să am câţi mai mulţi prieteni sau prietene, dar nu am. Îi am doar pe Dumnezeu şi pe Mijă. Când sunt singură, sunt tristă. Încep să-mi amintesc de Nadia şi aş vrea să o uit. Pe de altă parte, aş vrea să se întoarcă şi să mai fim prietene cum am fost acum câţiva ani. Îmi este dor de ea, sufăr după ea. Nimeni nu mă poate înţelege, în afară de Dumnezeu. Dar degeaba, pentru că Dumnezeu, nu vrea să vină la mine şi să-mi spună ce trebuie să fac ca să o uit pe Nadia. Nadia mi-a distrus viaţa şi tot rostul pe care îl aveam pe acest pământ. Acum, chiar dacă s-ar întoarce în ţară, nu cred că am mai putea fi ceea ce am fost. Îmi pare rău că sunt o fată moale, timidă

etc. Nu pot fi îndrăzneaţă. Aş vrea să pot face ca oamenii pe care îi iubesc să mă poată iubi şi ei. Dar acest lucru este imposibil pentru mine. Nu înţeleg de ce a plecat, de ce m-a părăsit? Poate că i-am dat prea multă importanţă. Acei trei ani în care am stat cu ea „au fost cei mai frumoşi”. A fost o prietenă foarte bună, chiar dacă avea unele părţi mai puţin bune. Toţi avem şi părţi mai puţin bune sau plăcute. Duc lipsă de prietene. La şcoală nu prea am cu cine vorbi, că toate fetele au numai prostii în cap. Nu înţeleg de ce la unii le sunt indiferentă, parcă n-aş exista. Nu-mi lipseşte nimic. Am tot ce-mi trebuie. Dar dacă mă gândesc mai bine îmi lipseşte ceva. Ce? O prietenă. Poate că am şi eu o vină, iar acea vină este că de când a plecat Nadia nu mai dau importanţă la prietenii. Pe toate fetele le ţin la foarte mare distanţă. De multe ori o iau razna şi nu le respect, dar nici ele nu mă respectă. Nimeni nu mă înţelege. Aş face orice să o uit pe Nadia. Când eram la «generală» profesorii ne întrebau dacă suntem «pe invers». Noi când auzeam

începeam să râdem. Îmi place să scriu ceea ce simt. Chiar dacă sunt prea mică şi nu ştiu dacă scrisul mă caracterizează. Vreau ca lumea să afle adevărul despre adolescentele din ziua de azi. Mulţi dintre voi nu înţelegeţi această viaţă a adolescentelor, dar vă spun eu, pentru că eu trăiesc zi de zi în această lume. Sunt obsedate de sex.

Lădiţa. Într-o zi, Mijă mi-a spus o poveste pe care a auzit-o de la mama sa. Era o femeie foarte deşteaptă. Povestea este plină de tâlc. Povestea unei lădiţe. A fost odată un împărat şi o împărăteasă şi aveau un fecior pe care îl iubeau foarte mult. Iar acest prinţ avea obiceiul să cutreiere împărăţia însoţit de o ceată de tineri de la palat. Uneori poposeau prin sate şi hanuri pline de călători şi drumeţi. Alteori treceau în goană prin codri deşi, urmărind vânatul până în creştetul munţilor, de unde apoi se rostogoleau în şesuri sălbatice, locuite de şatre şi corturi de ţigani. Pentru o ţigăncuşă oacheşă din câmpie a început să-i bată prinţului inima

atât de tare, încât a cerut părinţilor să i-o dea de soţie. S-au împotrivit împăratul şi împărăteasa, dar degeaba. Au murit de inimă rea, lăsând împărăţia moştenire tânărului prinţ. Acesta, cum s-a văzut împărat, a înnobilat ţiganca şi a luat-o de nevastă. O vreme au fost fericiţi. Dar apoi, noua împărăteasă, încetul cu încetul, a început să aibă apucături ţigăneşti şi să-şi dea în petice ca oricare alta de la şatră. Ar fi vrut împăratul să i-a atitudine, dar nu putea, căci o iubea foarte mult, aşa că treburile la palat au început să meargă din ce în ce mai prost. Nobili şi curtenii au început să cârtească pe la colţuri, iar la urechile împăratului au început să ajungă tot felul de zvonuri şi nemulţumiri. Au adus doctori şi vraci, ghicitori şi vrăjitoare, care mai de care încercând să rezolve problema împărătesei, dar degeaba. Ţiganca o ţinea tot pe a ei şi nu se da deloc înfrântă.

– Măria ta! zise un curtean într-o dimineaţă. Sus în munţi trăieşte un pustnic bătrân care ar putea să-i dea de capăt bolii şi năravului împărătesei. Au

adus pustnicul la palat, iar acesta a cerut răgaz pentru a se documenta. După o săptămână s-a înfăţişat în faţa împăratului şi a sfatului împărătesc, unde a glăsuit:

– Măria ta şi cinstiţi dregători! Există în palat o odaie unde împărăteasa intră din când în când şi în mare taină. Acolo şade un ceas, două, iar când părăseşte locul este liniştită şi se comportă ca o veritabilă prinţesă.

– Să mergem, să cercetăm, a zis, împăratul şi dregătorii.

– De acord, a zis şi pustnicul. Dar în mare taină şi cu grijă să nu stricăm ceva.

Aşa că au deschis odaia în care spre surprinderea tuturor nu se găsea nimic. Era goală, goală. A! Doar într-un colţ era o lădiţă ferecată cu un lacăt, de care împăratul porunci, la sfatul pustnicului, să nu se atingă nimeni. Şi au hotărât ei să pună pândă care să nu scape din ochii, nici ziua nici noaptea, acea odaie. Şi, astfel, într-o săptămână, au putut să o prindă pe împărăteasă când a intrat acolo. Ascunşi în unghere tainice, nevăzuţi de nimeni, împăratul şi dregătorii au putut să

vadă împărăteasa deschizând lădiţa şi scoţând de acolo un ciob de oglindă pe care l-a aşezat în faţa sa. Apoi, dezbrăcând hainele împărăteşti, s-a îmbrăcat cu ţoalele ţigăneşti, atârnându-şi salbe de bani şi pamblici colorate în plete, contemplându-se îndelung în oglindă. Era fericită şi mulţumită din plin. Sfârşitul a venit năprasnic. Împăratul a poruncit ca ţiganca să dispară imediat şi pentru totdeauna din faţa lui.

– Nu-i de ea împărăţia! Au fost ultimele sale cuvinte. Apoi a dat foc lădiţei.

Aş putea vorbi foarte multe despre „lădiţă”. Lădiţa este o pacoste pe capul multor fete. Lădiţa o porţi cu tine. Lădiţa o ai în suflet, în inimă, în sânge. Pentru unele lădiţa înseamnă moarte. Lădiţa este lucrul de care te desparţi cel mai greu. Este asemenea unui coşciug, te îngropi în ea.

Mijă la fetele proaste, care îl enervează, le spune aşa:

– Măi, de ce sunteţi prostuţe? Eu nu vreau să vă pun pe listă, eu vreau doar să vă şterg de pe listă.

Prima mea expoziţie personală. Evenimentul a avut loc la Galeria de artă «Helios» de la Biblioteca Municipală din Tecuci. Au venit de la ziare, de la muzeu, de la bibliotecă, elevi, profesori etc. În clasă am invitat pe toată lumea, dar fetele nu au venit. Am invitat colegele de clasă, diriginta. Dar nu au venit. Colegele de clasă mi-au spus că ele nu au ce face la expoziţia mea. Ele nu au timp de aşa ceva. Ele au prieteni cu care trebuie să se întâlnească. Nu servesc expoziţii de artă. Pe ele le-am înţeles, dar nu am înţeles de ce nu a venit diriginta. Diriginta îmi este şi profesoară de matematică şi cred că trebuia să vină. Dar se pare că nici pe ea nu o interesează ce fac. În schimb a venit profesoara de limba română de la liceu şi elevii săi. M-am bucurat că a venit şi nu singură, ci cu elevii ei şi cu profesoara de

desen. Nu pot zice că nu au venit elevi. Au veni, dar numai băieţi. Întotdeauna mi-a plăcut să fiu prietenă cu băieţii şi să vorbesc cu ei. Ei se bucură de ceea ce faci şi apreciază acest lucru. Cu această ocazie m-am convins şi de părerea pe care o am despre băieţi. Cred că băieţii nu sunt chiar aşa de răi precum spune lumea. Cred că fetele distrug băieţii, nu băieţii pe fete. Nu m-am aşteptat ca directorul muzeului, pictor renumit, să accepte să mă prezinte şi să vorbească despre mine şi lucrările mele atât de frumos. A vorbit şi m-a lăudat doamna director al Bibliotecii municipale care a arătat că expoziţia mea constituie un cadou făcut de mine oraşului cu ocazia sărbătorilor de iarnă. Şi Mijă, care m-a sprijinit şi ajutat, a vorbit despre mine foarte frumos. Mi-a plăcut cum a vorbit. Se vedea că-i scriitor. Poate cel mai bun scriitor din ţară. Am văzut că era mândru de mine, iar asta mi-a dat curaj şi putere de a trece peste acest eveniment emoţional, foarte important pentru mine şi pentru el. A fost multă lume la

expoziţia mea, nu mă aşteptam. Mi-a plăcut foarte mult acea zi de vineri în care am arătat că nu sunt «o pasăre de rând». Această expoziţie mi-a dat puterea şi curajul de a face în continuare ceea ce-mi place. A fost o zi deosebit de frumoasă. Să stai şi să te uiţi în jurul tău cum lumea te aplaudă şi se bucură de ceea ce faci. Îmi place să fiu în centrul atenţiei şi să se vorbească de bine despre mine. În timp ce Mijă vorbea despre mine, am simţit prezenţa mamei. Am simţit că-i lângă mine şi se bucură de ceea ce fac şi de fiica ei. Mă bucur că l-am făcut pe Mijă să fie mândru de mine. După ce a terminat de vorbit şi în timp ce lumea mă aplauda, Mijă a venit cu un buchet de flori. Florile mele preferate, freziile. Un buchet foarte frumos. Culoarea florilor era un roz tare frumos şi interesant. Aveau un miros deosebit de plăcut şi curat. Un miros insinuant.

Aveam 11 ani când Mona, verişoara mea, mi-a spus să mă culc cu un băiat de 18 ani, pe nume Ionuţ. Mi-a spus că ea trebuie să se ducă undeva, dar nu are bani, şi i-a promis Ionuţ că-i dă el dacă mă culc eu cu el. Era vară şi frumos afară. A venit Mona la mine acasă şi mi-a spus:

– Vrei să mă ajuţi sau nu? Dacă vrei, la ora 22 te aşteaptă Ionuţ afară.

Nu am vrut. Dar după ce s-a rugat o ora de mine, am acceptat. S-a făcut ora 22. Nu puteam ieşi afară, că nu mă lăsa mama. Am rugat-o frumos să mă lase o oră cu Mona, dar nu vroia. Am implorat-o şi tot nu a vrut. Mama nu mă lăsa să ies afară din casă după ora 20. În sfârşit, m-a lăsat, dar numai pentru o jumătate de oră. Când am ieşit din casă am început să plâng pentru că nu am minţit-o niciodată pe mama, iar acum… tremuram toată de frică. Nu ştiam ce să fac. Am dat să mă întorc în casă, dar a venit Ionuţ. Eram numai noi doi. El avea un apartament lângă mine. A venit şi m-a luat. I-am propus să mergem la el. L-am întrebat

dacă sora lui este acasă. El mi-a spus că este şi mă aşteaptă, că vrea să vorbească ceva cu mine. Am intrat la el în apartament. Era întuneric. A intrat şi el după mine. A închis uşor uşa cu cheia. L-am întrebat:

– Nu crezi că-i mai bine să plec?

– Nu, stai liniştită, că nu-ţi fac nimic.

Am intrat în camera lui. A aprins o veioză. O veioză care era lângă pat. A dat drumul la muzică. O muzică care abia se auzea. L-am întrebat unde este sora lui. Mi-a răspuns că trebuie să apară. Să stau liniştită că nu-mi face nimic rău. Aveam o pereche de pantaloni scurţi şi un maieu. După ce m-am descălţat, m-a luat în braţe şi m-a pus pe pat. A început să mă sărute pe gât. Mi-a dat jos uşor pantalonii. Îi spuneam să mă lase în pace, dar el îmi zicea să nu mai vorbesc, ci să fac ce-mi spune el. Mi-a dat chiloţii jos. S-a dezbrăcat şi el. A început să mă sărute iar. Eu am început să plâng. Îl rugam să mă lase în pace, dar nu vroia. Îmi spunea să nu ţip. Să-l las să facă dragoste cu mine. Îi spuneam că nu ştiu ce-i aia şi că

nu am făcut niciodată. Îmi spunea că mă va învăţa el, dacă nu ştiu. Să fac ceea ce-mi spune el. Mai zicea că acest lucru şi-a dorit de când m-a văzut şi că vrea să profite de acele clipe. Iar eu l-am lăsat să facă ce vrea cu mine. Mi-am dat seama că nu am ce face altceva decât să stau şi să mă las în voia lui. Mă durea, dar el nu mă credea când îi spuneam. Curgeau apele de pe el. O jumătate de oră a făcut dragoste cu mine. După o jumătate de oră, m-a întrebat dacă am menstruaţie. I-am răspuns că nu. Nu am.

– Dar de ce mă întrebi?

– Pentru că mi-am dat drumul în tine.

Nu am înţeles atunci ce înseamnă acest lucru, nici nu ştiam ce-i aia menstruaţie.

S-a dat jos de pe mine. M-am îmbrăcat şi am vrut să plec, dar el mi-a spus să stau până vine sora lui. Am rămas până la urmă pentru că nu-mi place ca cineva să se roage de mine. Mi-a spus să mă duc lângă el în pat. M-am dus şi am aţipit amândoi. El a început să mă mângâie pe spate şi să mă sărute. Se

făcuse ora 24. M-am trezit şi i-am spus să mă lase să plec că mă omoară mama. Dar el nici vorbă să mă lase. Îmi spunea să stau fără grijă că nu se întâmplă nimic şi nu o să-mi facă nimeni ceva. A aprins televizorul şi ne-am uitat la un film. S-a făcut ora două. L-am rugat să mă lase să plec. Când am ieşit pe uşă mi-a spus:

– Mulţumesc pentru că ai venit la mine şi ai acceptat să stai cu mine câteva ore.

– Noapte bună!

Când să intru în casă, uşa era încuiată. Am bătut încet în uşă, iar fratele meu cel mai mic a venit repede şi mi-a deschis. Mi-a spus:

– Ai grijă, că mama te omoară.

Am închis uşa şi am aprins becul la noi în cameră. Mama, cu un făcăleţ în mână, mă aştepta. Nu am apucat să-i spun nici un cuvânt pentru că a venit spre mine să mă bată. M-a învineţit toată. Nu-mi mai suportam pielea. Mă ustura foarte tare. Îi spuneam să mă lase, că mor, dar ea nu s-a oprit. Am început să plâng şi mai tare şi am fugit de acasă. M-am

întors înapoi la Ionuţ. El, când m-a văzut, nu a mai spus nimic. M-a luat în braţe şi m-a pus în pat. Plângeam foarte tare. Nu mă mai puteam stăpâni. Iar el a luat o cârpa udă, m-a dezbrăcat şi a început să mă şteargă cu cârpa plină de apă. Mă ustura foarte tare. I-am spus să mă lase şi să nu mă mai atingă, că mor. Nu am putut dormi toată noaptea. A doua zi mama a aflat că sunt la Ionuţ, de la Mona. Mama a venit la mine şi nu a mai spus nimic. M-a luat acasă, iar pe drum mi-a spus:

– De ce nu faci ceea ce-ţi spun? Crezi că-ţi vreau răul? De ce nu mă asculţi?

Din acea seară am început să o urăsc pe Mona şi am început să ţin la Ionuţ. Ionuţ nu i-a mai dat nici un ban Monei, după cum au stabilit. Când a venit să-i dea bani, el a luat-o la bătaie şi i-a spus să nu o mai vadă niciodată pe acolo. Să fugă de el când îl vede. Mona s-a dus apoi la mama şi i-a spus totul. Dar mama nu a crezut-o şi a început să o facă în tot felul. M-am împăcat cu mama şi de multe ori mama îmi spunea să mă mai duc pe la Ionuţ, iar lui i-a spus că-l lasă să fie

prieten cu mine, dar cu o condiţie: să nu mă facă să sufăr şi să nu-mi facă nimic rău.

Eram în clasa a 7-a când Nadia mi-a spus că profesorul de muzică vrea să vorbească urgent cu mine. Mă aşteaptă în maşină în faţa porţii de la şcoală. Dar să nu stau mai mult de o jumătate de oră. Aveam sportul. Nadia s-a dus să-l roage pe profesorul de sport, care era şi directorul şcoli. După cinci minute văd că vine directorul cu Nadia la mine şi-mi spune:

– Du-te, că te învoiesc eu, dar să nu spui la nimeni nimic. I-am spus Nadiei că dacă profesorul vrea să vorbească cu mine, să vina aici, că nu aude nimeni ce vorbim. Mi-a răspuns că nu se poate, că nu vrea să afle vreo persoană că profesorul este la şcoală. M-am dus la poartă. Profesorul era în maşină. Când m-a văzut, mi-a făcut semn să mă duc la el. M-am dus şi i-am dat buna ziua. Iar el mi-a spus să urc în maşină. Am urcat, iar

profesorul a întors maşina şi s-a îndreptat spre oraş. L-am întrebat :

– Unde mergem? Stăm mult?

– Nu!

Am ajuns în centrul oraşului. A luat-o pe o stradă dosnică şi a oprit undeva într-un bloc, unde avea un apartament. Am intrat. Apartamentul era frumos şi îngrijit. S-a dezbrăcat şi s-a pus în pat. M-a chemat lângă el. M-am dus. Mi-a luat haina şi a încercat să mă dezbrace. Mi-a spus:

– Lasă-mă un pic lângă tine, că nu durează mult.

Iar eu i-am răspuns:

– Nu vreau.

– De ce minţi?

– Nu mint. De ce m-ai chemat la tine?

– Pentru că îmi placi!

– Lasă-mă în pace!

– Stai, că nu durează mult şi-ţi promit că voi avea grijă să fii premiantă. Aşa cum este Nadia. L-am întrebat dacă şi Nadia a fost acolo. El mi-a răspuns. Da. Am mai stat 20 de minute, după care ne-

am întors la şcoală. Nu l-am lăsat să se culce cu mine. Îl respingeam de câte ori încerca să mă atingă. Dar el nu mă lăsa în pace. Ne-am întors la şcoală. Nadia ne aştepta. Profesorul a întrebat-o pe Nadia:

– De ce-ţi baţi joc de mine?

– De ce mă întrebaţi? S-a întâmplat ceva?

– Nu! Nu s-a întâmplat nimic.

Eu m-am întors în clasă, iar Nadia a rămas cu profesorul în maşină. Când a venit în clasă, Nadia plângea şi era nervoasă. A venit la mine la bancă şi mi-a spus:

– Iar tu? Ai să fii pedepsită că l-ai refuzat.

Nu am înţeles atunci despre ce era vorba. Apoi a venit, m-a luat în braţe şi mi-a spus:

– De ce eşti prostuţă, Mâţucă?

– Eu? Dar ce-am făcut?

– Tocmai asta-i problema, că nu ai făcut nimic.

Toate fetele trec prin momente imposibil de scăpat. Dar eu am avut noroc că nu am întâlnit bărbaţi care să-şi

bată joc de mine şi de viaţa mea. Sunt o fată norocoasă pentru că mă iubeşte Dumnezeu. Dacă nu m-ar fi iubit Dumnezeu, acum nu ştiu cu cine şi pe unde aş fi fost. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că mă iubeşte şi că are grijă de mine. De mine şi de Mijă.

Să iubeşti este cel mai frumos lucru pe care îl poate face un om. Dar nu înţeleg de ce trebuie să suferim? Toate persoanele pe care le-am iubit sincer şi curat m-au făcut să sufăr. Oare Dumnezeu vrea ca noi să iubim şi să suferim? Este un lucru rău să iubeşti? Dacă nu este, atunci de ce suferim? Nu înţeleg, de ce suferim?

Vali şi Gina. Vali şi Gina sunt două surori care locuiesc lângă mine. Gina este mai mare decât Vali cu doi ani. Gina este de-o vârstă cu mine. Eu, prima oară, am cunoscut-o pe Vali. Avea zece ani, iar eu doisprezece. Vali ţinea foarte mult la Mijă. Era iarnă. Venea şi se dădea cu sania pe la poarta noastră. Aştepta să o

strigăm ca să vină la noi. Era foarte băieţoaică. Tot timpul avea mâinile în ghips. Scăpa de o belea, dădea de alta. Nu stătea locului o clipă. Când venea la noi era fericită. Mijă vorbea mereu cu ea, iar ea îi cerea bani. De fiecare dată îi cerea 10 lei. Se dădeau toţi băieţii şi bărbaţii la ea. S-au culcat toţi cu ea. Nu conta vârsta sau cum arăta. Dacă îi propunea cineva ceva, ea nu refuza. Era fericită că mai câştiga un ban. Familia ei nu era chiar atât de săracă încât ea să fie obligată să facă bani prin prostituţie. Avea o familie înstărită, cât de cât. Tatăl lor muncea zi şi noapte. Era paznic. Păzea nişte depozite. Mama lor era ca ele. Ce face mama face şi fata. Era o femeie zburdalnică. Îi plăcea să se ducă din una în alta. Lumea spunea că atunci când era tânără era bucăţică bună şi futicioasă. Apoi a plecat în Spania.

Lui Vali nu-i plăcea şcoala. Când venea ora să plece la şcoală venea la mine şi stătea cu Mijă până terminam eu orele. Apoi se ducea repede acasă şi minţea părinţii spunându-le că a fost la

şcoală. Ginei în schimb îi plăcea şcoala. Era premiantă. Gina era o fată foarte frumoasă. Era înaltă şi avea un corp de manechin. Ea nu vroia să se culce cu băieţii pentru că era virgină. Odată, când a împlinit vârsta de 15 ani, maică-sa era plecată la o mătuşă într-un sat, iar taică-su în serviciu de noapte. În aceea noapte Vali a chemat la ele un prieten de-al ei, Ilie. Lui Ilie îi plăcea de Gina. Fetele locuiau într-un apartament cu două camere. În camera Ginei s-a dus Ilie, iar în camera cealaltă aştepta Vali. Când a văzut că-i trecut de miezul nopţii, iar Ilie nu avea de gând să plece acasă, Vali i-a închis pe amândoi în cameră şi a stins becul. Ilie abia aştepta acel moment. A obligat-o pe Gina să se culce cu el. Vali asculta la uşă să vadă dacă îi pică în plasă Gina lui Ilie. De dezbrăcat a dezbrăcat-o cu greu pentru că ea nu-l lăsa. I-a dat numai pantalonii jos, iar chiloţii nu i-a mai dat de tot. I-a lăsat să cadă ei singuri de pe un picior. Şi când i-a tras-o Ilie, Gina a început să plângă şi tot sângele cum a dezvirginat-o a curs pe chiloţi.

După ce şi-a terminat Ilie de făcut treaba, Vali a intrat în cameră şi a văzut chiloţii lui Ginei, plini de sânge aruncaţi pe jos. I-a luat repede, fără să o vadă cineva, i-a pus într-o pungă de plastic şi i-a ascuns. I-a ascuns ca să nu-i găsească nimeni.

A doua zi, Vali a venit la noi şi i-a propus lui Mijă să se culce cu Gina. Surprins şi curios, Mijă a acceptat. Vali i-a spus lui Mijă:

– Dacă o vrei pe Gina, să-mi dai 50 de lei. Iar el i-a răspuns:

– Dacă reuşeşti să o convingi îţi dau. Vali a fugit repede acasă şi i-a spus Ginei să se culce şi cu Mijă. La început Gina nu a acceptat. Dar Vali a ameninţat-o şi i-a spus că dacă nu se culcă cu Mijă îi arată chiloţii plini de sânge mamei şi lui tată-său şi le spune cum a dezvirginat-o Ilie când ei erau plecaţi. Gina, când a auzit, a acceptat. După ce Gina s-a culcat cu el, Vali a luat banii pe care îi promisese Mijă. Aşa că Vali, de câte ori avea nevoie de ceva şi dacă putea vreo persoană să o servească, o dădea pe Gina la produs. Cu această ameninţare Vali a făcut-o pe Gina

să se culce cu toţi care îi propuneau şi promiteau că-i dă bani. Pe parcurs Ginei începuse să-i placă să facă sex cu cât mai mulţi, aşa că la un moment dat făcea concurenţă cu Vali. Să vadă cine se culcă cu mai mulţi bărbaţi şi cine strânge mai mulţi bani. Bineînţeles că Gina, fiind mai frumoasă, se culcau cu ea toţi, iar cu Vali nimeni nu se mai culca şi toţi îşi băteau joc de ea. Într-o zi mi-a spus:

– Auzi, fată! Nimeni nu mai vrea să se culce cu mine. Am făcut ravagii peste tot. Nimeni nu mă mai vrea. Nici măcar pentru un leu.

Pe vremea aceea Vali avea 12 ani. La vârsta de 12 ani a început să spună:

– Nu se mai culcă nimeni cu mine. Nici măcar pentru un leu. Toţi bărbaţii şi băieţii s-au săturat de mine. Sunt tare amărâtă. Şi a început să plângă.

Stau şi mă întreb. Ce fel de mamă sau soţie va fi această fată? Ce exemplu de viaţă va da ea la copiii săi? Cine o mai ia şi pe asta de soţie? Dacă la vârsta de 12 ani a început să spună «nu mă mai doreşte nimeni, cine îmi mai dă mie

bani?» În ceea ce priveşte părinţii. Atâta desfrâu este în această ţară, încât nu va puteţi imagina. S-a ajuns acolo încât la o fată să nu-i mai fie ruşine de ea însăşi. Cum pot fi adolescentele atât de parşive? Aşa era şi pe vremea voastră? Tot atâta desfrâu era şi atunci când voi eraţi adolescenţi? Ce lume murdară şi ce adolescenţi mizerabili! Ce viitor vor avea adolescenţii ca mine şi de o vârstă cu mine? Şi eu sunt fată. Şi eu sunt adolescentă şi eu am hormoni, dar nu-s ca ele. Am ajuns să-mi fie şi mie ruşine că sunt adolescentă. Pentru că lumea din jurul meu mă considera egală cu ele. Toate adolescentele au numai şi numai sex în cap. Sex, sex şi de o mie de ori sex. Eu cred că ele nu au minte. Cred că le lipseşte mintea. Ele nu se gândesc la viitorul lor. Ele nu vor nimic altceva decât să-şi frece vaginul zi şi noapte, non-stop. Îmi este greaţă de ele. Mă uit la unele fete şi văd cât se agită să se împerecheze cu tot felul de oameni murdari şi fără minte. Nu pot înţelege aceste adolescente, nu au nici un pic de

curiozitate. Pe ele nu le face nimic curioase. Eu cred că ele nu ştiu ce înseamnă să trăieşti, să ai emoţii, să arăţi lumii ce poţi face şi că eşti cineva. Vreau să fiu premiantă, să învăţ, să scriu, să pictez, să cânt. Să arăt lumii că nu sunt ca ele. Vreau să nu mai fiu jignită mereu. Vreau ca oameni să-şi schimbe părerea despre mine. Eu nu sunt ca ele. Asta vreau să înţeleagă toţi care mă cunosc.

Vali, la un moment dat, nu s-a mai dus la şcoală. Nu a vrut să termine măcar şcoala gimnazială. Gina, care avea în primul an de liceu poza la panou, ca elevă fruntaşă, pe parcursul anului a început şi ea, de două sau trei ori, să nu se mai ducă la şcoală. Apoi, într-o zi, a hotărât să nu se mai ducă deloc. De ce? Pentru că au ajuns la concluzia că ori cu şcoală sau fără şcoală tot aia este. Ele se descurcă oricum, pentru că au trecere la bărbaţi, dar din păcate numai la ţigani analfabeţi şi needucaţi. Pe Vali nu o mai dorea nimeni şi nu se mai uita nimeni la ea. Aşa că, de câte ori îl întâlnea pe Mijă îi cerea bani, crezând că va câştiga mai

mult decât Gina. Fiind singure, tot timpul îşi făceau de cap. Aduceau băieţi la ele acasă. Pe nimeni nu interesa ce fac ele. Erau ale nimănui. Nu înţeleg cum puteau trăi în halul acesta. Erau păsări de noapte.

Cristina este o colegă de la şcoala generală. Încă din clasa a V-a. O fată foarte săracă şi lipsită total de ambiţie. Într-o zi am chemat-o la teatru şi mi-a spus că pe ea nu o interesează teatrul. Ce-i aia? M-a întrebat. Pe mine nu mă interesează aşa ceva. Nu am văzut niciodată o piesă de teatru, că nu-mi place. De un an suntem colege la Şcoala de Arte şi Meserii. Colege de clasă. Aici s-a împrietenit cu o colegă de bancă, Lary. Lary îşi aprovizionează prietenii cu «gagici». Aşa că şi pe Cristina a început să o dea la ţigani. Aceştia, după ce o foloseau, o dădeau mai departe. După fiecare experienţă Cristina se plângea la dirigintă şi la profesori. Se plângea de colegele de clasă, pârându-le că s-au folosit de ea, în sensul că o dădeau la tot felul de prieteni de-ai lor, iar ei, la rândul

lor, la alţii şi tot aşa. Diriginta, la un moment dat, se saturase de ea şi de poveştile ei. Şi îi spune:

– Măi Cristina! Şi de-ar fi adevărat ceea ce-mi spui, astea nu se spun şi nu se vorbesc. Dacă tu ai avut o experienţă şi o relaţie nu chiar plăcută cu o persoană, de ce te-ai mai dus şi la alţii? De ce ai mai acceptat şi alte prietenii cu tot felul de golani? Tu nu ştii că ţiganii nu sunt oameni care să se ţină de cuvânt? Tu nu ştii că ei promit de toate până le pici în plasă? Dacă tu eşti proastă şi nu ştii să refuzi un ţigan, noi nu avem ce să-ţi facem. Iar voi, dacă veniţi la şcoală, veniţi să învăţaţi, nu să v-o trageţi cu toţi ţiganii analfabeţi, prin şanţuri şi prin spatele blocurilor. Să-ţi fie ruşine, obraznico ce eşti! Dacă mai aud pe cineva că iar te-ai plâns că te-au dat colegele de clasă la ţigani, te exmatriculez până când vii cu părinţii la şcoală, să le spun ce podoabă de fată ţin la uşa casei. Nu te mai primesc în şcoală. Dacă eşti proastă şi nu ştii să-ţi ţii nasul pe sus, eu nu am ce să-ţi fac. Eşti foarte

nesimţită. Nu ai pic de respect faţă de noi, profesorii.

Nu o credea niciun profesor pe biata Cristina. Era tare proastă. Toţi profesori o certau şi nu-i dădeau dreptate. Era atât de proastă încât nu ştia să spună «nu» la golanii care umblau cu sexul pe la şcoală. Practic, nu ştia să se impună şi să ia măsuri faţă de ea, în primul rând, apoi faţă de restul. Şi tot aşa, în fiecare zi, îi mânca nervii bietei diriginte şi bieţilor profesori. Se duceau orele de matematică şi de dirigenţie ca şi cum nu le-am fi avut, certând-o pe Cristina zi de zi şi de câte ori o vedeau.

Dezavantajul meu în viaţă este că sunt foarte emotivă. Iar avantajul este că am foarte multă răbdare. Îmi plac culorile roz, verde, albastru. Viaţa mea, acum, este foarte frumoasă. Vreau să nu se schimbe. Îmi place foarte mult viaţa pe care o duc eu cu Mijă. Când a murit mama, toată lumea era îmbrăcată în negru, şi eu. Din acea clipă am început să urăsc negrul. Vreau să fiu o fată cochetă.

Cred că trebuie să-mi schimb comportamentul şi felul de a mă îmbrăca. Vreau să fiu elegantă şi cochetă mereu. Vreau să arăt lumii că sunt fericită cu Mijă. Vreau să râd mereu şi să mă simt bine în pielea mea. Să-i arăt lui Mijă că sunt fericită cu el. Nu am nevoie de ţigani analfabeţi. Viaţa este frumoasă şi vreau să mi-o trăiesc luptând şi muncind alături de Mihă. Vreau să ajung cineva şi să uit trecutul. Vreau să privesc către viitor. Vreau să fiu premiantă. Vreau să arăt lui Dumnezeu şi lui Mijă că sunt fericită, numai cu ei doi şi nu am nevoie de altcineva. Vreau să mă gândesc numai la mine şi la Mijă. Să fac ce cred eu că trebuie să fac pentru ca să fiu cu Mijă tot restul vieţii. Ne înţelegem de minune. Stăm împreună de vreo şase ani şi nu ne-am certat niciodată. Îl iubesc foarte mult şi ţin la el enorm. Sunt o persoană foarte calmă şi am foarte multă răbdare. Semăn cu Mijă. Am cunoscut foarte multe familii care aveau tot ce le trebuia, nu le lipsea nimic, dar se certau tot timpul. Erau consumatori de alcool. Nu

erau fericiţi şi nici viaţa nu o preţuiau. Erau nişte familii nefericite. Mă bucur foarte mult că Mijă nu este la fel ca ceilalţi. Nu-mi plac oameni care sunt băutori de alcool şi care se ceartă mereu. Când văd un om beat sau pe cineva că se ceartă sau se bate, îmi este frică. Am o viaţă liniştită şi fericită. Aş vrea ca toţi oamenii să ducă o viaţă liniştită şi să se bucure de ea. Am o viaţă foarte frumoasă şi îi mulţumesc foarte mult lui Dumnezeu că mi-a schimbat-o şi m-a ajutat să ajung cineva, prin Mijă. Dacă nu mă iubea Dumnezeu şi dacă nu mi-l scotea pe Mihă în cale acum nu ştiu pe unde eram, dar sunt sigură că nu eram unde sunt acum. Îl iubesc foarte mult pe Dumnezeu şi Mijă. Pentru că ştiu că şi ei mă iubesc pe mine şi numai ei mă iubesc cu adevărat. Simt acest lucru şi mă bucur. Îi am doar pe ei doi şi mă bucur foarte mult. Ei sunt prietenii mei. Mijă îmi este şi părinte şi mamă şi soră şi frate şi neam şi soţ şi iubit. Mijă este tot ce vreau şi mă bucur că poate face faţă. Îi iubesc pe amândoi foarte mult. Îi iubesc din tot

sufletul meu mic şi chinuit. Dacă nu ar fi ei… Of! Doamne, numai eu ştiu cât de mult ne iubeşti. Eu şi Mijă simţim acest lucru şi ne bucurăm că te gândeşti la noi şi ne iubeşti. Nu trece zi în care să nu-l simţim alături de noi pe Dumnezeu. Este foarte bun cu noi, ne iubeşte foarte mult, are un suflet mare. De multe ori mă întreb cum Dumnezeu ne poate înţelege şi iubi pe toţi? Păcat că oamenii sunt păcătoşi. Sunt momente în care sunt foarte dezamăgită de mine. Mă întreb ce am făcut bun pentru Dumnezeu şi Mijă? Nimic, ca de obicei. Sunt foarte dezamăgită de mine. Vreau să fiu premiantă, vreau să am numai note de zece la şcoală. Cred că dacă aş fi premiantă i-aş face fericiţi pe amândoi şi ar fi mândri de mine. Îmi doresc foarte mult acest lucru şi de aceea cred că nu se va întâmpla niciodată. Nu ştiu de ce unii profesori nu vor să-mi pună note mari. Lucrez şi învăţ, dar degeaba, pentru că ei nu ştiu să aprecieze acest lucru. Nu ştiu cum să fac să-i văd mulţumiţi. Îmi doresc acest lucru pentru că şi ei au făcut atâtea

şi atâtea pentru mine. Sunt multe fete ca mine care nu au realizat nimic şi nu a făcut nimic în viaţă, decât trăiesc de pe o zi pe alta degeaba, fără nici o satisfacţie. Dar pe mine nu ele mă interesează şi ce fac. Sunt dezamăgită că nici anul acesta nu pot fi premiantă. Ce să mai fac pentru ca să fiu premiantă? Cu profesori suplinitori? Şi pe aceia îi schimbă de câte ori vor ei. Nu voi fi niciodată premiantă, pentru că asta e, astea sunt şcolile din România. Nu avem ce face. Suferim pentru că aşa-i lumea învăţată.

Ioana are o verişoară. Pe Gina. Gina are două fetiţe. Una de doi ani şi cealaltă de şapte ani. Pe cea mică o cheamă Georgiana, iar pe cea mare Diana. Georgiana este o fetiţă foarte frumoasă şi foarte deşteaptă. Diana nu-i cine ştie ce frumoasă, dar este în clasa I. Când o luăm cu noi la plimbare, ne povesteşte cum colegele ei se îndrăgostesc de băieţi şi cum se sărută ele în pauză cu ei. În ziua de azi, nici în clasa I nu mai găseşti o fată cuminte şi virgină. Eu cred că ele se

dezvirginează cu băieţii de vârsta lor cum pot şi pe unde găsesc un locuşor. Se spune că fetele virgine sunt proaste. Aşa că, trebuie neapărat să nu mai fii virgină dacă vrei să fii în „gaşcă” cu fetele care nu fac nimic altceva decât sex. Iar dacă eşti virgină şi cuminte te scot din echipa lor şi te fac de râs la toată lumea şi le spune cât de proastă eşti. Mijă o răsfaţă pe Diana, dar şi ea pe el. De câte ori ne ducem pe la ei, Diana, când îl vede pe Mihă, se aruncă repede în braţele lui şi îl sărută pe gură. Mă întreb: ce va face Diana când va fi de vârsta mea, dacă ea încă de-acum are băieţii şi tot felul de prostii în cap? Nu înţeleg ce se întâmplă în această ţară şi cu tineretul acesta. Chiar atât de mult contează sexul? De ce fetele pun aşa mare preţ pe sex? La capitolul sex sunt mai proastă decât Diana. Eu nu reuşesc să aflu ce se întâmplă, aş vrea să ştiu. Aşa era şi pe vremea părinţilor şi bunicilor? Tot sexul era la putere? Ce desfrâu este în ţara aceasta. Nici nu se poate imagina. Când aveam 14 ani spuneam că ne-au invadat ţiganii, iar

acum din câte văd eu şi sexul ne-a invadat, nu numai ţiganii. Eu cred că de la aceşti ţigani şi-a luat-o lumea în cap, eu ştiu că ei sunt cu sexul toată ziua. Au un spor demografic de groază. Dacă ar fi după ei s-ar freca întruna, non-stop, fără să se mai oprească. Ei aleg între a munci sau a face sex, sexul. Vă imaginaţi în ce mizerie trăiesc dacă asta fac toată ziua. Ţiganii au ajuns să umble cu fecundatul şi pe la clasele mici. Nu înţeleg de ce mă mai miră faptul că stau de dimineaţa până seara pe la porţile şcolilor, până prind o proastă. Ce lume mizerabilă este în jurul meu. Duminica, la sfânta biserică, nu se duce nimeni, în schimb, la discotecă, dacă te duci, nici nu ai loc pe unde să treci aşa de aglomerat este. Cum să-i mai fie milă lui Dumnezeu de noi când noi suntem aşa de păcătoşi? De ce se mai nasc copii? Să facă precum ţiganii? Să ducă o viaţă plină de lipsuri şi să li se urce prostiile la cap? Mă mir cum Dumnezeu ne mai ţine pe acest pământ. O spun sincer, îmi este ruşine că sunt adolescentă.

Am 15 ani. Sunt sătulă de lumea obişnuită şi rea. Nu există o regulă în România. Tineretul pleacă din ţară cât mai devreme, cu gândul că poate, în altă parte, lumea este mai bună şi mai dreaptă. Viaţa este extrem de grea. Dacă ai un pic de carte te mai descurci, dacă nu, trăieşti de pe o zi pe alta. „Mori încet, dar sigur”.

Azi a arătat la ştiri, la televiziunea naţională, cum un elev înjura un profesor. Îşi dădea jos pantalonii şi îi arăta curul şi penisul. Apoi, îl arăta cum se urinează pe tablă. Iar când profesorul a încercat să ia atitudine, acel golan îl ameninţă. Dacă nu tace îi dă cu scaunul în cap. Această chestie mi-a demonstrat, încă o dată, că şcolile din România sunt la pământ. Dacă elevii au început să-şi arate penisul la profesori, atunci e clară situaţia. Şi eu am o profesoară care ne povesteşte cum face ea sex cu mai mulţi băieţi. Ne spune cât este de bine să faci «partuză». Colegele de la mine din clasă îşi aduc prieteni în clasă şi se săruta în faţa profesoarei fără

nici o jenă, iar profesoara când le vede le spune:

– Măi copii! Nu era mai bine dacă făceaţi sex înainte de a veni la şcoală, iar la cursuri să staţi liniştiţi? Eu aşa fac şi nu am probleme când vin la şcoală. Poate să-mi facă poftă de sex toţi băieţii că nu mă excită, până ajung acasă. Iar pe colegele de clasă profesoara le face în tot felul. Tot în acea zi, profesoara bea nişte iaurt. O fată a întrebat-o ce are acolo, iar profesoara i-a răspuns că are spermă. Îi place să bea spermă când îi vine pe sex. Apoi, a adăugat: dacă ea, când face sex, nu o face şi oral, nu se simte bine. Aşa că de câte ori face sex cu asta începe. Mie îmi este greaţă când o aud pe profesoară. În loc să ne predea la oră se pune cu capul pe catedră şi doarme. Apoi ne spune:

– Fetelor, mă scuzaţi că dorm, dar am făcut sex toată noaptea, iar acum sunt obosită. Nimic nu mă mai miră. Avem nişte profesoare tare scârboase, iar când îţi vorbesc de sex, te apucă greaţa şi îţi vine să vomiţi acolo.

Azi m-am supărat pe Mijă. M-am supărat pentru că nu a vrut să mă ia cu el la Galaţi. Aşa că am rămas acasă şi am citit toată ziua. Mă durea o măsea şi nu aveam nici curent electric. Când a plecat Mijă mi-a părut rău că a plecat supărat, iar eu chiar am vrut să mă duc cu el. Se vedea pe el că suferă. Am citit toată ziua şi nu am vorbit cu el. Îmi pare rău când mă supăr uneori pe Mijă şi plâng. Nu înţeleg de ce mă supăr pe el? El este un adult şi trebuie să-şi trăiască viaţa. Nu înţeleg de ce de la o vreme îl ţin lângă mine şi vreau să stea mereu numai cu mine. Să fie numai al meu. Când s-a întors acasă, am plecat cu el la o familie în vizită. După ce am plecat de la acea familie, pe drum mi-a spus:

– Pisoiule, tu ştii ceva?

– Ce să ştiu? i-am răspuns.

– Ştii că eu, ştiu că nu mă mai iubeşti?

Nu i-am spus nimic, iar el a început să râdă. Eu am început să plâng în mine şi să sufăr. El nici acum nu ştie cât de

mult îl iubesc. Mi-a spus că numai pentru mine trăieşte. Dar şi eu numai pentru el trăiesc. Eu nu am familie, iar el înţelege acest lucru. Fraţii şi surorile mele mă urăsc pentru că el vrea să pună apartamentul pe care l-a cumpărat mamei pe numele meu. Mă îndoiesc, pentru că eu nu-i sunt rudă de sânge. Eu nu sunt decât o biată orfană care îl iubeşte foarte mult. El nu a înţeles că eu nu vreau nimic de la el. Nu vreau altceva decât să fie cu mine şi să nu mă părăsească niciodată. M-au durut cuvintele pe care mi le-a spus. Dar asta este părerea lui. Iar eu nu am cum să-i schimb părerea. Dacă el nu ştie acest lucru, nu am ce-i face, şi îmi pare rău. Fiecare om are dreptul la o părere şi are dreptul să creadă ce vrea. Sunt un nimeni şi asta mi-a arătat-o şi Mijă aseară, prin acele două vorbe. Eu pentru el nu însemn nimic? Dar nu mă interesează. Eu îl iubesc oricum şi poate să spună orice despre mine. Câteodată trebuie să ţinem cont şi de părerea celor din jur. Mă bucur că eu nu ţin cont şi nu am ţinut cont niciodată şi nici nu voi ţine,

pentru că ştiu că părerile altora mă duc la moarte. Ce simt eu? Simt că el mă iubeşte. În rest, ceea ce zice lumea pentru mine sunt nimicuri. Eu îl iubesc şi-l voi iubi toată viaţa. Indiferent de ceea ce se va zice despre mine. Că sunt urâtă sau proastă.

Îmi este dor de Nadia, nu am mai vorbit cu ea de o lună de zile. Îmi pare rău că m-a părăsit. Dar nu a avut de ales. Aici, în România, nu mai avea ce face. Îmi amintesc când ne jucam cu pernele sau când inventam tot felul de dansuri pentru ca la sfârşitul clasei a opta, să facem o mică petrecere, iar noi două să dansăm şi să fim o formaţie. Avea o voce tare frumoasă şi de câte ori eram supărată îmi cânta tot felul de melodii de la diverşi cântăreţi. Am ţinut foarte mult la ea şi cred că încă mai ţin, dar nu ştiu până când. Ea mi-a fost o prietenă cu adevărat. Nu mă interesează ce zice lumea. Stăteam zi de zi cu ea şi nu mă plictiseam. Avea foarte multă energie şi un suflet bun, foarte bun. Eu cred că şi ea

a ţinut la mine. Era veselă mereu. Ne jucam foarte mult. Nu ţineam cont unde eram. Ne comportam ca nişte copile. Păcat că, după ce am crescut mai mari, am început să fim geloase una pe cealaltă şi făceam întrecere. Cine se machiază sau se îmbracă mai frumos. Eram două prietene adevărate, dar cu timpul ea a uitat şi s-a tâmpit, făcând tot felul de prostii şi iubind pe cine nu trebuia şi nu merita. Îmi pare rău de ea. Putea să ajungă cineva şi să facă ceva. Dar fetele, pe zi ce cresc, se prostesc, în sensul că se cred foarte deştepte şi mai cred că dacă se uită tot felul de ţigani analfabeţi la ele asta înseamnă că se uită şi un om educat. Pun foarte mult preţ pe ele când, în realitate, sunt nişte jeguri penale. Îmi este greaţă de ele. Când mă gândesc şi la Nadia ce podoabă era şi cum îi învârtea pe toţi cum vroia ea, mi se face scârbă şi lehamite. Ce viaţă urâtă mai duc unele fete, unele adolescente. Ele cred că dacă au vagin şi sunt tinere, asta înseamnă că au rezolvat viaţa de acum încolo. De

parcă numai ele sunt frumoase şi numai ele au vagin, aşa de importante se cred.

Aş vrea ca aceste însemnări să ajungă unde trebuie. Nu vreau să le scriu degeaba.

Îmi pare rău de Mijă. Nu înţelege că dacă nu am luat o dată «capacitatea» nu am să o iau nici acum. Nu înţeleg de ce vrea să o mai dau o dată? Mă enervează. Mă enervează că nu crede când îi spun că sunt foarte proastă. Durează ceva timp până va înţelege că sunt o proastă. Că am pierdut acest tren. Că tot ce urmează după acest tren este teatru şi ipocrizie politică. Guvernanţii au demonstrat o dată acestui popor că adolescenţii săi sunt tâmpiţi. Câţi au luat testele Ministerului Educaţiei al cărui ministru nu ştie nici măcar câte stele sunt pe steagul UE? Au luat cei favorizaţi. Eu nu am fost favorizată. Dacă aş putea să-i închid într-o sală pe toţi din Ministerul Educaţiei române şi să le dau propriile lor teste să le rezolve sunt convinsă că ar ieşi din acea sală cu

eticheta de analfabeţi. Oare Mijă nu înţelege? Nu înţelege că eu sunt proastă, iar sistemul educaţional - corupt şi incompetent? Dacă îmi tot spune să mai dau şi anul acesta capacitatea şi dacă nu o iau, nu ştiu ce am să-i fac. Îmi este milă de el, pentru că are prea multă încredere în mine şi se luptă mereu şi face tot ce poate numai ca să iau capacitatea. Eu nu am încredere deloc în mine şi nu înţeleg cum el poate avea. De când mă ştiu nu am avut încredere în mine. Sunt dezamăgită de mine pentru că sunt foarte leneşă. Eu am avut o familie înapoiată şi acest lucru spune totul. Sunt prea proastă, oare Mijă se luptă pentru o fată care chiar merită să ajungă cineva? El vrea să învăţ matematica într-o săptămână, pe când eu nu am învăţat-o în nouă ani. Deşi, când eram mică, eram foarte bună la matematică. Mă chemau de la clasa a doua profesorii să mă duc la clasele de-a cincea să le rezolv probleme de matematică. Dar când eram mică toţi mă încurajau şi toţi mă învăţau câte ceva. Apoi am trecut în clasa a cincea şi nu am

mai avut acea învăţătoare care ţinea la mine şi care avea încredere în mine. În clasa a cincea am avut ca profesor de matematică pe directorul şcolii. Mama, neavând bani să mă îmbrace „regină” şi să-i fiu dragă directorului, acesta mă făcea proastă mereu. Când ieşeam la tablă, îmi dădea să rezolv exerciţii de clasa a şasea. De câte ori ştiam să le rezolv, mă contrazicea şi îmi spunea:

– Măi! Da tu chiar eşti proastă. Din acea clipă am intrat în bancă şi i-am spus directorului că eu nu am să mai pun mâna pe matematică în viaţa mea şi nu am să mai rezolv nici un exerciţiu, că nimeni nu merită. Rezolvam probleme de clasa a şasea de când eram în clasa întâi. Am fost foarte bună la matematică. Nu mă laud, dar ăsta este adevărul. Şi din acea zi nu am mai făcut nimic. Iar tata, seara, cum eram învăţaţi amândoi să facem probleme, îmi spunea:

– Dar unde este hârtia şi creionul? Le-ai ascuns ca să nu ţi le văd în mână? Şi i-am spus ce am făcut la şcoală. S-a tot rugat de mine să nu mă las învinsă, dar eu

m-am lăsat. Nu aveam încotro. Deşi îmi era foarte greu să uit tot ce am învăţat la matematică cu tata, cu timpul m-am obişnuit. Acum, când aud de matematică, mi-l imaginez pe acel director cum mă făcea în tot felul şi îmi spunea că habar nu am de matematică. Aceste cuvinte pentru mine au rămas sfinte şi îi dau dreptate. Cine nu ştie matematică nu are nici un rost în viaţă. Dar pe mine nu mă mai interesează matematica. Iar Mijă degeaba dă bani pe pregătire că eu am jurat în faţa lui Dumnezeu că nu am să mai învăţ la matematică. Aşa cum am jurat şi cu capacitatea. Am jurat că nu o să o mai dau. Pot să-mi spună toţi că o iau. Eu nu mai vreau. Am jurat în faţa lui Dumnezeu. Nu pot să mai fac nimic, chiar dacă aş vrea. Pentru mine Dumnezeu este Sfânt şi dacă am jurat ceva, aşa rămâne. Dar eu cu Mijă nu mă pot înţelege, pentru că el le ştie pe ale lui, iar eu pe ale mele. Am suferit destul atunci când am dat capacitatea. Toţi râdeau de mine că sunt proastă şi nu am fost în stare să iau capacitatea. Dar, asta

e, Mijă decide nu eu. Eu trăiesc degeaba. Mă mir cum de mă mai ţine Dumnezeu. Îmi pare rău că sunt proastă. Îmi este milă de mine, dar asta e. Nu am cum să mă deştept acum, la 15 ani. Sunt prea bătrână ca să mă mai poată lumea minţi şi să mă ducă de nas. Am trecut prin viaţă şi încă prin aia de jos tare. Am făcut tot ce am vrut. De acum pot să mor, că nu-mi pare rău. Ba chiar mă bucur pentru că mă duc lângă mama.

Nu mai ştiu ce să scriu. Vreau ca înainte de a muri să deschid ochii tuturor. Această lume murdară nu mă merită. Sunt prea firavă şi mică pentru ca această lume să mă merite. Toţi fac ce vor cu mine. Dar eu îi las să facă ce vor cu mine. Eu oricum nu mai am nimic de zis. Trăiesc degeaba. Îi mai dau şi bătăi de cap lui Mijă. Dacă lui îi place, eu nu mai zic nimic. Îl las pe el să decidă. Sunt foarte supărată că nu mă ţin de cuvânt, de ceea ce i-am jurat lui Dumnezeu. Nu înţeleg, până la urmă, Mijă de ce vrea să-i mai arăt o dată cât de proastă sunt? Să

mai râdă încă o dată lumea de mine? Oare ce vrea de la mine? Că eu tot nu-l mai înţeleg! Am vrut să nu mă fac de râs şi la profesoara de română. El crede că îmi face un bine că fac pregătire cu ea. El nu înţelege că îmi face rău. Era aşa de drăguţă cu mine şi aşa de frumos se purta cu mine. Nici mama nu se purta aşa frumos cu mine. Dar aşa este el. Lui îi place când sufăr. Oare el nu ştie că mie nu-mi place şi nu-mi face deloc plăcere?

Dana nu l-a mai băgat în seamă pe Mihă de o lună de zile. De la o vreme îl tot întreabă când poate să se întâlnească cu ea. Aseară i-a trimis un mesaj în care i-a spus că vrea să se întâlnească miercuri dimineaţă la ora nouă la Galaţi, în parc. Tot în mesaj a menţionat că dacă vrea să meargă la Motel, să aibă neapărat un prezervativ, altminterea nu o face nici în ruptul capului. Dar Mijă i-a răspuns că pentru el a face dragoste cu prezervativ este ca şi cum l-ai obliga să miroasă un trandafir cu masca de gaze. Mijă ăsta este o mare figură, dar de treabă. Vor

puştoaicele astea să facă toată lumea aşa cum gândesc ele. Iar ele să nu facă cum li se spune sau cum vor alţii. Iar Dana este una dintre ele. Dana vrea ca Mijă să şi-o tragă cu ea numai când vrea ea, nu când vrea el. Iar de întâlnit, se întâlneşte numai când ea are nevoie de bani, şi dacă s-ar putea, fără să şi-o tragă. Să-i dea aşa, pe ochi frumoşi. Că doar ea are nu ştiu ce. Dar Mijă nu prea este conştient de acest lucru. El crede că dacă le bagă în seamă se vor schimba, dar curvele nu se pot schimba şi nici nu se pot debarasa de obiceiurile lor tâmpite. La 16 ani să fi curvă, este ceva. Dar cum ziceam, Mijă o crede pe Dana perfectă. Aşa că a doua zi s-a dus să se întâlnească cu ea. Şi, normal, el a făcut tot ce a zis Dana. Adică, ea nu a venit 86 de km la el ca să îl vadă, dar el la ea s-a dus. Nu înţeleg de ce sunt aşa proşti bărbaţii. Nu pot impune nimic la gagici pentru că ele, vezi doamne, îi şi ameninţă imediat. De parcă nu mai sunt fete pe acest pământ. Este adevărat că o fată serioasă nu o găseşti pe stradă. Trebuie să o cauţi în altă parte şi

cu foarte mare grijă. Uneori te mai şi înşeli. Eu am răbdat mulţi ani până ce Mijă mi-a ieşit în cale. Iar când mi-a ieşit, nu am sărit repede pe el. Am stat şi am căutat să văd dacă într-adevăr este un om puternic, care mă poate iubi şi avea grijă de mine. Pe parcurs, am aflat că el este cel mai puternic bărbat din jurul meu şi de el trebuie să ţin. Chiar dacă lumea îi tot spune că eu îl voi părăsi. Dar el, din partea mea, poate să creadă ce vrea şi poate să-mi spună mereu că am să-l părăsesc, că eu tot nu-l voi părăsi. Tocmai de aceea, pentru că multe curve vor să-şi bată joc de Mijă. Dar mie nu-mi pasă ce zice unul sau altul. Că oamenii nu ştiu decât să bârfească. Atât. Am foarte multă încredere în Mijă şi mi-e frică să nu mă dezamăgească cu ceva. În mine, cum am mai spus şi repet, nu prea am încredere, dar în Mijă şi în Dumnezeu am foarte multă. Aş putea face multe alături de Dumnezeu şi de Mijă, dar nu pot pentru că nu am încredere totală în mine. Dacă aş avea măcar un pic, aş fi fericită şi aş lupta ca eu să ajung acolo unde îşi

doresc Dumnezeu şi cu Mijă. Dar asta e. Unii din cei care pot realiza în viaţă ceva nu pot realiza pentru că le lipseşte încrederea în ei. Este rău când nu ai încredere în tine, pentru că nu poţi face nimic pe acest pământ, iar mie îmi stă în cale acest obstacol. Dacă nu mă ajută cineva să-l trec sau să mă înveţe cum să fac să-l trec, singură nu voi putea niciodată să-l trec. Dacă nu mă învaţă cineva. Căutam acea persoana şi am găsit-o de mult, adică pe Dumnezeu. Dar nu ştiu cum să-l rog să mă ajute. Dumnezeu nu mă poate ajuta singur decât prin Mijă. Aşa cum a făcut-o şi până acum, dar se pare că îi cer prea mult, aşa că mă las păgubaşă. Am multe de scris în acest caiet, dar nu-mi vin în minte permanent, pentru că nu stau mereu cu el în faţă. Se pare că acest caiet mă ajută să scriu ce trebuie şi când trebuie, tot ce cred eu de cuviinţă. A început să-mi placă să scriu despre lumea aceasta murdară şi greu de suportat. De câte ori sunt în faţa caietului şi îmi iese ceva, ceva ce vreau să realizez, îmi imaginez că

sunt cea mai bună fată din lume şi mă pricep cel mai bine să scriu.

Nu am mai pictat de mult. Cam de o lună. Nu am mai pictat, pentru că nu am pe ce. Pentru că nu am pânză, pentru că este foarte scumpă, iar Mijă momentan nu are bani. Nu are bani pentru că are multe datorii şi foarte multe de cumpărat. De multe ori refuz să-i spun că vreau să pictez pentru că ştiu că nu are bani. Iar dacă i-aş spune l-aş putea supăra şi o să fie dezamăgit. Dar Dumnezeu ne ajută şi are grijă de noi. Nu ne lasă. Viaţa este grea, iar mie, pe zi ce trece, îmi trebuiesc foarte multe. Dar nu îi spun lui Mijă. Mă descurc şi cu cât am. Am foarte multă imaginaţie şi poate ceva talent, dar îmi este silă să-l arăt şi altora, pentru că nu merită nimeni să ştie. Îmi pare rău că nu reuşesc să încep să învăţ matematică. Dacă ştiam matematică ajungeam undeva departe, cred. Ajungeam departe şi astăzi nu mai eram aşa stresată cum sunt acum, când nu voi şti nimic la matematică, când voi da capacitatea din nou. Am foarte

multe de făcut. Imediat începe şcoala, al doilea semestru şi nu m-am pregătit încă.

Mai sunt câteva zile şi voi da *capacitatea*. Dar acum sunt stresată şi nu pot face nimic pentru că la ora patru după-amiază am pregătire cu profa de română, iar de învăţat, nu mi-am învăţat, pentru că nu mă pot concentra. Aşa sunt eu, mai emotivă şi fără pic de încredere în mie. Nu vreau să mă fac de râs la profa de română, pentru că numai ea mă poate ajuta să ajung undeva. Bineînţeles, cu ajutorul lui Dumnezeu şi a lui Mijă. L-am tot rugat pe Mijă să nu mă ducă la ea. Are o părere foarte bună despre mine şi nu vreau să îşi piardă încrederea. Simt acest lucru şi nu mă îndoiesc. Se spune că nu trebuie să avem încredere în toţi oamenii care ne pot dezamăgi şi ne fac să suferim. Dar am început, ca prima dată să mă gândesc la cât de mult rău îmi poate face cineva şi apoi la cât de mult bine îmi poate face. Am început să pun răul în faţă, apoi binele.

Când am dat capacitatea, nu m-am îndoit nici un pic că nu am să o iau.

Aveam foarte multă încredere în ceea ce am făcut. Dar m-am înşelat. Ca orice copil prostuţ. Când mi-a spus Mijă să scriu despre această viaţă am acceptat repede. Am crezut că este uşor, dar cu timpul am observat că-i foarte greu ceea ce fac. Nu-i deloc simplu. În primul rând trebuie să ştii ce să scrii şi dacă este la modă ceea ce scrii. Să scrii o carte deja este ceva foarte greu. Este complicat ceea ce scriu şi ce fac. Dar mie uneori, îmi place să fac cel mai greu lucru pe care nu oricine îl poate face.

Când îl tot băteam pe Mihă la cap să-mi cumpere un nai, îmi imaginam că-i un instrument foarte uşor şi foarte simplu. Iar după un an mi l-a cumpărat. Când l-am văzut, m-am bucurat că în sfârşit am un nai. Nu oricine poate avea un nai. Asta am spus prima oară când l-am văzut. Şi am avut dreptate. Nu oricine are un nai. Dar când am început să cânt la el, am observat că nu pot sufla aşa de tare şi bine cum trebuie şi, apoi, să fiu sinceră, am crezut că naiul va cânta singur. Dar se pare că este imposibil acest lucru, iar aici,

în Tecuci, nu sunt profesori de nai. Mie îmi trebuie un profesor care să-mi arate primii paşi, pentru că apoi mă ajută Mijă. Mijă ştie să facă foarte multe lucruri. Chiar să cânte la nai ştie, dar numai că nu poate să sufle mult. Dar de cântat, cântă mai bine ca mine. Deşi el cântă la chitară şi îi place să cânte la chitară, de câte ori cântă îmi spune să-l ajut şi eu cu naiul, să facem o formaţie. Iese ceva, dar nu cum trebuie. El cântă şi cu vocea. Are o voce foarte frumoasă şi nişte cântece compuse tot de el, foarte frumoase. Dacă s-ar duce la Eurovision, ar ieşi pe primele zece locuri.

Azi l-am întrebat pe Mijă:

– Mija, tu cum mă vezi?

El mi-a răspuns: frumoasă, deşteaptă, cu suflet bun, tandră, caldă, ca un îngeraş. În timp ce el îmi spunea mă uitam la el şi la gura lui, cât de frumos sunau toate cuvintele pe care mi le zicea. Simţeam că îmi spune din suflet. Nimeni nu mi-a mai spus aceste vorbe, care

pentru mine sunt importante şi îmi creează o stare de spirit specială.

De câte ori simt nevoia de un pic de tandreţe sau de iubire, iar Mijă este acasă şi stă la calculator, mă duc încet, încet şi mă aşez pe genunchii lui. Îl iau în braţe şi apoi îi şoptesc la ureche ceva. Apoi îi spun că îl iubesc. Îmi place când stau cu Mijă. Este un bărbat cald şi mă iubeşte foarte mult.

Sunt două persoane care m-au făcut să sufăr după ele şi am plâns mult din cauza lor, anume: Nadia şi mama. În primul rând mama, pentru că m-a părăsit fără să-şi ia rămas bun de la mine şi fără să mă caute în acel timp în care eu nu am mai fost pe la ea. Şi apoi Nadia, Nadia care m-a făcut foarte mult să sufăr şi am suferit enorm din cauza ei. Şi ea, când a plecat în Spania nu şi-a luat rămas bun de la mine şi nici de la Mijă. De câte ori vorbesc despre Nadia, imediat îmi fuge gândul şi la mama. Nu ştiu de ce. Cred că din cauză că îmi este dor de ele. I-am fost o prietenă adevărată Nadiei, dar ea nu a

apreciat acest lucru. Dar, asta e. Nu toţi putem fi la fel, sau nu toţi suntem egali.

De când a murit mama, fraţii mei nu m-au mai căutat. Numai eu îi caut. Fraţii mei sunt reci cu mine, nu mă iubeşte nici unul. Toţi mă duşmănesc, dar nu ştiu de ce. Eu nu le-am făcut nimic rău. Mama toată viaţa şi-a dorit să nu mai fie această ură între noi. Ura asta pe care ei mi-o poartă, nu ştiu de ce mă nelinişteşte. Îmi pare rău că nu mă pot înţelege cu ei. Ştiu că le este greu fără mama. Ştiu că le lipseşte foarte mult. Şi mie îmi lipseşte, dar nu am ce face, nu o pot aduce înapoi. Ei nu mă înţeleg nici măcar un pic. Viaţa mea este foarte frumoasă. Îl iubesc mult pe Dumnezeu şi pe Mijă, pentru că numai ei mă iubesc şi numai ei mă ţin pe pământ, vie şi sănătoasă. Cu fraţii şi surorile mele am vrut ca să le fiu şi să-mi fie şi ei aproape. Să ne înţelegem între noi. Ştiu că atunci când am plecat de la ei şi am venit la Mijă au suferit foarte mult. Îi auzeam cum seara plângeau după mine şi le lipseam. Dar şi eu am plâns după ei,

şi eu i-am iubit şi îi iubesc. Sunt făcuţi de mama şi tot ce aparţine de ea iubesc şi îi iubesc pe toţi cei care au iubit-o pe mama. Numai ea ne ţinea aproape. Uneori nici ea nu mai ştia cum să se împartă. Vroia să fim împreună şi să ţinem legătura între noi. Eu am făcut tot ce am putut, dar ei mă urăsc şi tot ce fac eu urăşte. Am vrut să-i am şi pe ei prieteni măcar, dacă fraţi nu se mai poate, dar nu pot. Este prea multă răutate în ei. Niciodată nu au vrut să mă asculte sau să asculte şi părere mea. Toţi au luat-o razna în frunte cu tata. Tata, care m-a iubit şi m-a luat la el, tata care m-a învăţat atâtea şi atâtea lucruri când eram mică. Totul s-a dus de râpă. Aş vrea măcar o dată să-i mai văd. Ştiu că şi mama vrea acest lucru. Îmi este dor de mama şi îmi lipseşte mult. O visez mereu. Nu pot să cred că a plecat şi m-a părăsit. Eu încă sunt copil. Nu pot face nimic singură, decât să plâng sau să sufăr. Îmi este dor de toţi, dar acum nimic nu mai contează. Am să lupt cât pot ca să ajung cineva. Vreau să-i arăt lui Dumnezeu, lui Mijă şi

mamei că nu sunt o fată oarecare, că nu sunt rea şi nu urăsc pe nimeni. Toţi cei pe care i-am iubit m-au făcut să sufăr, mai mult sau mai puţin. Nu pot să-mi descarc sufetul. De ce sufăr? De ce sunt încă copil? De ce sunt bună cu cei care nu merită şi cu cei care mă urăsc? De ce? De ce, Doamne? De ce nu mi-a dat Dumnezeu un suflet care să sufere mai puţin? Câtă suferinţă mai am în acest suflet. Câte lacrimi mai am... De ce sufăr, de ce nu pot sta şi eu liniştită, de ce nu sunt ca restul lumii, de ce?

Succesiunea. Odată, Mijă mi-a spus că înainte de a împlini vârsta de 18 ani voi avea o casă şi o maşină. Ştiam că îi dăduse mamei bani să-şi cumpere apartamentul, pentru că proprietarul urma să-i arunce în stradă. După ce a plecat sora mea de la Mijă, el era foarte supărat şi a jurat că îmi va da mie apartamentul. Discutând cu sora mea mai mare despre apartament aceasta i-a spus lui Mijă:

– Ce-i dat, e bun dat, iar dacă se va întâmpla aşa ceva, se va lăsa cu luare de viaţă!

Mijă s-a supărat şi a declanşat procedura de succesiune. Apoi, el i-a citat prin ziare, dar ei nu s-au prezentat. Natural, fiind analfabeţi, ei nu citesc ziare. Apoi i-a citat de două ori acasă, dar poştaşul i-a declarat necunoscuţi la adresa indicată. Termenele fiind pierdute, la dezbaterea succesiunii am participat numai eu şi Mijă, în calitate de curator. În aceeaşi zi, Mijă a mai adus doi martori care au declarat că el a dat banii pentru apartament.

Şi uite aşa am devenit moştenitoarea şi proprietara apartamentului şi a terenului din curte. Mare figură este Mijă ăsta.

De două zile Mijă se tot agită să aleagă o maşină de la reprezentanţă. Maşina o doreşte modernă şi elegantă. Mi-a spus să mă pregătesc că peste patru luni am dreptul să mă înscriu pentru

examenul de conducere auto. Maşina nouă va fi a mea.

Ştiu că majoritatea inculţilor sunt împotriva relaţiilor între parteneri cu diferenţă mare de vârstă cronologică. Dar eu nu pot înţelege de ce unii inculţi sunt împotriva acestor relaţii. Eu sunt cu Mijă de şase ani şi este oarecare diferenţă de vârstă între noi. Dar nu pot înţelege de ce unii sunt împotriva noastră. Toată lumea ne urăşte şi ne spune că nu va ţine mult această relaţie. Iar când le spunem că ne iubim, nu ne cred. Lumea asta incultă crede că dacă ţiganii se căsătoresc atunci când sunt foarte fragezi şi de vârstă apropiată, asta înseamnă că toţi trebuie să facem ca ei. La fel. Nu pot să înţeleg fetele şi colegele mele de clasă, cum pot avea un prieten sau un iubit de vârsta lor? Doar ei sunt nişte mucoşi care nici măcar nu ştiu să respecte o fată. Nu pot să înţeleg ce fel de relaţie serioasă poate fi? Sau ele stau cu ei numai de văzul lumii. Să nu le bârfească lumea, iar partenerul să şi-l schimbe de câte ori pot. Puţine fete sunt deştepte şi ştiu ce vor de la viaţă.

Mijă, când era profesor la universitate, le întreba pe studente dacă au prieten şi cu ce se ocupă prietenul lor. Normal că toate aveau prieten, iar ocupaţia prietenilor lor era: student, taximetrist, elev, soldat sau muncitor. Numai o fată nu vroia să-i spună. Îl tot întreba, de ce-l interesează acest lucru? Iar el i-a răspuns. Contează foarte mult această chestie. Atunci studenta i-a spus că prietenul ei este domnul senator B. Apoi el i-a răspuns: Se vede că eşti prietena lui şi iubeşti un om serios, care este cineva. Acea studentă era foarte frumoasă şi foarte bine aranjată. Iar apoi Mijă i-a spus o vorbă de-a lui: «Spune-mi cu cine ţi-o tragi, ca să-ţi spun cine eşti». Puţine fete ştiu să se orienteze. Cam unu la sută ştiu acest lucru, iar cele din lotul de 99 la sută nu ştiu ce vor, nu ştiu să se orienteze. Ele vor să aibă numai plăceri sexuale, altceva nimic.

Mă tot gândesc ce vor face ele când vor împlini vârsta când nu mai poţi să-ţi faci de cap şi nici la discotecă nu te mai primeşte şi nu te mai bagă nimeni în

seamă? Ce vor face ele atunci, dacă nu se gândesc de pe acum să-şi facă un rost în viaţă? Dar, din păcate, eu cred că nu vor face nimic. Şi-au distrus viaţa cu tot felul de ţigani. Într-o zi vor descoperi că viaţa lor s-a cam dus, fără nici o perspectivă. De trăit vor trăi în mizerie, şi vor duce o viaţă plină de lipsuri. Adolescentele din ziua de azi nu sunt nimic altceva decât nişte curviştine în călduri, care nu vor face nimic cu viaţa lor. Niciodată nu vor avea o familie serioasă, sau să termine o şcoală serioasă, după care să se ducă mai departe la o facultate şi să-şi facă un viitor cât mai bun. Îmi este silă de toţi adolescenţii. Mi se face lehamite când îi văd, pentru că ştiu că nu au altceva în cap decât sex, sex instinctual.

De o săptămână încoace am început să mă simt rău, foarte rău. Mijă a observat acest lucru. M-a dus la cineva să mă consulte. Nu ştiu ce am, dar nu mă simt bine. Mama, de câte ori îmi era rău sau păţeam ceva, mă vindeca cu metodele ei. Când mă tăiam la vreun deget îmi

cocea ceapă şi apoi o punea la rană, după care mă pansa. Când mă durea capul, mă lega cu un batic de-al ei. Când mă durea burtica, făcea mămăligă şi mi-o punea pe burtă. Când mă durea măseaua, încălzea o pernuţă la gura sobei şi îmi spunea să stau cu capul pe ea că o să-mi treacă în câteva minute. Aveam dureri mari şi eram tot timpul bolnavă şi câteodată mă certam cu ea şi îi spuneam să mă ducă la un doctor să mă vadă, că eu cu metodele ei de vindecare nu am să fiu sănătoasă în veci şi apoi o să mă învăţ aşa şi nu-i bine. Niciodată nu îmi dădea pastile şi niciodată nu mă ducea la spital. Îi era frică să mă ducă. Îmi spunea că «vai de ce-l care ajunge în spital», iar ea mereu mă ferea şi îmi făcea tot felul de descântece. Şi de câte ori îmi făcea, îmi trecea, iar a doua zi eram vioaie şi alergam toată ziua. Dar Mijă, de câte ori îmi este rău, mă obligă să iau pastile. De multe ori se roagă de mine, dar eu îl refuz. Când îmi este rău tare mă pun în pat şi mă gândesc la mama. Dacă era ea, ştia ce să-mi facă, dar aşa, Mijă nu se

pricepe la astea şi mă tratează cum face fiecare doctor cu pacienţii lui, adică le dă pastile până crapă. Bine, aici nu vorbesc de Mijă, el are grijă de mine şi mă ajută cum ştie şi cum poate. Dar lui îi este tare milă de mine şi de multe ori evită să facă ce este mai bine pentru mine. Ca să nu sufăr.

În această seară am avut nişte crize. Nici eu nu ştiu ce şi cum, dar îmi era rău foarte tare. Şi nu mă simţeam bine. Iar el a văzut că sunt nervoasă şi întoarsă, aşa că m-a scos la o plimbare, iar pe drum a început să-mi spună:

– Crezi că numai ţie îţi este rău? Crezi că numai tu treci prin asta. Multe femei au aceleaşi probleme ca şi tine, dar ele nu se plâng şi nu se vaită cât te vaiţi tu.

– Simt că nu ţii la mine, că nu mă iubeşti şi nu mă consideri sau nu mă vezi şi pe mine un om ca ceilalţi. Tu nu mă iubeşti pe mine, tu eşti obişnuită cu mine şi te-ai ataşat de mine pentru că eu te apăr de şarpe. De şarpe şi de strigoi. Eu stau cu tine. Tu nu mă iubeşti.

Mai rămânea să-mi spună că îl consider un om rău sau, eu ce mai caut la el? Sau, de ce stau cu el, că noi nici măcar o famile nu suntem. Dar eu, care îl iubesc din suflet, eu care mă rog la Dumnezeu să aibă grijă de el şi să-i dea putere, să nu se întoarcă cu spatele la el, să aibă grijă de el, că e un om aşa bun şi nevinovat, eu ce să mai fac? El iubeşte şi vrea să ajute această lume, dar singur nu poate, şi atunci are nevoie de cineva care să-l susţină şi să-i ridice moralul, dar eu nu sunt compatibilă cu el la acest capitol. Eu am început să urăsc lumea şi să fac în aşa fel ca cel care stă de vorbă cu mine să vadă că nu reprezintă nimic în faţa mea şi că îl urăsc şi mă port în aşa fel încât să mă creadă un om fără suflet. De ce? Pentru că mult suflet am pus în unele prietenii şi tare mult mai ţineam la ele, iar acum îmi pare rău, pentru că nimeni nu merită să-l iubeşti cu adevărat, în afară de Dumnezeu. Nimeni nu merită. Nu merită să investim în oameni cel mai frumos lucru şi cel mai curat care ne este dat de la Dumnezeu, şi anume, iubirea. Iubirea

şi sufletul. Nici un om nu merită să investeşti în el sufletul. Mai ales când nu ai ce să-i oferi altceva decât un suflet foarte bun, despre care unii oamenii cred că acest suflet nu înseamnă nimic. Ba da, Mijă! Mijă înseamnă foarte mult pentru mine. Eu i-am oferit tot ce am mai bun şi mai curat. I-am oferit viaţa mea. Viaţa mea, pe care el nu o preţuieşte atunci când mă jigneşte şi mă face să sufăr enorm. Eu nu joc teatru pentru că nu ştiu. Nu am acest dar de la Dumnezeu. Darul pe care îl am de la Dumnezeu este să te iubesc, dragă Mijă şi să am grijă de tine, că şi tu ai foarte mare şi foarte multă grijă de mine. Eu sunt mică şi nu ştiu ce înseamnă să ai un om alături şi să fii tandră cu el. Eu sunt rece, că aşa era şi mama mea cu tata. O tot întrebam: de ce este aşa de rece cu el? Iar ea îmi răspundea: „Aşa nu mă părăseşte şi nici nu-l sufoc. Când eşti tandră cu un bărbat să ştii că şi-o ia în cap şi te părăseşte". Am dus o viaţă nu tocmai uşoară şi nu tocmai simplă. Am vrut ca să fiu răsfăţată până la Dumnezeu de către Mijă, dar se

pare că el are dreptate. Mi-am luat lumea în cap şi sunt prea răsfăţată şi nu-i bine. Dar eu nu înţeleg de ce nu-i bine? Că protejezi un om? Mijă, de câte ori mă alintă, sunt fericită şi îl iubesc. Iar în gând îi mulţumesc lui Dumnezeu că are grijă de noi şi nu ne părăseşte. Chiar dacă Dumnezeu de la o vreme s-a întors cu spatele la noi, tare mult îi simţim lipsa. I-am greşit noi cu ceva. Dar Dumnezeu ne iartă pentru că îl iubim şi El ştie acest lucru.

🕮

CARTEA A DOUA
Creerul şopârlei

Drumul spre Suhardul Mare urca anevoie. L-a străbătut odată iarna cu rucsacul şi schiurile în spinare prin nămeţii în care, uneori, se afunda până dincolo de brâu. Ce vremuri. Venea parcă dintr-o altă lume, din alt spaţiu iar zăpada era mai caldă ca deobicei, aşa cum sunt zăpezile în iunie.

Nici urmă de vânt. O linişte ciudată domina văzduhul, ca o pace ce izvora parcă din adâncul muntelui. Acolo, spre culmile albe, cât mai aproape de soare, trăiesc şopârlele, şopârlele care au întâmpinat-o într-o vară ciudat. Una dintre ele a privit-o atentă şi cu milă. Era o privire care a inspăimântat-o şi avea inpresia că în trupul verde al animalului, era sufletul mamei ori al ursitului.

Privirea aceeia o înspăimânta şi nu-şi găsea locul. Se uitam jos şi vedea cum zăpada se topea încet, încet. Vedea şopârla care o fixa atentă şi nu o pierdea o clipă din ochi. Se uita cu teamă la ea

până ce i-a venit curajul şi inima la loc. A văzut că îi place de ea şi se uită la ea, pentru că a simţit că era un suflet ce caută o iubire acolo pe unde nu o va găsi niciodată. Încet, încet şopârla s-a apropiat. Se uita la ea şi nu ştia ce să facă, să stea pe loc sau să fugă. Şopârla se apropia târându-se şi luptându-se cu nămeţii. O privea cum se târa şi a început să râdă. S-a întins uşor pe zăpadă uitându-se la şopârlă. Aceasta s-a apropiat de mâna ei. Inima începuse să-i bată din ce în ce mai tare. A început să o mângâie şi să se lipească de ea. Şopârla stătea şi se uita cu privirea aceea ciudată. O privea şi se întreba ce facă. De ce o mângăie iar ea, de ce stă şi nu-i face nimic. Parcă era un vis şi voia să se trezesacă din acel vis. Dar soarele care lumina tot cerul a adus-o la realitate. A realizat că nu e vis, că este adevărat, că era lângă o şopârlă pe care o mângâia, neoprindu-se. Avea nişte ochi mari şi verzi, şopârla aceea. Toată era verde şi avea o coada lungă. Încerca să se pună în locul ei şi a început să privească în jurul

său. Era linişte deplină iar munţii erau albi. De la atâta zăpadă nici copacii nu mai erau copaci, îi confunda cu norii.

Era un loc superb iar acea linişte şi peisajul o faceau să creadă că era cea mai norocoasă fiinţă. Pentru că a ajuns într-un loc foarte frumos. Era liniştită când a văzut că până şi şopârlele o iubesc. Era în căutarea unei linişti şi a unui loc în care să fie în siguranţă. Voia să uite de lume şi să creadă că este numai ea cu şopârlele şi altceva nu mai există pe această întindere. Voia să se transforme şi ea într-o şopârlă, să nu fie diferită de celelalte. Să fie ca ele. Era dezamagită că nu s-a născut sopârlă, că s-a născut cum s-a născut. Voia să vorbească şi să spună cuiva ceea ce simţea. Dar nu avea cui, aşa că a început să vorbească şi să râdă de una singură. Era foarte multă plictiseală şi nu ştia ce să mai facă, parcă îi lipsea ceva, din tot ce o înconjura, până să urce pe munte. Dar nici să se întoarcă înapoi în acea lume sălbatică unde toţi o urau pentru că era bună, nu voia. Nu ştia ce

vrea să facă, să se întoarcă acasă sau să rămână cu şopârla aceea care o privea atentă şi cu milă. Orele treceau foarte repede. Vedea cum se apropie seara cu paşi repezi. Dar nici ea nu se mişca de lângă acea şopârlă. Ceva o atrăgea la ea, şi nu voia să o lase singură, îi era milă de ea şi se gândea cum să o lase singură noaptea ? Aşa că a început să strângă lemne să facă un foc. Dar lemnele erau foarte ude. Cu chiu cu vai, a aprins focul după nu ştiu cât timp. Afară se întunecase. Şopârla se aşezase iaraşi lângă ea şi stăteau amândouă şi priveau ce frumos ardea focul. Stelele începeau să apară. Era întuneric şi înfricoşător afară. Se auzea cum urlau lupii de foame, de frig, de întuneric. A începu să plângă. Voia ca acea noapte să treacă mai repede, să se lumineze odată.

În acea seară a simţit lipsa familiei şi a lumii. Îi era dor de casă, de lume. de viaţa pe care o ducea. Dar şi-a luat inima în dinti şi a înjghebat un culcuş

după care a adormit plângând. Şopârla o tot privea şi se apropia de ea. Probabil avea chef de joacă, dar ea era somnoroasă şi nu voia să se trezească. Iar şopârla, observând că îi este somn, s-a aşezat lângă ea şi a lăsat-o să doarmă. Cerul era luminat de la atâtea stele. Iar ea, mângâind prin somn şopârla, a început să simtă braţele mamei. Pielea parca nu mai era atat de verde, chipul ei aducea atât de bine cu chipul mamei, ochii ei erau ochii mamei. Şi deodată trupul acesta nu mai era atât de rece. Dintr-odata a răsărit braţul mamei, mângâindu-i şuviţa de pe tâmplă. Stelele care ardeau ca mii de sori, o priveau din fântâna ochilor săi. Iar ea a simtit cum aceşti ochi erau prelungirea creierului şopârlei în care s-au adunat totate galaxiile cu misterele lor nesfârşite. Dintr-o data s-a auzi o voce.

- Ai mâncat, copilă ? Ţi-e foame sau sete de ceva ?

A rămas uimită şi nu ştia ce se întâmplă cu ea. Simţea cum trupul mamei zvâcneşte lângă trupul ei, de data asta rece, ca un trup de şopârlă. Se adâncea în noapte şi somn. Muntele începuse să se mişte de parca ar fi vrut să plece, să plece undeva…, A doua zi, când s-a trezit,

şopârla tot în acea poziţie era şi tot timpul o privea. Când a vazut-o, a întrebat-o.

- Dar tu m-ai privit toata noaptea, nu ai dormit ? Apoi a început să râdă. Uitase că este o şopârlă iar şopârlele nu vorbesc. A văzut că nu vrea să-i raspundă si că nu poate vorbi. Avea impresia că ar vrea să stea de vorbă cu ea. Aşa că a luat-o în braţe, a privit cerul şi i-a mulţumit lui Dumnezeu că i-a scos în cale acea şopârlă care are un suflet foarte bun. O considera cea mai iubită şopârlă. Simţea că Dumnezeu o iubeşte şi de aceea i-a scos-o în cale, pentru că are un suflet bun şi are nevoie de ea. De căldura şi sufletul ei. A început să ţină foarte mult la acea şopârlă. Cu timpul a început să o iubească. Câteodată o întreba.

- Oare şi tu ai să pleci şi ai să mă laşi când îmi va fi cel mai greu şi când voi avea cea mai mare nevoie de tine ?

Dar nu avea cum să-i răspundă, aşa că statea mereu cu această teamă, că o va părăsi. Dar asta era. Ea alesese.

Viaţa în pădure e înfricoşătoare, mai ales seara. Dar în acelaşi timp şi frumoasă, când vedea ce se întâmplă cu animalele şi cum trăiesc ele. Nu era chiar

atât de uşor să trăiască în sălbăticie şi cu o şopârlă. Era foarte interesantă viaţa de şopârlă. Viaţa ei, putea să spună cu adevarat că, s-a schimbat de când a întâlnit această şopârlă şi de când stătea cu ea. A început să ducă o viaţă foarte liniştită iar de la o vreme, chiar nu mai simţea lipsa familiei sau a lumii. S-a obişnuit aici în pădure. E adevărat că era greu să trăiască aşa cum trăieşte ea dar se gândea că viaţa, cateodată, te obligă să iei unele decizii nu tocmai corecte. Iar înapoi nu mai putea da, pentru că nu o mai lăsa inima, oricât de singură s-ar fi simţi şi oricât de mult ar fi vrut să mai schimbe o vorbă cu cineva.

Stătea şi îşi storcea creierii să-şi amintească cum a fost prima noapte în pădure, cum a dormit ea cu o şopârlă. I se întipărise în minte acele întrebari : „ Ai mâncat, copilă ? Ti-e foame sau sete de ceva ?” şi se tot întreba : de ce are aceste întrebări în minte şi de ce nu se poate gândi la altceva decât la ele ? S-a uitat atentă în ochii şopârlei şi a văzut trupul

mamei. I se părea că visează, dar era adevarat, chiar vedea trupul mamei în ochii şopârlei. De când era pe munte, viaţa ei uneori, avea impresia că este doar un vis. Nimic nu părea adevărat. Cateodată era foarte confuză. Nu ştia ce se întamplă în jurul ei şi cu ea, totul i se părea că este doar o aventura. Că viaţa ei este numai o aventură. A început să-şi amintească, cu cele mai mici amănunte, prima seara pe care a petrecut-o în pădure. Aici pe un munte de unde nu o să mai coboare niciodată. Din acele clipe în care a văzut trupul mamei în ochii şopârlei, a început să-şi tot pună diverse întrebări, la care cu siguranţă nu o să le găsească răspunsul niciodată şi anume : De ce tocmai în ochii acelei şopârle a văzut trupul mamei ? Ce legătură are şopârla cu mama ? O fi sufletul mamei în trupul acela verde care are forma unei şopârle? De ce s-a oprit oare la acea şopârlă şi a acceptat, de când s-a apropiat de ea, să-şi petreacă restul vieţii alături de dânsa? Ceva a atras-o la acea şopârlă şi credea că sufletul mamei a atras-o atât de

puternic încât să accepte să trăiască cu o şopârlă şi pe un munte în pădure. Îi plăcea foarte mult locul acela şi simţea că ar fi căutat toată viaţa acel loc pe care, în sfârşit, l-a găsit. Şi credea că a găsit şi sufletul mamei. Tot timpul îşi spunea: « cu cât sunt mai sus, cu atât viaţa de aici este mai luminoasă şi cred că nu m-am înşelat, cred că am avut dreptate. Viaţa mea de acum încolo va fi frumoasă şi luminoasă ».

Cugetările din mapa verde găsită printre stânci

« Să vorbeşti singură, să nu te asculte nimeni, să ai impresia ca eşti atât de geru înţeleasă încât nici Dumnezeu nu te mai poate ajuta şi pătrunde, este ceva groaznic. Vorbeşti singură şi nimeni nu-ţi dă un sfat. Uneori nici nu ai cu cine vorbi, cu cine să schimbi un cuvânt. Parcă eşti singură pe acest pamânt. Cu ce-i care vorbeai eşti certată. Nu mai poţi vorbi decât cu Dumneze. Poţi spune tot ce şti doar lui Dumnezeu. Dar El nici nu-ţi poate da sfaturi, nici să te ajute nu vrea. E geu ca Dumezeu să te ajute cu ceea ce nu este de acord. De fapt nici nu te ajută.

Ai impresia că eşti numai tu pe acest pământ, că altceva nu mai este, nu mai există înafară. Ai impresia ca eşti singură, că ai prea multe de spus, dar nu ai cui. Vrei să te desfăşori în voie dar nu ai cu cine şi unde. Vrei să piară singuratatea din tine, dar este imposibil. Singuratatea te va urmări zi şi noapte. Ai impresia că te-ai născut ca să suferi, să te chinuieşti. Nimeni nu te poate înţelege. Eşti atât de confuză încât nici nu şti ce vrei de la viaţă. Nu şti pentru că vrei prea multe, dar nu eşti singura care se zbate. Sunt atâţia oameni care vor exact ceea ce vrei şi tu. De ce să te aleaga pe tine Dumnezeu şi nu pe altcineva care este drept şi are încredere în el deplină, nu ca tine care nu ai încredere nici in forţele şi capacităţile tale, pentru că ai impresia că ai suferit atât de mult în trecut încât ţi-e frică de viitor. Ţi-e frică să mai trăieşti, să iei viaţa de la început, cu persoane care te iubesc dar oricând te pot trăda şi înşela pentru că ai fost dreaptă, ai spus ceea ce aveai pe suflet, iar acele persoane te-au înţeles greşit, iar altă şansă nu mai ai şi chiar dacă ai avea, ai refuza-o pentru că nu mai poţi face nimic decât sa lupti, să munceşti, să te rogi la Dumnezeu, să te

ajute, sa-ţi dea putere să treci peste toate greutaţile şi să fi optimistă. Să nu te mai împidici de singuratate. Singurătatea ciudată pe care nu o cunoşti şi ţi-e frica de ea.

Ai impresia ca eşti abandonată, şi lumea care te priveşte cu ciudă te dispreţuieşte, îţi adânceşte singuratatea. Ai impresia că eşti o laşă, că nu valorezi nimic, că eşti un gând care vrea să ajungă departe, dar lumea invidioasă te împiedică şi atunci apare intrebarea : „mai are rost să lupţi când nimeni nu are încredere în tine, în puterile tale?" Când lumea se dă la fund şi te lasă să crezi că eşti un nimeni, iar tu însuţi te laşi învinsă de ciudă şi singuratate. Singurătatea în care trăieşti şi esti îngrădită zi de zi. Suferi dar nu şti de de, plângi dar nu şti de ce şi pentru cine. Sufletul tău nu mai are curajul şi puterea să meargă mai depare pentru că eşti bună. Laşi mereu totul numai de la tine. Nimeni nu te înţelege, trăieşti într-o continuă singurătate. Vrei să ajungi departe dar nu şti unde, vrei să arăţi lumii că eşti o valoare, dar lumea nu te preţuieşte. Vrei să fugi, să faci orice ca să scapi de ciudă, de lumea care te ignoră, dar nu poţi. Eşti

singură pentru că Dumnezeu vrea să lupţi, să plângi, să suferi, si să nu scapi de singuratatea care te apasă zi de zi. Să te trezeşti şi să nu vezi pe nimeni, să-ţi fie frică să vorbeşti ca nu cunva să deranjezi pe cineva. Sa-ţi fie frică să iubeşti sau să te îndragosteşti pentru că nu ai încredere în tine şi nu eşti sigură de ceea ce faci sau vrei să faci. Să înveţi din greşelile altora pentru că ţie ţi-e frică să greseşti. Pentru că nu mai poţi repara aceea greşeală. Greşală care te poate urmări apoi toată viaţa şi pee care nu o mai poţi repara niciodată ».

Greşala vieţii.

« Greşeala vieţii, te va urmări la fiecare pas şi vei fi pedepsită pentru că nu ai spus nimanui nimic, pentru că ţi-e frică de umbra ta, de singuratatea ta şi de tine insuţi. Mai are rost să trăieşti fără ca tu să faci vreo greşeală şi fără ca tu să te desparţi de singuratate şi frică ? Îţi este frică să ieşi în lume ca nu cunva sa deranjezi pe cineva. Nu ai pe nimeni decât pe Dumnezeu… Viaţa este atât de întortochiată şi plină de surprize ! Surprizele sunt uneori plăcute, alteori mai puţin plăcute, dar ele sunt daruite de Dumnezeu, căruia trebuie să-i mulţumim

şi să-l slujim aşa cum ştim noi mai bine. Toţi trecem prin momente de disperare şi toţi avem nevoie de Dumnezeu şi de ajutorul Lui. Ai impresia că viaţa ta este un vis sau treci, uneori, prin clipe *speciale*, atunci când citeşti o carte sau când te pui în pielea altuia. Toţi avem o frică în noi înşine. O frică care nu se poate descrie şi nu se poate explica. Ai o senzaţie ciudată care te frământă, mai ales seara, noaptea, sau atunci când eşti singură. Ai vrea cu orice risc să scapi de ea. Acest lucru este imposibil. De această frică nu ai cum să scapi, oriunde te-ai afla. Este frica de copilaria ta. Frica de care nu te poţi debarasa şi pe care nu o poţi uita atât de uşor. Acea senzaţie ciudată, te duce la disperare şi îţi vin în minte tot felul de lucruri care s-au petrecut în trecut sau de care ai auzit. Sunt unele lucruri care rămân întipărite în mintea ta şi pe care nu le poţi uita. Este ca un vis pe care l-ai avut şi l-ai povestit celor din jurul tau. Vis de care s-au ingrozit şi atât. Lumea rămâne cu imaginea care şi-a creat-o despre tine iar tu, te chinuieşti mai departe şi-ţi trăieşti visul pe care l-ai avut fără să-l poţi uita. Sigur nu-l mai poţi uita şi nu te mai poţi

debarasa de el. Îţi aminteşti de el şi te gândeşti la el uneori zile întregi. Seara când te pui la culcare, parcă ţi-e teamă şi încerci să faci cât mai multe rugaciuni să-l uiţi. Să te ajute Dumnezeu să uiţi. Dar spaima pe care ai tras-o şi acel vis nu te lasă. Nu te mai poti gandi la nimic frumos. Cu timpul devi irascibilă şi nu-i mai suporţi pe ce-i din jurul tău. Ai impresia că-i urăşti numai pentru că ei te pot ajuta, dar nu vor » .

« Singuratatea este un lucru ciudat de care tuturor ne este frică, mai putin atunci când suntm tineri, plini de viaţă, fără nicio problemă. Dar când ai o problemă şi te gândeşti la ea, te frământă şi de multe ori. Când ne gândim la o problemă, ne palce să fim singuri să nu ne deranjeze nimeni şi să ne concentrăm numai pe acea problemă, importantă sau mai puţin importantă. Când ne gândim la rezolvarea problemei singuri, nu găsim nici o cale de a scăpa de ea, iar când ieşim în lume şi povestim celor din jurul nostru, celor care ne pot ajuta, ne debarasăm într-un fel de ea şi încercăm

să ne gândim la altceva. Când înaintezi în vârstă şi eşti trecut, cât de cât, prin lume, eşti învăţat să lupţi cu viaţa care tuturor ni se pare grea. Începi să te linişteşti iar cu timpul îţi piere cheful de luptă, de prieteni şi parcă încerci să găseşti la toţi din jurul tău defecte şi începi să-i desconsideri, să-i urăsti, să-i dispreţuieşti. Tu nu vezi lucrurile astea, dar ce-i din jurul tău le vad şi nu-ţi fac nicio observaţie şi nu zic nimic. De cele multe ori trecem cu vederea şi spunem în gândul nostru : *nu gândesc si nu au nici un Dumnezeu pe acest pământ*. Izolarea este un lucru neplăcut. Ai o senzaţie neplăcută să stai singur. Să nu ai niciun prieten. Să fi departe de tot ce se petrece în jurul tău. Să nu ai cu cine comunica cu cine să ieşi la un suc, cu cine să mai râzi, să te distrezi. Să ieşi din firea ta fragedă şi blândă. Să începi să te descarci jucându-te, distrându-te, plimbându-te, etc. Dar nimeni nu are curjul să facă acest pas pentrucă, nimeni nu are încredere în tine şi nimeni nu te poate vedea râzând când tu ai stat mereu tristă. Cei din jur

cred că tu eşti o fiinţă modestă care nu ştie să să se distreze, să se bucure de viaţă, de soare. De tot ce o înconjoara zi de zi. Iar dacă ai încerca să-ţi ieşi din fire, cei din jur te vor împiedeca cu neâncrederea care o au în tine. Lumea este ciudată, lumea nu vrea ca tu să fi fericită sau să te bucuri de viaţă. Când eşti fericită ce-i din jur trebuie să facă ceva care să te facă tristă. Lumea este mulţumită numai atunci când eşti tristă, necăjită şi singură. Niciodată, atunci când îţi merge bine sau eşti mulţumită. Dar eu nu înţeleg de ce? De ce nu putem avea încredere într-o fiinţă care trăieşte o viaţă împreună cu noi ? De ce, mereu ne gândim la lucrurile rele care i se pot întampla şi de ce nu ne gâdim la faptul că poate fi şi fericită. Că se poate manifesta aşa cum crede ea de cuviiţă şi aşa cum şi-a ales. De ce mereu trebuie să existe neîncredre şi neânduplecare în oameni? »

Dispariţia ei nu a fost sesizată decât peste câteva zile. La *Internat* toată

lumea credea că a plecat acasă. În clasă fetele obişnuite cu chiulitul de la şcoală, erau sigure că şi-a luat o mică vacanţă sau a plecat cu vreun popă. Asta, pentru că în acel campus se găseau şi dormitoarele seminariştilor, viitorii preoţi, aşa ca o sfidare sau mângăiere, alături de un internat de fete. Mai la vale se afla amplasat Liceul. Locul era pichetat de ţigani în maşini luxoase de mâna a doua. Atât de ciudat era locul acela, atât de dezgustător încât într-o zi s-a hotărât să plece în munţi.

Un bărbat, Aurel. Un proxenet. Recruta eleve tinere, adolescente, pentru a le prezenta marilor personalităţi ale oraşului. Se dădeau tot felul de spectacole în aer liber. Acolo în piaţă, veneau amatorii de distracţii şi sex. Piaţa era plină de lume. O lume pestriţă din care făceau parte şi interlopii locali. Obişnuiau să intre în viaţa elevelor care, făceau tot ce li se spuneau. Exista un grup de puştoaice plătite pentru ceea ce făceau. Fete care aveau unde să tragă atunci când se certau cu familia sau atunci când aveau nevoie de haine noi

sau bani. Spectacolele pe care edilii le organizau, se dădeau numai pentru ca să recruteze adolescentele care căutau să le fie bine sau să aibă din ce trăi. Venirea *Sandrei* sau a fetiţei din Chişinău, de numai cinci ani, care cânta muzică de dragoste, era un prilej de divertisment inedit şi promiţător. În ciudaţeniile astea se trezea din ce în ce mai des cu dorinţa de a ajunge, cel puţin la sfârşitul săptămânii, pe culmiile Suhardului Mare. Era înconjurată de tot felul de oameni ticăloşi şi făra minte care nu se gândeau la faptul că acele fete, îşi vor aminti de copilăria lor cu dezgust şi vor rămâne cu sechele mentale, sau boli de la atâtea şi atâtea lucruri pe care unii le puneau să le facă pentru bani

Tot ce o înconjuara i se părea straniu. Întâlnirea cu poporul şopârlelor i se părea ciudată şi interesantă. Cine ştie câte erau, cine ştie câte descinderi sau cine mai era rătăcit acolo. Poate era o populaţie şi acea populaţie era o populaţie de suflete. O populaţie de suflete reâncarnate care formau o altă lume, o lume a şopârlelor blânde şi reci. Totul i se părea ciudat şi înfricoşător. În

acelaş timp se gândea că parcă îi lipsise aceea lume. Camera unde trăia, la un nivel foarte vulgar, împreună cu fetele din internat care se perindau continu, venind sau plecând, o sufoca cu atmosfera ei apăsătoare.

Mai era şi o studentă în anul doi la o facultate particulară din oraş. Avea un prieten pe care îl iubea foarte mult. Şi el era student. Lui îi placea sa scrie poezii. Îşi amintea cum i le trimitea pe telefon prin mesaje, iar fata le citea cu glas tare. Erau poezii de dragoste. Ea avea patul langă fereastră, într-un colţ retras. De acolo, le vedea pe toate colegele de cameră. Fetele se excitau ascultand acele mesaje pe care tipul le trimitea. Studenta era, şi ea, ca celelalte, se excita citindu-le. Ea când se cearta, când se împăca cu tipul. Nici nu ştia ce vrea. El era gelos. Nu prea o lăsa la internat. Ar fi vrut să stea cu el în apartamentul unde locuia împreună cu parinţii dar ei nu-i plăcea. Voia să stea numai ei doi. Şi ea, când venea, când pleca. Era un du-te vino continuu acolo. Locuiau câte partu fete în cameră. Fetele veneau cu tot felul de probleme. Îşi aduceau prietenii în cameră, îi excitau şi

voiau să se împerecheze, dar nu puteau de celelalte care le deranjau cu prezenţa. În spatele campusului şi a liceului era o padure unde, dacă te uitai cu atenţie, aveai impresia că se prabuşesc copacii peste tine. Aurel voia să deschidă un magazin « second hand » de lenjerie intimă pentru fete. În fiecare dimineaţă, dacă te duceai în pădure, găseai lenjerie intimă aruncată de elevele care se duceau cu prienenii să se împerecheze după miezul noptii.

Erau şi jandarmi însoţiţi de câini dresaţi care păzeau, chipurile, locul dar degeaba. La întoarcere fetele grăbite abia mai apucau să se îmbrace. Oraşul era dominat de mizerie şi săracie. Elevele ieşau în pauza mare la stradă unde le aşteptau ţiganii cu pantaloni gata descheiaţi. Cum intrau în maşină, luau obiectul în gură. Între timp ţiganul rula un tur prin centrul oraşului. Când se termina pauza, se întorceau cu cei douăzeci-treizeci de EU aruncaţi de ţigani. Promiscuitatea si discriminarea de acolo o dezgustau şi dădea sufiiciente motive ca să-şi iau adio de la viaţa aia nemernică şi să se ducă în munţi, unde o aşteapta o lume bună, blândă şi liniştită.

« Acolo, nimeni nu-mi va face rău şi nimeni nu mă va dezgusta. Acolo este linişte pe care mi-o doresc acum, când m-am săturat de lumea asta ticăloasă şi ordinară ». Îi era milă de elevele, adolescente, pe care le vedea cum se prostituau şi cum încercau să-şi câştige traiul zi de zi. Aurel îşi transformase apartamentul într-un fel de bar, unde puştoaicele, mai ales iarna, găseau o cameră caldă, un pahar cu vin, o ţigară şi un partener cu care să se distreze. De aici se recrutau fetele „speciale" care serveau, ca desert la chiolhanurile politice şi administrative, din oraş, până la cele mai înalte nivele.

Fata din Dumbrava Roşie, era dotată cu telefon mobil de către unul din edili. Aceasta servea împreună cu alte câteva puştoaice la masă cu ocazia unor evenimente mondene. Povestea cum a fost oferită ca desert unui mare personaj din Bucuresti venit la o adunare naţională a directorilor generali de case de asigurari de sănătate. « Da ! Zicea ea. Suntem o echipa de fete, dotate cu telefoane mobile pe care ne sună uneori chiar de sus, de la prefectură sau poliție. Când este nevoie de noi venim, tariful este de 50 EU pe

seară. Noi suntem întotdeuna, desertul. Și polițiști se servesc tot de noi ».

Îi era frică de cei din jurul său. Se întreba, « cum am putut trăi în aceeastă mizerie și promiscuitate? » Toți se țineau numai și numai de prostii.

Fetița care era în clasa întâia, nu de mult împlinise șapte ani. Era atât de fragedă, şi avea un suflet plin de durere. Într-adevar, era o fetiță curajoasă care răbda în linişte tot ce vedea că se întamplă în jurul ei. O fetiță singură și tristă. Plângea mereu. Traia cu sora ei, care avea 17 ani, în apartamentul lui Aurel. A început să se apropie de fetiţă. Sora ei era în clasa a 11-a, şi învăța la liceul unde era și ea. Sora fetiţei s-a împrietenit cu ea pentru că era nouă în clasă. A invitat-o la ea și i-a facut cunoștință cu Aurel și cu sora ei. Ea era prostuță și nu înțelegea ce vrea de la ea.

Aurel era un tip de vreo 60 de ani. Avea parul alb, era înalt și un pic voinic. El era un proxenet notoriu. Fetele aveau mama plecată în Italia. Tatăl lor trăia la țară împreună cu bunica. Aurel era amantul mamei lor. Acea fetiță pe nume Eliza, se ataşase de ea și îi povestea

despre viaţa ei. Îi spunea ca vrea să plece de acolo.

Nu mai suporta atâta suferinţă, atâta scârboşenie, atâţia oameni vulgari în jurul ei. Îi spunea că pe ea o ţin într-o cameră când vin musafiri, adică puştoaicele care vor să câştige bani. Aurel chema tot felul de barosani. Îi spunea că sunt zile în care intrau şi zece perechi în acel apartament şi era foarte mult zgomot. Mirosea a ţigară şi alcool. Câteodata o faceau în grup. Se strângeau câte cinci fete şi cinci băieţi în camera mare şi făceau perversiuni. Eliza mai pândea pe la uşă când erau multe tipete şi vedea cum o făceau în grup, dar ea trece cu vederea. Îi era dor de tatal ei, de bunica, care în fiecare duminică făcea o oală mare cu ciorbă de fasole şi veneau toţi vecinii apoi să mânânce din fasolea bunicii, care era tare bună. Iar Eliza, de câte ori se ducea la ţară la bunica, era fericită. Sora ei o ducea la fiecare sfârşit de săptămână la ţară. Iar ea, când ajungea, povestea tot tatalui ei. Povestea cum se prostituiază fetele în apartamentul lui Aurel, în frunte cu sora sa. Tatăl lor, când era beat, venea dimineaţa la apartament şi făcea scandal până trezea toţi vecinii din bloc. Toţi

vecinii din acel bloc ştiau că este un apartamet plin de ciudăţenii şi desfrâu. Printre clienţi, erau şi unele personalităţi ale orasului. Era un dezastru ce era acolo, nu puteai să-ţi închipui cum trăiesc unii oameni acolo. Fete tinere, eleve de liceu.

Aurel s-a suparat într-o zi pe tatal lor si le-a dat afara pe Eliza împreună cu sora ei. Ele s-au dus într-o garsoniera, la o prietenă. Dar şi acolo fiind doar o cameră iar fetele având parteneri, faceau sex în faţa Elizei. Altă posibilitate nu era, nu se jena nimeni de ea, că era mică. După câteva zile, s-a întors la Aurel, si a chemat-o şi pe ea. A rugat-o să nu o mai lase singură. Să nu o mai lase singură pentru că dacă o lasă, seara când se duce la culcare în cameră, Aurel o pune să-i ţină chestia aia în mână toata noaptea, iar ea nu se poate odihni, că nu o lasă el în pace. Ea dormea cu sora ei şi cu Aurel în camera mică, pentrucă în cea mare erau clienţii cu adolescentele. Făceau perversuni seri la rând. O tot întreba. « De ce m-am născut ? De ce ce trăiesc ? De ce nu eşti tu sora mea ? Tu eşti atât de bună, ai un suflet de înger. Sunt sigură că dacă erai tu sora mea, nu mă lăsai să vad atâtea prostii şi nu permiteai nimanui

să-şi bată joc de mine ». Îi era mila de ea. Zicea în gândul său. « Doamne, ce ţi-a f ăcut această fetiţă de ai părăsit-o şi laşi ca toţi să-şi bată joc de ea, până şi sora ei ? Cu tine mă simt în siguranţă, mai zicea Eliza. Când eşti tu lângă mine, nu-mi mai este frică de nimeni şi sunt foarte fericită. Ţie pot să-ţi spun suferinţele mele ». Eliza avea părul blond, ochii căprui, era micuţă de statură şi puţin grăsuţă, dar frumoasă foc. Îi spunea să o ia de acolo, să nu o mai lase, pentru că nu mai suporta viaţa aceea. S-o ia la dânsa la cămin, că o să doarmă pe jos, numai să o ia. Spunea că va face tot ce-i va spune ea, numai să o ia din iadul acela. Îi era aşa milă de fetiţă. Dar nu avea cum s-o ia. Şi ea era o copilă, dar o copilă mai matură, mai înţelegătoare. Acuma regretă că nu a luat-o. Dacă o lua, trăia şi ea pe lângă celelalte fete din cameră. Dar aşa, trebuia să suporte lumea aceea nemernică.

Într-o seară a rugat-o să doarmă la Aurel şi sa stea de vorbă toată noaptea. « Să dormim amândouă în camera mare pentru că în seara aceea, Aurel este beat şi nu primeşte pe nimeni în apartament ». Au stat şi au jucat cărţi până la miezul nopţii. Elisa îi povestea viaţa şi chinurile

ei. Cum uitau toţi de ea până chiar să-i dea să mănânce. Dimineaţa la şapte a mers la şcoală. Pe ea a lasat-o să doarmă în continuare. Înainte de a pleca, a sărutat-o pe obraz şi a trezit-o din somn. Avea un obrăjor pufos Eliza. S-a culcat apoi la loc. Aurel o ducea şi aducea de la şcoală mereu. Cand s-a întors, după ce a dus fetiţa, a venit în camera mare unde ea se trezise şi era îmbrăcată gata pregatită să plece. Când a văzut-o, a luat-o de braţe si a împins-o spre pat. A vrut să o violeze. Dar nu a reuşit nici măcar să o dezbrace, pentru că a început să ţipe şi să-l lovească cu tot ce apuca. Când a auzit sora Elizei, care era în camera mică, ţipetele, a venit şi l-a luat de pe ea. Apoi şi-a încăţat pantofii şi a fugit. Nici nu s-a mai uitat în urmă. Fugită a fost.

Într-o zi s-a dus la Eliza la şcoală să-şi ia rămas bun de la ea. Când a vazut-o, a început să plângă. I-a spus. « tu trebuia sa fi sora mea » Apoi a luat-o doamna învăţătoare, iar ea a plecat alergând, fără să se mai uite înapoi. Acolo unde a lăsat o fiinţă care o plăcea, care o iubea, şi care voia sa fie sora ei. Eliza a început să ţipe după ea. Şi acum mai aude acele ţipete de copil, care avea

nevoie de ajutor. Iar ea a întors spatele şi a fugit. Ce slabă a fost ! După o lună de zile a văzut-o singură într-o staţie de autobuz şi a început să plângă.

Se ducea la un suc cu nişte colege de clasă. Eliza a venit alergând spre ea. Avea ghiozdanul în mână. I-a dat drumul şi a venit în fugă spre ea. Iar ea, a alergat, deasemenea spre fetiţă. A luat-o în braţe. Eliza a sărutat-o şi i-a spus. « În sfârşit, ai venit ! De când te aştept. Mi-a fost tare dor de tine ». La colegele sale au început să le curgă lacrimile. A fost un moment plin de emoţie. A fost o bucurie care a ţinut puţin, dar de care o să-şi amintescă toată viata. I-a spus Elizei ca se duce în pădure unde este reâncarnat sufletul mamei sale într-o sopârlă. Eliza a început să râdă şi i-a spus ca nu o va uita niciodată. Ia spus că a plecat de la Aurel. A fugit la taica-su la ţară. Sora ei, tot acolo a rămas. Acum Eliza, este foarte fericită şi mulţumită, mai ales că a văzut-o pe ea.

S-a bucurat mult că a vazut-o pe Eliza frumoasă, sănătoasă şi fericită. Apoi a hotărât să plec definitiv în pădure. Era vineri seara, erau numai ea şi îngrijitoarea în cămin. Şi-a făcut bagajul să plece. Pe coridor femeia a întrebat-o unde merge. Iar ea i-a răspuns. « Acolo unde este lumea mea. Acolo unde nu este atâta mizerie, sărăcie şi promiscuitate. Ce am văzut aici nu am văzut nicaieri. Un oraş mic, o lume nemernică, o lume fără suflet. O lume care acceptă să facă tot felu de porcării ca să-şi câştige traiul. Mai bine trăiesc în lumea reptilelor blânde, într-o lume pe care eu am descoperit-o şi mi-am dorit-o de când am pus piciorul pe munte ». Femeia i-a spus. « Dacă ar avea toate fetele puterea pe care o ai tu şi felul tău de a gândi, nu ar mai fi atâta durere şi atâtea necazuri în jurul nostu. Dar aşa… Aici, nu este decât o lume nenorocită care ţie nu ţi-a plăcut şi de care ai fugit mereu. Toată viaţa vei fugi, şi bine faci. Dacă aş avea şi eu vârsta şi voinţa ta, aş pleca cu tine. Dar aşa mă chinuiesc pe aici. Să nu-ţi pară

rău niciodată de hotărârea pe care ai luat-o. Asta este şansa ta. Viaţa ne oferă şanse, nu garanţii. Oamenii buni, stau deoparte »

CARTEA A TREIA
Căţeaua

Într-o dimineaţă de noiembrie umed şi rece, un bărbat de vârsta a treia, îmbrăcat după moda sfârşitului de secol douăzeci, cu alură sportivă şi foarte sprinten, urca pe treptele care duceau la etajul unei clădiri ciudate, situate undeva pe stânga şoselei care duce de la Mărăşeşti la Galaţi, cam prin dreptul kilometrului cu numărul cinci. Părea a se înapoia dintr-o lungă călătorie. Cizmele cu tocuri groase, îi erau pline de noroi. Paltonul lung şi negru, îl purta descheiat. Ochii căprui, unde se ascundea toată viaţa lui pierdută, parcă se asortau cu părul aproape alb; priveau curtea şi copacii din jurul casei, cu o nelinişte greu stăpânită. Şi în pâcla apăsătoarea a acestor zori, deloc prevestitori de bine, aşezarea care începea din capătul clădirii pe partea dreaptă a unei străzi fără nume, părea un loc straniu şi neprietenos. O placă de marmură neagră, pe care erau lipite literele de bronz ale unei firme, amintea trecătorului că aici se aflase cândva o clinică privată. Bărbatul acela părea un străin, căci privea cu o curiozitate ciudată detaliile din preajma

sa. În cele din urmă, se opri în faţa unei intrări vechi, şi scoase din buzunarul paltonului o cheie. Mai aruncă o privire spre stradă, apoi deschise uşa.

Străbătu o încăpere strâmtă, ca un coridor, unde de-a lungul pereţilor se înşiruiau dulapuri de lemn lustruit, care adăposteau haine şi încălţăminte, apoi păşi într-o odaie mică, unde domnea o atmosferă caldă şi îmbietoare.

Peretele din fund era acoperit parţial, de un dulap suspendat, plin de cărţi şi dosare. Pe celălalt perete, se vedeau câteva icoane pictate pe lemn. Un birou mic pe care se aflau un calculator personal şi o imprimantă, era aşezat în apropierea unicii ferestre, prin care se zărea un petic de cer şi doi plopi uriaşi, străjuind poarta din curte.

După ce-şi atârnă paltonul într-un cui, bărbatul se aşeză pe un scaun pluşat, cu mâinile pe birou. Parcă se odihnea, ca după o plimbarea facută recent. Încet, încet, soarele prinse a pătrunde prin geamuri, iar o rază de lumină se aşternu pe tablourile din perete. Ochii bărbatului urmară fără să vrea dâra de lumină care curgea domol peste o icoană înfăţişând-o pe maica domnului rugându-se. Câteva

lacrimi i se prelingeau pe obraji. Bărbatul şopti ceva, iar timpul se transformă dintr-odată – era undeva, cândva.

Se gândea la anii care au trecut. Cei mai importanţi ani din viaţa sa. Ani dedicaţi în exclusivitate creşterii şi educării copilei. Ani de renunţări totale de la orice tentativă de a mai promova personal în viaţă sau profesie. Ani de slujire a unui ideal. Acela de a face din copilul acela sărac şi fără nicio şansă în viaţă, un om puternic şi drept. Un om de civilizaţie, un artist. Odată cu primele rezultate, debuturile în reviste şi expoziţia personală, primele interviurii televizate şi primele întâlniri cu personalităţile lumii culturale, intenţiile sale creşteau şi ii ocupau tot timpul. Nu mai trăia pentru sine. Practic pentru el, timpul se oprise demult în loc, fixându-l într-o amorţire comparabilă cu cea a hibernării, dar mult mai cruntă. O hibernare, cu trecerea timpului, pe dedesubt, din care te trezeşti mult mai bătrân şi mai nefericit odată, pentru ca să te cufunzi, de data acesta pentru totdeauna, în veşnicia şi uitarea eternă a morţii.

Ea se rătăcise in lumea lui. Ea aparţinea altei lumi, de unde el o

smulsese cu brutalitate. Lumea Podului Zamfirei. Şi mai adânc, lumea trecutului ei ancestral, din care răsărise ca o plăpândă floare, fără putinţă de a-şi conştientiza rădăcinile şi scopul existenţei sale pe pământ. Era fiica mamei sale. Ultimul copil al Mărioarei, venită şi ea odată cu exilul etnic al ţiganilor ungureşti de pe meleaguri braşovene, prin trecătoarea Oituzului istoric.

Acei ţigani dezrădăcinaţi, care au vrut sa evadeze din lumea lor mizerabilă, lipidu-se cu disperare de noile vremuri. O civilizaţie europeană, dar cât mai aproape de rădăcinile lor, ungurii, alţi nomazi asiatici. Ţigani ungureşti. Dar şi aceia, alungaţi din lumea lor, de sărăcie şi chin, spre alte meleaguri. Mirajul sudului, de dincolo de Carpaţi, mirajul câmpiilor din lunca Siretului. Pline de viţă de vie şi ferme de vite. Meleaguri comuniste. Meleaguri pline de speranţe deşarte, unde purtau cu ei sămânţa unui blestem de veacuri, încercând să o perpetueze instinctiv şi neconştientizat, într-o altă lume, o lume a nădejdii şi a iluziei sterpe. Alianţe fatale. Amestec brutal de sânge şi dorinţă. Şi totul într-un creuzet

diabolic, fără a înţelege că fericirea este în tine, nu în locul unde trăieşti. Degeaba ai fugit din acest loc, căutând fericirea în altă parte. Fericirea era în tine. Fericirea este în noi, nu în locul unde trăim.

„Copilule, Copilule! Unde eşti, copilul meu drag? Unde eşti, viaţa mea pierdută ? Unde eşti tu, focul din celulele mele, mistuite de dor ? Unde curgi, cum curgeai prin arterele şi venele mele, pătrunzându-mi carnea şi întreţinându-mi viaţa? Ajunge să închid ochii, pentru ca să te văd în inima mea. Ajunge să închid ochii, pentru ca să înţeleg că tu erai pentru mine lumea întreagă când eu nu eram pentru tine decât un servitor”.

Ştia că este sensibil. Ştia că va suferi până la moarte. Ştia cum să-l chinuiască până la cotele cele mai înalte. La telefon îl întrebase dacă nu a auzit ţipete deasupra camerei de hotel unde credea ea că a dormit el. Unde a dormit cu ţiganul care i-a răpit fetei viaţa, iar lui, fericirea. Şi totul într-o singură noapte. Deasupra acelei camere, era apartamentul unde ea cu ţiganul facuseră dragoste toată noaptea. Se referea la ţipetele de orgasm. Dar el nu le cunoştea. Era străin de asfel de manifestări din partea ei. Uitase însă

ceva. Copilul devenise femeie, iar sângele de ţigancă dăduse în clocot de acum, puternic în trupul său, ca lava unui vulcan. Nu a ştiut că este atât de multă putere în dorinţă. Dorinţa firii dezlănţuite.

La ora trei dimineata a primit un mesaj scris pe telefonul mobil. „Crăciunul acesta sper să ţi-l aminteşti toată viaţa . . . cu multă dragoste, miros de cozonac şi coji de portocală. La mulţi ani”! Venea de undeva, de departe, de la o pesoană necunoscută. Dar se potrivea de minune situaţiei. Se gândea la marea trecere. Se gândea că, în definitiv, toată lumea moare, azi sau peste cincizeci de ani, ce contează ? Viaţa nu este altceva decât o catastrofă emoţională.

Bărbatul se îndreptă spre fereastră. Împinse perdeaua la perete şi privi în stradă. Strada era umedă şi pustie. Stradă fără nume. Îşi aminti de cântecul compus în urmă cu doi ani, imediat după plecarea Monei. Uitase melodia, dar textul încă trăia în memoria sa. Micuţa liceană cu umbreluţa în toc, nu-i mai făcea semn cu mâna în timp ce aştepta o maşină la autostop. Copila, dispăruse şi ea, lăsând în sufletul său, un

gol de o inconfundabilă tristeţe. Peste câmpul proaspăt defrişat începuse să sufle vântul. Un vânt rece, de toamnă. De toamnă târzie şi udă. Cerul era cenuşiu, iar orizontul se îneca în ceaţa deasă de seară. Ici, colo stoluri negre de ciori săgetau văzduhul, croncănind aiurea. O haită de câini trecea prin faţa porţii. Câini vagabonzi. În faţă mergea căţeaua. O căţea mică, murdară, cu blana pătată de noroi, şi plină de scaieţi. Din când în când, se oprea obosită şi resemnată. Imediat o asaltau dulăii insistenţi şi nerăbdători. Încerca să riposteze într-un fel, dar puterile o părăseau cu repeziciune. Finalul era iminent. Un dulău jegos şi negru o ajunse din urmă. Bărbatul o privi pentru ultima oară. Trase perdeaua la loc şi se apropie de birou. Şi în acele clipe, el simţi stupiditatea vieţii de câine, absurdă şi tristă. Imaginea căţelei în călduri îi revenea mereu în minte. Se gândea, cum într-o zi, căţeaua aceasta va da naştere altor căţele care, la rândul lor, vor duce mai departe, într-o lume plină de durere şi nenoroc, acelaşi destin mizerabil.

Obosit, se aşeză pe fotoliul negru de piele din faţa biroului unde îl aşteptau

cărţile şi manuscrisele pregătite pentru studiu şi lectură. Începu să scrie şi, pe măsură ce aşternea pe hârtie povestea vieţii sale, amintirile îl inundau ca nişte ape învolburate, ieşite din matca lor firească şi blândă. Gând după gând, secvenţă cu secvenţă, scenariul se închega asemenea unui joc de puzzle, conturând filmul existenţei sale, ca o reprezentare a morţii lente şi a descompunerii fetide, creeind o imagine de coşmar pentru prezent. O iubire se întrupează dintr-un vis idilic şi eşuează lamentabil în mediocritatea altei relaţii. Oamenii se întâlnesc, se ating precum bilele de biliard, apoi se distanţează. Rămâne amprenta «celuilalt», indiferent de zările rătăcirii individului printre cutumele vieţii trecute. Altfel spus, niciodată nu vom putea fi noi înşine, după experimentul alterităţii, fiecare suntem o secvenţă de răsfrângere a semenului cu care am relaţionat, o pecete tăinuită a celuilalt, erotică, tocită de ispitire furtivă şi perdantă.

A avut un dar. Îşi ştia locul pe lumea asta. A trăit clipa la fel ca un copil. Asta e o latură rară la un bărbat. Era cel mai trist moment din viaţa sa şi nu putea

să plângă. Ar fi dorit să poată să plângă. Când era copil mic credea că a fi curajos însemnă să faci ceva deosebit. Că pentru a avea un vis sau pentru a înainta în viaţă ai nevoie de curaj. Dar singurul lucru pentru care îţi trebuie curaj este să poţi şi să şti să stai pe loc. Mereu s-a întrebat, cum au arătat oamenii bătrâni în tinereţe?. Îl interesa. Pentru că s-a dus totul şi se gândea „cât de crud”. Presupunea că dacă se concentra cu putere ar putea să-şi imagineze cum arătau bătrânii pe care îi cunoştea, ca fiind tineri. Dar era greu de tot. Pentru că el vedea că sunt doar bătrâni, bolnavi, urâţi iar viaţa lor e terminată. Când vezi un bătrân dormind, mai ales dacă este foarte bătrân, te gândeşti:„oare s-o mai trezi vreodată”? Apoi, se trezeşte brusc. Într-o secundă pare că doarme şi nu are deloc viaţă. Apoi în secunda următoare, deschide televizorul la ştiri. „Am reatat ştirile”? Întrebarea e, când nu mai reuşeşte un om să ţină pasul?.

Deschise laptopul şi din micuţele boxe ale calculatorului se revărsă, în surdină, o melodie de taină. Era chiar fundalul muzical de acompaniament al unei piese de teatru a lui Frank

Wedekind. O piesă de teatru văzută împreună la Brăila. Ceva despre o deşteptare a primăverii. Ceva despre o tragedie a copiilor. Într-un colţ al ecranului, se deschise o mică casetă video. Şi în cadrul acela minuscul, apăru el. Apăru el stând la acelaş birou improvizat şi privind prin fereastra deschisă spre strada fără nume. În spatele său se mişca o umbră. O umbră care se apropia de el. Un braţ alb şi rotund îi încolăcii gâtul iar în cadru apăru chipul atât de drag al fetei. Capul ei se lipi de al său şi amândoi priviră în faţă, probabil în obiectivul telefonului mobil cu cameră care îi înregistra. Deodată, ea îl sărută pe tâmpla dreaptă, acolo unde fremăta totul ca o nelinişte în aşteptare. Rămaseră aşa câteva clipe după care caseta din cadru se închise în întunericul ecranului asemeni capacului unui sicriu. Da, încă nu o uitase. Da încă se mai gândea la ea. Începu să se întrebe. Oare pe unde o fi ? Pe unde îi umblă picioruşele copilului atât de drag. Pe unde îi umblă picioruşele ? Unde este micuţa lui rază de soare ? Unde este viaţa lui ? Se trezi rostind în şoaptă. Unde eşti, unde eşti copilule ? Ce tristă este aici toamna asta. Ce trist este

mormântul acesta. Oriunde ai fi, să nu povesteşti nimănui cum am murit. Să nu povesteşti. Să nu povesteşti nimănui cum am murit, povesteşte tuturor cum am trăit. Nu vom putea uita niciodată cine am fost şi de unde am venit. Nu vom putea uita niciodată cum am trăit. Sfârşitul a fost întodeanuna lângă noi. Sfârşitul ne-a însoţit mereu. Ne-a însoţit mereu ca o umbră. Ca o umbră, fidelă şi inevitabilă. Iar într-o seară . . .

Îşi amintea prima noapte. Cea mai grea. Părea aşa de departe. Prima noapte a fost şi cea mai dură. Fără nicio îndoială. Când s-a lăsat întunericul şi liniştea câmpiei a cuprins totul, atunci a realizat că viaţa dinainte a zburat ca o clipă. Nu rămăsese nimic altceva decât un ocean de timp, în care să se gândească până la pragul nebuniei. Ar fi izbucnit în plâns, dar lacrimile îi îngheţaseră pe obraji. O singură întrebare îl chinuia, de ce ?

Înţelegea acuma. Pe femei trebuie să le convingi că simţi emoţii la fel ca ele. Este o adevărată ştiinţă să le faci să aibă încredere în tine. Este o chestiune de tatică dar şi de vocaţie. Un joc de emoţii şi vibraţii. Ele visează chestiile astea de când sunt copile. O faţă prietenoasă le

destabilizează. Ajută la mascarea agresiunii. Alegi momentul cu grije apoi începi să vorbeşti de prostii sentimentale. Vor lăsa garda jos şi vor deveni deschise. Sunt ale tale doar atunci când încep, incoştient, să te imite. Un semn din cap, o gesticulaţie, înseamnă că sunteţi acordaţi în aceiaşi tonalitate. Unii au numit-o lovitura de graţie. Le spui cât de mult te-ai schimbat, cum ai devenit altul. Cum ţi-ai resetat modul în care vezi lumea. Femeile sunt romanţioase. Ele şi când mor, mor cu un zâmbet pe buuze, Un zâmbet echivoc dar cu o insinuantă aluzie erotică.Termini, în cele din urmă, cu un dar, o floare sau un obiect ceva acolo. Ceva care să spună: „mereu ai fost în gândurile mele".

Răspunsul la marile întrebări vine insidios şi obligatoriu legat de trecerea timpului peste noi. Nu mai puţin de trei ani. La om resetarea presupune durată şi nervi. Apoi, totul se transformă în poveste. Povestea reprezintă pulsaţia de început a bunei inspiraţii alcătuită din mici secvenţe care delimitează cadrul filmului narativ. Acum înţelegea totul. Acuma putea să se delimiteze de surplusul acela greu şi inutil. Se simţea

asemeni sculptorrului care înlătură cu dalta excesul de marmură pentru ca în final să rămână opera sa eliberată de balastul vulgar, miezul. O distinsă doamnă care a predat la catedră peste patru decenii în misiunea de profesor şi diriginte de clasă i s-a confesat cu experienţa, exerciţiul profesiei şi autoritatea magistrei: „Visul secret şi nemărturisit al oricărei femei este să fie curvă”.

🕮

MIHAI GANEA
Despre Iagan Ameih şi cartea Şarpele Alb.

M-am gândit mult la următoarea performanţă: În ce măsură poate cineva să-şi impună un autocontrol al înţelegerii celuilalt pe criterii exterioare propriei intuiţii. Am experimentat modul de realizare a fenomenului comprehensiv, selectiv aplicat pe unele personaje din cartea mea şi am ajuns la concluzia firească că trebuie să renunţ. Eroarea generează, la rândul ei, eroare. Adăugarea unui potenţiometru de acord al frecvenţei înţelegerii la înţelegere, ar puta fi soluţia ideală.

După ce am aflat de existenţa D.U.I. (Dosar de Urmărire Informativă) şi i-am lecturat conţinutul veninos, stupefacţia mea reactivă şi justificată a determinat şi atitudinea de bun gust legată de pseudonimul, real anagramatic, Iagan Ameih. Este o iluzie credinţa că

urma sau urmele autorului pot ascunde o scriitură veristă sub o încercare de substituire auctorială desuetă. Dosarul mă va urmări şi după moarte adică, încă o mie de ani, cel puţin. Deci, Mihai Ganea despre Iagan Ameih în faţa unei cărţi ciudate.

Prietenul meu, distins profesor de literatură la un colegiu din judeţul G. domnul Radu Vladimir a cărui punct de vedere îl anexez cu un sentiment de recunoştinţă neviclenită, a pus concluzii, declinându-şi competenţa pedagogică cu tact şi inspiraţie. S-a oprit la prima parte a cărţii. Pentru a doua şi a treia parte, mi-a lăsat mie plăcerea, dar şi sarcina dificilă, de a comenta, încadra, forma şi conţinutul acestora în tiparul tocit de epocă şi timp al literaturii „unioniste”. Este ca şi cum aş înterpreta o partitură de Mozart la un pian vechi şi dezacordat. Nepotrivire fatală.

Primul impuls datează din copilărie când mi s-a arătat o movilăţă de mormânt, pierdută printre altele, undeva în cimitirul de la poalele Dealului Florilor din Baia Mare, peste care ulterior s-a construit stadionul de football al oraşului. Mormintele au dispărut sub gazon. Puţini

au fost cei care au recuperat rămăşiţele şi le-au transferat mai la deal, dincolo de strada care delimitează lateral cartierul vecin, Valea Roşie. Mult timp am venit în clipele mele de răgaz şcolăresc şi m-am reculeș lângă moviliţa sub care zăcea botezată în grabă o fetiţă de numai câteva ziele. Atât a trăit sora mea mai mare. Câteva zile. Tata mi-a spus că o chema Maria. Cât despre mama, aceasta a suferit mult după pierderea copilului şi încă câteva sarcini până la naşterea mea. Mult timp după aceea amintirea din cimitir m-a urmărit cu nelinişte şi mister traversând adolescenţa odată cu mine spre o tinereţe zbuciumată şi aspră. Apoi a apărut prima iubire. Ciudată şi ea. O revistă, interzisă pe atunci *„ISTRIA”* parcă-i zicea, prezenta într-o pagină fotografia unei femei. M-am îndrăgostit de femeia aceia. Moartă şi ea, cu un secol în urmă. Aveam să dau de ea în primul an de studenţie la Cluj. Undeva pe o străduţă, în apropiere de „Croco”, locul de întâlnire cu prietenii şi colegii de la facultate. Era o biserică. Biserica avea afişată pe o plăcuţă data cununiei religioase a unei fete, de numai 14 ani, cu un profesor universitar de la Iaşi. Acestea au fost iubirile mele din

adolescenţă. Maria şi Veronica. Restul nu contează. Toţi băieţii îşi iubesc sora mai mare. Este o regulă pretutindeni. Asta pentru că sora mai mare este un fel de a doua mamă. Când nu o avem ne-o imaginăm. Imaginaţia este cea mai grozavă facultate a creerului. Fantastica lui facultate. Maria a generat în mine multe impulsuri printre care şi cel original al inspiraţiei şarpelui alb, mai mult sau mai puţin veninos, după vreme şi caz. Cealaltă, femeia din poză, venea de departe, din altă lume, ca o reîncarnare atipică în mentalul meu adolescentin răvăşit de trăirile cărţilor citite cu grămada şi frustrările erotice de acompaniament inerente şi grave. Amândouă mi-au dominat acel segment de suflet, bine ascuns şi niciodată mărturisit, nucleu de origine a viitoarelor mele poeme, romane sau povestiri. Mulţi ani a clocotit în mine ca lava unui vulcan acoprerit, printre atâtea şi atâtea cărţi rămase nescrise, cartea şarpelui alb şi continuările sale subînţelese. La început s-a numit *Netuţa*.

Am scris-o năvalnic. Acţiunea era localizată într-un cătun din munţii Maramureşului istoric. Aici, la numai

şaptesprezece ani, am fost numit învăţător şi director al şcolii elementare din Fundul Izei. Aici, mi-am călit puterea tinereţii printre maldărul de cărţi, aduse de la biblioteci şi librări, pregătindu-mă pentru marea lovitură a vieţii mele, admiterea la facultatea de medicină din Cluj. Cartea, am prezentat-o unor edituri. Ulterior am aflat, din dosarul meu de urmărire informativă al securităţii comuniste, că mi se interzicea să public în România, atât în reviste de literatură sau altele, cât şi la edituri consacrate sau de notorietate, cât de cât. Manuscrisul s-a pierdut deci. Unicul exemplar aflat la mine acasă, a dispărut şi el după „89” cu ocazia percheziţilor secrtete care mi s-au făcut în continuare la domiciliu. Dar cartea încă trăia. Devenise nemuritoare în timp şi spaţiu, *Şarpele Alb*. Era, reîncarnarea *Netuţei*. La alte dimensiuni şi în alte tonalităţi. Markerul de sensibilitate a lucrării îl constituie, în totalitate, verismul ei. În România postdecembristă, instituţia agentului literar este absentă. Cu excepţia a două sau trei edituri, şi acelea prelungiri unionist-comuniste, scriitorii publică pe bani proprii cărţi cu nemiluita. Am

încercat să prezint cartea unor lectori şi editori avizaţi dar mi s-au solicitat unele recomandări unioniste cum ar fi USR (Uniunea Sovietelor Restante). Deci, pentru publicarea cărţilor mele a fost nevoie ca să-mi deschid propria editură şi să-mi găsesc un pseudonim. Vremurile sau schimbat dar oamenii au rămas aceiaşi. Comunismul este o religie. Altfel spus, oricum s-ar schimba vremurile, un ortodox rămâne până la moarte ortodox iar un comunist, comunist până la moarte. Din generaţia mea, se pot număra pe degete scriitorii care nu au fost membrii ai partidului comunist înainte de „revoluţie" iar după, au rămas tot ce au fost înainte, adică comunişti. Ceva mai tociţi dar mult mai sălbatici. Se spune că dacă lucrurile merg bine nu trebuie să le schimbi.

Spre deosebire de Europa sau restul lumii, la noi totul este bine statornicit, bătut în cuie, cum s-ar zice. Editurile nu au lectori „calificaţi". Lectura uni manuscris se face *după ureche*. Asta numai dacă se face. Aici, nu contează textul ci persoana. Autorul este sau nu recomandat ? De cine ? De foşti sau actuali critici cu notorietate

confecţionată, recunoscuţi de factorii decidenţi ai literaturii de partid sau de stat. Sunt aceiaşi. Aceiaşi culturnici proletcultişti care şi-au schimbat doar blana nu şi năravul. Autorii recomandaţi provin mai mult din afară. Ponderea cărţilor aflate pe rafturi în librării este de unu la douăzeci în favoarea străinilor. Majoritatea traduceri şi reeditări. Texte comerciale. Sex şi aventură. Maculatură de bălării. Cititorii îşi caută autorii complice. Între timp, filmul şi televiziunea au ucis cartea de ficţiune. Literatura veristă ar putea interesa dar nu o recomandă nimeni. După mine, numai o astfel de scriere ar putea genera satisfacţie estetică cititorului modern.

Cartea a doua mi-a dat multă bătaie de cap. Am trăit-o în totalitate. L-am cunoscut pe Aurel şi câţiva din beneficiarii lui de plăceri ieftine. Despre orgiile din apartamentul său situat la etajul unui bloc de pe o străduţă din Piatra Neamţ am discutat de câteva ori cu o doamnă de la poliţia judeţeană serviciul „doi şi un sfert” şi cu şeful acesteia. Nu s-au lăsat convinşi nici după discuţia mea cu o distinsă doamnă procuror care fiind în prag de pensionare nu-şi mai dorea

probleme suplimentare pe lângă cele pe care le avea cu majoritatea colegilor din parchet. Am înţeles că pornografia infantilă devenise o modă în arealul nemţean iar mie nu-mi mai rămânea alceva de făcut decât să scriu cartea pentru generaţiile viitoare. *Creerul Şopârlei* după *Şarpele Alb*, ne menţine, mai departe, în lumea subiectului atât de incitant al reptilelor blânde şi domestic. O lume a speculaţilor ficţionale. O lume a speculaţilor şi conexiunilor controversate. Conexiunea reptiliană a omului este mai veche decât se crede în la prima vedere. În multe texte religioase sau altele, „oameni-reptile" sunt descrişi ca umanoizi mutanţi destincţi. Se vorbeşte chiar de o rasă umanoidă de reptilele. În plus, existenţa unor similitudini fiziologice între noi şi acestea este o realitate. Creerul reptilian. inima, ochii, structurile spongioase, reprezintă suficiente argumente în favoarea tezei că reptilienii extratereştri s-ar afla la originea speciei umane de pe Tera. După unii, pe pământ am fi două specii de oameni. Prima, ceea care s-a dezvoltat prin manipulare genetică de către extratereştrii reptilieni şi a doua,

reptilienii care ne guvernează. Adică, cei cu „sânge albastru”, regii, nobilii şi cei care au legături cu extratereştrii reptilieni *Elita Iluminati*. Retragerea strategică a Nirei, căci despre ea este vorba, în munţii Suhardului populaţi de reptile, nu pare a fi întâmplătoare. Pentru mine, un lucru este clar. Dincolo de naraţiunea propriu zisă şi elementele sale erotico-senzuale pervertite în context patologic Froidian, se găseşte marea dramă a generaţiei care ne urmează cuminte cu problemele ei tumultoase şi nesfârşite.

După încercări nereuşite de a convinge pe cineva din lumea literară că o asemenea carte ar putea avea vreun succes, undeva cândva, dar mai ales sfătuit de ceea mai dragă şi apropiată fiinţă, „magistra” mea, să renunţ cu desăvârşire la idee, am decis, totuşi, să merg mai departe. Să merg mai departe cu demersul meu editorial. Am tradus-o şi am publicat-o în limba engleză. Mi-a fost greu să renunţ la frumoasa şi bogata limbă română în favoarea unei engleze de mâna a doua, trimiţând cartea la Londra unui prieten. Dar, alesesem prost momentul. În acelaş timp, presa naţională şi internaţională vuia de faptul că

România trimitea în Anglia o pacientă de numai 11 ani pentru o banală întrerupere de sarcină. Dorea Statul Român să arate Europei şi lumii că la noi totul este în ordine? Adică, la noi nu se practică sexul decât de la vârsta majoratului. Cu atât mai puţin întreruperea cursului unei sarcini la o minoră. Gestul acela vorbea, deci, de faptul că în Romania există o cutumă, o ordine. Ordine morală. Morală şi socială. Probabil. Dar nimic nu se spunea, în gest, despre culpa metafizică a neamului românesc vis a vis, atât faţă de speţă, cât şi de sistemul comunist generator de situaţii ca aceasta, sau altele cu subiect asemănător. La noi, totul era, sau este, în ordine. Aşa s-a născut partea a treia a cărţii. *Căţeaua*, "mondo cane". O lume de câine, o viaţă canină şi tristă. Bătrânul înşelat în aşteptările sale, nu de o persoană oarecare ci de „un sistem". Tragedia omului frustrat în morala şi etica sa, a omului de bună intenţie viclenit şi batjocorit. Tragedia omului cumsecade. Această tragedie nu trebuie să mă preocupe numai pe mine.

12 octombrie 2016

NOTĂ DE LECTOR

Adolescenţa într-un roman document

La foarte scurtă vreme, practic în numai o lună de zile, o editură întrprinzătoare lansează pe piaţă o a doua carte – document, după extraordinarul memorial al pătimirilor din „Refugiatul”, autor Mihai Ganea (Iagan Ameih)

De data aceasta, registrul de abordare este cu totul înedit. O adolescentă fără inhibiţii ori veleităţi „scriitoriceşti” îşi prezintă zguduitoarea poveste de viaţă într-un roman de buzunar, intitulat incitant şi metaforic „Şarpele alb”. Nira este, înţelegem din textul cărţii o elevă de 15-16 ani, o adolescentă aparent ca toate celelelte. Se trezeşte, vine zilnic la şcoală, se aşează liniştită în bancă, răspnde la la lecţii, îşi scrie temele, ia note şi . . . pleacă acasă. A doua zi – de la capăt. Nimic n-ar da de gândit doamnei sau domnului profesor, că dincolo de trupul fragil şi privirea limpede a fetişoarei acesteia se înoadă

gânduri şi idei, drame şi întrebări, judecăţi aspre la adresa unei lumi în care a deschis întâmplător ochii, dar pe care nu reuşeşte să o înţeleagă. Ce o fi în căpşorul unei adolescente, spre care profil îşi îndreaptă întâmplător privirea pe demersul didactic-instructiv şi mai ales - mai ales – educaţional ?

Prima lectură a cărţii te lasă buimac. Ai parcurs-o în câteva ceasuri bune deoarece are format de buzunar cu doar vreo 200 de pagini. Adultul din tine, fostul adolescent de altădată, osificat în rigori structurale şi ideologii socio-pedagogice provinciale, rămâne mut de uimire şi clocotind de revoltă, îngrijorare, nelinişte parentală, durere fizică şi întelectuală cu butoanele date la maximum.

Tot ce bănuiam ca s-ar putea întampla, se întâmplă. Tot ce nu voiam să recunoştem, există. Tot ce am fi visat să fie undeva departe, se află aici lângă noi: violenţa, prostituţia, prostia, discriminarea, abuzul, incultura, vulgaritatea, indiferenţa, mârlănia, lipsa de scrupule, incompetenţa, desfrâul, sexualitatea exacerbată şi precoce, violul, beţia, urâţenia. Toate acestea schilodesc

fizic şi moral un copil al zilelor noastre, un adolescent de lângă noi, un om în formare, spre care ne vom îndrepta rugători privirile atunci când pensiile noastre vor depinde în special de salariul acestei „noi” generaţii de români.

Cu siguranţă există o doză de subiectivism şi ficţiune în fiecare pagină a romanului. Ar fi dincolo de intenţiile acestei prezentări, constatarea procentului de adevăr în tot ce spune Nira. Un fapt devine cert. Ca om care trece zilnic pe străzile şi printre oamenii prezentaţi în roman te simţi zguduit de întrebările interioare cărora eroina le dă glas. Ştiţi voi, adulţii, cum este de fapt generaţia noastră? Cunoaşteţi felul noastru de a gândi sau de acţiune? Chiar a-ţi aflat în câtă mizerie morală ne zbatem sau ne complăcem?

Sunt acuzaţii cărora trebuie să le răspundem. Ce am făcut noi, cei crescuţi în morala austeră a unui comunism revolut ca ideologie, dar încă valabil în pecepte şi judecăţi de valoare? Cum de ne lasă indiferenţi destinul unui copil? Ne-am ascuns precum struţii capul în nisip şi aplaudăm ONG-urile, fondurile europene, fremătăm de nelinişte la

filmele premiate cu Palme D`Or care au oripilat Europa.

Şi iată, pe lângă dumneavoastră domnule, pe lângă dumneavoastră, distinsă doamnă, trece cu capul plecat o copilă. Nu plânge, nu urlă, nu are gesturi de alienare. Nu te deranjează cu „problemele" ei (fiecare dintre noi avem probleme, nu ? !)

Şi totuşi, prin mintea ei se incolăcesc ideile precum acel metaforic şarpe alb din titlul – imagine fantastic eliadescă, dar facinantă prin mister şi ingenuitate.

Să rezumăm: născută într-o familie de condiţie precară nişte izolaţi ai sorţii, violenţi şi alcoolici, trăind la marginea societăţii comuniste cooperativizate; o copilărie dureros de murdară, pierderea virginităţii la vârsta şotronului şi a jocului cu păpuşi; bătaia, violul, durerea, trădarea, abuzul, nesanşa, - toate acestea, într-un trup firav şi un suflet căutând milă doar la Dumnezeu. Repetăm şi insistăm pe ideia aceasta: este un roman de ficţiune - cel puţin aşa trebuie să-l consider eu, un cititor oarecare, dar un roman cu idei provocatoare şi probleme foarte grave

luate în dezbatere: copilăria şi adolescenţa în Romania ante şi post revoluţionară, problema ţiganilor în paralel cu discriminarea, pericolul pedofiliei şi sexualitatea indecentă, imoralitatea adulţilor, corupţia, viaţa şcoli, relaţiile violente şi tensionate din familie, provinciaismul în haine morale, iubirea şi teama, speranţa şi deziluzia, etc. Teme generoase şi aspecte numai bune pentru noi producţii cinematografice aspirante la podiumuri europene. E România ţara tuturor posibilităţilor ?

Mai puţin interesează cine e în realitate directorul, profesoara, prietena, colegii, doctorul, ţiganii cu maşină ultimul răcnet, pe cine aşteaptă ei în poarta liceelor şi de ce. Acestea sunt atribute ale unui scriitor de ficţiune, iar persoanele cu nume şi prenume, cu funcţie şi trăsături de caracter, pot fi în ultimă instanţă fictive. Important este ca acesrtea sunt reale şi că ar trebui să ni le asumăm.

Lectura cărţii ar îmbujora adolescenţii pudici, le-ar scandaliza pe mamele adolescentelor, ar trezii o mişcare de „înfierare îndârjită” a

educatorilor, ar da de gândit bunicilor care nu mai înţeleg nimic, dar – cu siguranţă, - îi vor lăsa indiferenţi pe mai marii zilei.

Eroina caută căi de salvare în artă, în prezenţa la spectacole, în ieşirea din locul acesta „unde nu s-a întâmplat nimic” şi totuşi dramele există la ori ce pas şi uneori le găseşte.

Un comentariu literar al textului narativ prin excelenţă dar liric şi dramatic pe multe pagini relevă intuiţia scriitorului în redactarea paginii de carte. Organizată pe alineate, fragmente narative detaşate, asemeni unui jurnal, romanul are o scriitură dezarmant de clară, originală, simplă în sensul mesajului, acţiunii şi personajelor. Se remarcă lesne talentul, grija faţă de cuvântul scris (deşi limbajul este frust, rostit fără menajamente în argoul juvenil actual) curgerea lină şi firească a ideilor, flash-baek-ul emoţionant.

Detaşarea lectorului de conţinutul cărţii este aproape imposibilă chiar şi atunci când işi propune un demers analitic pe baza investigaţiei clasice. De aceia trebuie lăsate oricărui cititor (indiferent de vârstă ori statut intelectual-

social) libertatea de a percepe mesajul acestei cărţi adresat lumii din preajmă. Iar dacă ne trec fiorii, înseamnă că ceva s-a întâmplat cu noi. Incepe să ne pese de cei din jurul nostru, începem să redevenim parte dintr-un întreg ce se mai numeşte încă, omenie.

Cu siguranţă „Şarpele alb" fascinant dar veninos ne va încolăcii piciorul, mâna, sufletul, ne va trimite cu ingenuitate spre înţelegera păcatului originar, însă va muşca adânc din conştiinţa noastră.

Citim cartea, dezbatem ideile, faptele, aspiraţiile, observăm talentul, stilul, plusurile şi minusurile iar despre autor, cu siguranţă vom mai auzi în anii următori.

Radu Vladimir

CUPRINS

www.centruldepromovareaculturiibaia-mare.hopernicus.falezedepiatra.net/

Editor: Mihai Ganea
Redactor: Mihai Ganea
Tehnoredactor: Alin Oltyan
Bun de tipar: iun. 2015. Apărut: febr. 2016
Editura Transilvania, str. Luminişului nr. 5/7,
Baia Mare, Tel: 0362 401 599, 0748 859 034,
E-mail: mihai_ganea10@yahoo.com

TIPĂRIT ÎN ROMÂNIA

IAGAN AMEIH
Loli

IAGAN AMEIH
Odele Maramureşului

IAGAN AMEIH
Batalionul de pedeapsă

IAGAN AMEIH
Tăcerea umbrelor

"Prima lectură a cărţii te lasă buimac. Ai parcurs-o în câteva ceasuri bune deoarece are format de buzunar cu doar vreo 200 de pagini. Adultul din tine, fostul adolescent de altădată, osificat în rigori structurale şi ideologii sociopedagogice provinciale, rămâne mut de uimire şi clocotind de revoltă, îngrijorare, nelinişte parentală, durere fizică şi întelectuală cu butoanele date la maximum".

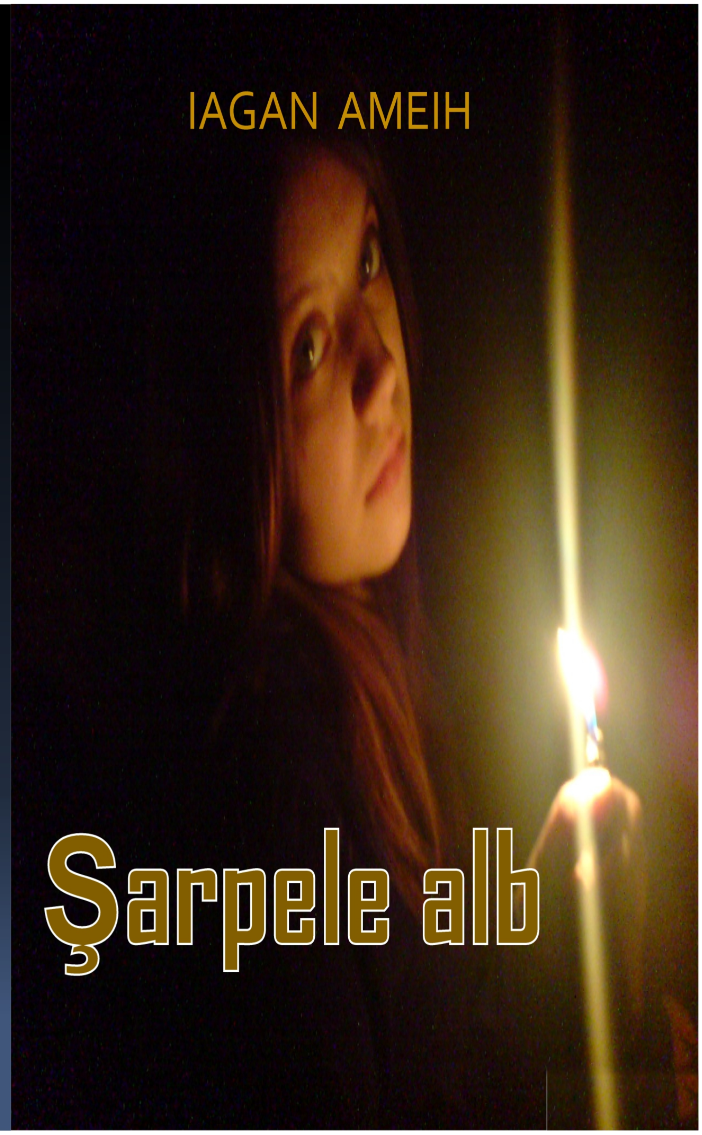
RADU VLADIMIR

ISBN 978-606-8423-26-5

Iagan Ameih

Şarpele alb

IAGAN AMEIH

Şarpele alb